

Vô Thanh Thâm Xử

Contents

Vô Thanh Thâm Xử	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	19
4. Chương 4	28
5. Chương 5	36
6. Chương 6	45
7. Chương 7	52
8. Chương 8	61
9. Chương 9	68
10. Chương 10	79

Vô Thanh Thâm Xử

Giới thiệu

Thể Loại: vườn trường, hiện đại, cường x cường, tiểu ngược, HE. Edit: Thù Nhi, Zet, Uyên. Convert:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-thanh-tham-xu>

1. Chương 1

“Tần Thụy!”

Vào một buổi sáng sớm, thanh âm chủ nhiệm vang lên trước cửa

Tôi ngẩng đầu, không dấu vết thủ tiêu một phần ba mẫu thuốc lá còn lại.

“Chủ nhiệm, tối hôm qua ngủ ngon giấc hay sao, sắc mặt chị nhìn hồng hào lắm.”

“A, thật không thật không, quá tốt quá tốt rồi.” Bà cô tuổi chừng bốn mươi lập tức vui mừng cười híp mắt, theo bản năng sờ sờ khuôn mặt, còn vụng trộm nhìn gương treo trên hành lang soi trái soi phải vài lần.

Tôi cười khẽ, vỗ mông ngựa một khi thuận tay, đúng là mở mồm nói cũng không ngượng.

Chu Tiêu từng nói, ‘Tần Thụy à cậu đúng là tên mồm mép, chỉ lơ đãng thôi cũng làm ngất vô số chị em phụ nữ, vô luận già hay trẻ đều ngoan ngoãn theo cậu, bị lừa sạch cũng không phát hiện.’

Là lơ đãng sao? Bản thân tôi cũng hiểu được, bắt đầu từ năm mười tám tuổi, từng lời nói, hành động, ánh mắt đều chỉ dừng trên một người.

Mà người kia, sau khi phát hiện hết thấy lại lựa chọn phương thức ác liệt nhất—

Anh không lãng tránh tôi nhưng lại bắt đầu gần gũi với những người khác, anh đối với tôi thân thiết bao nhiêu, cũng sẽ đối với bất kỳ ai khác đồng dạng thân thiết như thế, anh đối xử với tôi so với đối xử với mọi người đều như nhau, không hề phân biệt, cảm giác như thể bọn tôi chưa từng là bạn bè thân thiết nhất.

Anh cũng bắt đầu gần gũi với mấy cô gái mà lúc trước cảm thấy phiền toái, anh tuần lễ khiến các cô ấy rất khó cự tuyệt, anh đối với ai cũng cười, bao gồm cả tôi, nhưng không một ai trong đó là người đặc biệt cả.

Được thôi, vậy chúng ta cùng đấu phong lưu!

Anh chỉ cần thân thiện với cô gái nào một chút thôi, ngày hôm sau tôi sẽ dùng nụ cười sáng lạn vô đối của mình hạ gục thành trì đó.

Lũ chiến lũ thắng, cuộc độ sức của tôi và anh chỉ có hai người hiểu được, ngầm, nhưng lại gay cấn đến kịch liệt.

Anh giống như đang nhìn một đứa trẻ bướng bỉnh chơi đùa, tùy ý để tôi chẳng thềm phân biệt xanh hồng mà tiếp tục trò chơi nhảm chán, thẳng đến khi — Đỗ Kinh Tinh xuất hiện.....

“..... Tần Thụy!” Tiếng gọi của chủ nhiệm cắt đứt mạch hồi tưởng ngắn ngủi của tôi.

Định thần lại, nhìn thấy bên người chị xuất hiện một cậu trai mi thanh mục tú.

Chưa từng gặp qua.

Đúng là phải dùng ‘thanh tú’ để hình dung cậu trai này, mặt mũi sáng sủa, ánh mắt không hề có tạp chất, ngay cả tóc cũng là mềm mại như những ngọn cỏ xanh mượt dưới ánh mặt trời.

Đột nhiên nghĩ, năm đó lần đầu tiên anh nhìn thấy tôi có phải cũng là cảm giác thế này không?

“Tối đây giới thiệu một chút.” Chủ nhiệm cười với cậu trai kia, giơ tay chỉ chỉ tôi: “Đây là Tần Thụy.” Chuyển phương hướng: “Cậu ấy mới tốt nghiệp đại học tới, tên.....”

“Đinh Tường Quan!”

Cậu trai tươi cười, hào sảng báo danh tính.

Tựa như lúc tập quân huấn, hướng về phía huấn luyện viên lớn tiếng hô số báo danh.

Tôi cười, thật là đáng yêu.

“Xin chào.” Tôi vươn tay đẩy thân thiện.

“Vừa tốt nghiệp đại học a..... Cái gì cũng không biết, cái gì cũng không thông thạo, tuy vậy lại có chí khí lẫn tương đương của tuổi trẻ.”

Dưới ngọn đèn ám mị, Chu Tiêu cười tủm tỉm đoạt lấy cốc bia trên tay tôi.

“Đúng vậy, là thời kỳ hạnh phúc đấy nhỉ.”

Tôi cũng cười tủm tỉm, nhanh chóng nghiêng đầu qua, hướng về cốc bia trong tay cậu ấy phun vài giọt quỳnh tương ngọc dịch của mình.

“Cậu đúng là ghê tởm!” Chu Tiêu la oai oái, bất chấp việc dọa sợ cô em ngồi đối diện, người mà cậu ấy đã mất nửa ngày suốt nửa giờ đồng hồ.

Tôi cười phá lên, thật vui vẻ: “Làm anh em nhiều năm như vậy tớ còn tưởng cậu thích kiểu này chứ.”

Chu Tiêu tặng cho tôi một cùi chỏ: “Ai biến thái như cậu!”

Nụ cười của tôi đột nhiên có chút cứng ngắc, tôi vẫn không rõ cuối cùng là Chu Tiêu có phát hiện ra chuyện giữa tôi với Trần Mặc hay không, hai chữ ‘biến thái’ này như cái gai đâm vào người tôi, làm tôi một trận khó chịu.

“Ngán người cái gì.” Chu Tiêu lại ầm ĩ la hét: “Cậu nếu có biến thái thật cũng vẫn là anh em.”

Tôi ngẩng đầu, ánh mắt cậu ấy trong veo như nước.

Bỗng nhiên hiểu ra, cho dù biết được bao nhiêu, cậu ấy đều vì hai chữ “Anh em” này mà giúp đỡ bạn bè không tiếc cả mạng sống.

Thật hạnh phúc.

Cảm thấy thật hạnh phúc, cho nên ngay cả ánh đèn mờ ảo cũng trở nên ấm áp như vậy, chiếu vào lòng tôi từng đợt vui sướng.

Nơi này là quán bar của A Nam, năm đó mới học kỳ một của năm nhất, A Nam vô thanh vô thức mở một quán rượu, mới đầu chỉ là làm ăn nhỏ, dần dần mở rộng quy mô như bây giờ.

Sau khi bị trường học phát hiện, hô to ‘này còn ra thể thống gì’, A Nam vẫn bất chấp kiên trì công việc mà cậu ấy yêu thích này. A Nam là cô nhi, phí dụng sinh hoạt học hành tất cả đều từ cha mẹ để lại sau khi qua đời do tai nạn xe cộ. A Nam chưa bao giờ bận tâm người khác nghĩ gì, vẫn luôn sống theo sở thích của mình.

Tựa như hồi đó, thành tích của cậu ta đại khái là có thể được tuyển thẳng vào trường thương mại quốc tế, nhưng A Nam lại thi vào học viện pháp luật của bọn tôi, lý do rất đơn giản, cậu nói là vì thích tượng đồng của Trưng Sơn tiên sinh trong khuôn viên trường.

Thay vì dấn thân tranh cãi với trường học, kết quả là A Nam chủ động nghỉ học, từ nay về sau thà rằng không được nhìn lại pho tượng Trưng Sơn tiên sinh mà cậu yêu thích, cũng như rời xa thiên đường nhỏ nhỏ tươi đẹp này.

A Nam là người khá trầm lặng, cho nên cũng khó nói chuyện cái gì mà nghĩa khí.

Gần một năm sinh hoạt chung phòng, đặc quyền mà chúng tôi có chính là lúc nào cũng có thể đến đây thoải mái uống rượu.

Theo như cách gọi của Chu Tiêu thì nơi này được gọi là ‘hang ổ’.

“Aizz, lại nói tiếp, bọn mình mới chỉ tốt nghiệp có một năm rưỡi a.” Ninh Viễn An đẩy đẩy gọng kính tinh tế: “Đừng ra vẻ như mình già lắm ấy được không.”

“Em trai này, đó là vì cậu vẫn còn ngây thơ, chưa nhìn thấu thế đạo hung hiểm này.” Tôi nở nụ cười sáng lạn vụn người mê, xiết chặt bả vai đơn bạc của Viễn An.

“Đúng vậy.” Chu Tiêu vào những thời điểm này luôn là người hợp tác ăn ý nhất với tôi. Một tay khoác tay Viễn An, kéo khuôn mặt cậu ấy chen chúc giữa ba người chúng tôi: “Chú cừu nhỏ béo nộn như cậu người khác nhìn thấy một lần ăn một lần. Thay vì để bọn họ chiếm tiện nghi.....”

“Không bằng..... để hai người làm anh như bọn tớ.....”

Tôi cố ý ‘chép chép’ miệng, cực kỳ giống lưu manh hạ lưu.

“Chăm sóc chỉ dạy.....”

Chu Tiêu ánh mắt phối hợp nháy nháy, cậu ấy làm loại bộ dáng lưu manh này buồn cười kinh khủng.

“..... Cậu..... mấy cậu.....” bé cừu cả người đều phát run.....

“Con mẹ nó, biến!!”

Bộc lộ bộ mặt hung ác.

– đây là bộ mặt thật của chú cừ non, lúc cáu kỉnh thì ngay cả tấm lông cừu nói cời liền cời, chỉ để lại một thân xương cốt của ác lang.

Đùa thật vui, cho nên mấy năm qua bạn sói đội lột cừu non này thủy chung vinh dự đứng đầu bảng xếp hạng đồ chơi yêu thích của tôi và Chu Tiêu.

Chỉ thiếu điều không tặng huân chương, để cậu ta cảm ơn hát tặng một phen.

Còn muốn trêu Viễn An một hồi, A Nam ngược lại là đen mặt đi tới.

“Ninh Viễn An, hôm nay toàn bộ tính vào cậu.” Ông chủ một câu chỉ định.

“Vì sao chứ!” Viễn An tay cầm cốc sô đa chỉ mấy ly rượu rỗng trước mặt tôi và Chu Tiêu, tay đều run run.

“Tôi thích vậy.” A Nam khuôn mặt hồ giả, đơn giản là không nói đạo lý.

Viễn An bộ dạng đau lòng bị phản không muốn sống.

Chu Tiêu cười hai mắt sáng lấp lánh, liên tục nhìn về mặt của A Nam lẫn Viễn An, rõ ràng là xem kịch vui.

“Miễn phí cũng được thôi.....” Ông chủ mặt đen cuối cùng cũng mở lời vàng ngọc: “Cái trò chơi kia màn này đánh khó chết, muốn nhanh chóng trực tiếp chơi màn sau.”

“Vây..... hiện tại cậu chơi đến chỗ nào rồi?” Viễn An đột nhiên hưng phấn, đầu đang cúi gục đột nhiên ngẩng lên.

“Ách.....” A Nam khuôn mặt không chút thay đổi: “Bàn bốn.”

– ba” Sói đội lột cừu hưng phấn thiếu điều “Ngao ngao” kêu to: “Thành giao, tớ giúp cậu chơi tới boss cuối, cậu miễn phí tiền nước đấy.”

Chu Tiêu khoe miệng cứng đờ, quay ra làm mặt quỷ rút gân với tôi.

Tôi cười lớn.

Nếu tôi cũng giống Viễn An từng chơi cái trò này, tôi thà rằng trả hóa đơn còn hơn chơi lại lần thứ hai.

A Nam rất rõ ràng.

Rõ ràng đến mức làm tôi ngứa ngáy, chỉ có cái tên Ninh Viễn An kia còn ngây ngô không biết gì.

“Cậu nghĩ A Nam rốt cục có biết chính cậu ta đối với Viễn An hữu tình hay không, này rất không thích hợp nhỉ?” Chu Tiêu nghiêng người qua nhếch miệng khê nói với tôi.

“Không biết nữa.....” Tôi tinh tế quan sát A Nam đang dọn dẹp quầy bar cùng Viễn An ngồi một bên hưng phấn khoa tay múa chân thì triển bí quyết chơi game.

A Nam mặt mũi càng ngày càng nhăn, nóng nảy hờ, ‘Ninh Viễn An, sao cậu lại âm ỉ như vậy!

“He he

”

“Cười cái gì?”

“Cậu không thấy hai người bọn họ cái dạng này rất có ý tứ sao?” Chu Tiêu lộ ra nụ cười như hồ ly, đắc ý nhâm nhi chút bia trong cốc.

-o-

Tôi làm bộ hoảng sợ, chờ khi cậu ấy nhận ra thì cũng đã uống hết cốc bia pha lẫn nước miếng của tôi rồi, sau đó là một hồi đại chiến.

Sau khi chia tay, về nhà đã là mười giờ ba mươi.

Đấu với Chu Tiêu cả người đau nhức, tôi một bên xả nước tắm rửa, một bên mở hộp thư thoại trong điện thoại ra xem.

– đình.

“Tần Thụy! là em, Đình Tường Quan nè!”

Tôi sửng sốt, à, là cậu trai mới tốt nghiệp tuổi trẻ phơi phới.

Đúng là có sức sống a.

“Hôm nay cảm ơn vì đã mời em ăn cơm.....”

Chút lòng thành thôi, với lại cũng chỉ là cơm hộp thôi mà, công ty vốn phát nhiều phiếu cơm dùng cũng không hết, để đến tháng sau cũng thành phế thải.

“..... Lần sau em mời khách.”

Thật à? Ngon!..... Thèm ăn đồ Thái Lan không phải chỉ một ngày hai ngày, không phải tôi muốn bóc lột hậu bối đâu, chẳng qua ý tốt của người ta làm sao mà cự tuyệt được ~~ ha ha ~~

“Còn nữa..... Ách, Tần Thụy này, em cảm thấy anh là người có thể tạo cho người khác cảm giác yên tâm.....”

Cái này cũng nhìn ra? Vậy lần sau mời tôi ăn cơm nhiều nhiều chút là được rồi.....

“..... Em..... Em lúc rảnh rồi có thể trò chuyện tâm sự về chuyện bạn gái với anh được không? Sau khi em tốt nghiệp, bọn em có chút mâu thuẫn..... mà em lại không tìm được người tâm sự.....”

Úi trời! Tôi cũng không phải trung tâm tư vấn tình yêu, cũng không phải anh chàng tri âm?

Thôi..... Đứa nhỏ này đúng là thẳng thắn, rảnh rồi lại nói đôi ba câu với cậu ta vậy.....

– đình.

“Tần Thụy? Tôn Lê

~”

Tôi nhú nhú mi, cô gái này tám trăm năm trước từng chỉ thẳng vào mũi tôi mà mắng tôi là nữ nhân của Tang Môn tinh, ai không rõ còn tưởng là tôi làm gì cô nàng.....

Bây giờ tại sao lại tìm đến tôi?

“..... Tôi gọi điện là muốn báo với cậu, Kinh Tinh sắp trở về.”

Chiếc cốc trong tay tôi suýt nữa rơi xuống đất, Đồ Kinh Tinh sắp về?

“..... Ngày mai đáp máy bay, bọn tôi hẹn gặp ở Lam Bảo Định, cậu nhớ phải tới..... Chuyện cụ thể..... Dù sao cậu đến là biết.”

Tôi huyết sáo, cô nàng này vẫn vậy, từ trước đến nay luôn không chịu nói rõ ràng, chuyện cụ thể..... cũng phải xem tôi có muốn muốn nghe hay không chứ.....

Đồ Kinh Tinh đã sớm trở thành người tôi không muốn quan tâm rồi, nếu không phải vì người kia, tôi việc gì phải nể mặt mũi Đồ Kinh Tinh!

– đình.

Điện thoại tiếp tục có tin nhắn.

“Tần Thụy..... Tôi.....”

Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu..... Tôi thực sự sửng sốt giữa hành lang.

Tôi vẫn nhớ rõ, là Kinh Tinh.....

“Ngày mai tôi sẽ trở lại, Tần Thụy, cậu..... vẫn khỏe chứ?”

Thật là không biết phản ứng ra sao.

Khỏe? Người kia rồi đi, tôi còn khỏe làm sao được?

“Tần Thụy, hứa với tôi đi, ngày mai cậu nhất định phải tới..... Ngày mai tôi..... tổ chức đính hôn..... Cậu nhất định phải tới, cậu hứa nhé.”

Tôi bật cười, Kinh Tinh, cô quả là thông minh..... Biết vậy trước đây tôi sẽ kiên trì không lộ diện.....

Đính hôn..... Cùng ai.....

Là anh sao? Có phải là anh không?

Nhất định là anh.....

Vậy nguyên nhân muốn tôi nhất định phải đến chính là để tôi triệt để hết hy vọng?

Khốn kiếp..... Tôi đã sớm không còn hy vọng rồi!

Chẳng lẽ ngay cả buổi tối vụng trộm nhớ về anh cũng không được sao!

Khốn kiếp..... Muốn nhìn tôi khóc sao?

Mẹ! Tôi còn lâu mới khóc!

Vương bát dẫn.....

Nhói, cứ như vậy vô thanh vô thức dọc theo đầu ngón tay lan đến từng bộ phận trên cơ thể, tôi không biết từ khi nào mà cả người mềm nhũn ngồi xuống dựa trên vách tường.

“Con mẹ nó!” Tôi ôm đầu, từng chút từng chút hít sâu, cảm giác khóe mắt cay cay, liều chết chịu đựng không chớp mắt.

Sàn nhà lạnh lẽo Trong lòng lại nóng vô cùng, tôi cảm giác bản thân như rơi vào địa ngục, muốn cười nhưng cả người không còn khí lực, thậm chí là biểu cảm.

– đình.

Không biết qua bao lâu, hộp thư thoại lại tự động lọc đi chỗ trống, tôi từ trong địa ngục được thanh âm kia cảnh tỉnh, như thế nào cũng không phai nhạt.

“Tôi là Trần Mặc.”

Tôi biết..... Tôi biết chứ..... Tôi không dám tin ngẩng đầu, tôi biết anh là Trần Mặc, giọng nói của anh cả đời này tôi không thể quên.

Anh có số điện thoại của tôi?

“Tôi có.” Anh vẫn luôn biết dưới tình huống nào tôi sẽ nghĩ gì. “Chẳng qua vẫn chưa từng gọi.....”

Tôi cười thầm.

Vậy hôm nay thì sao, gọi lại đây để nói với tôi rằng ngày mai anh đính hôn, muốn tôi nhất định phải nhận lời tham dự?

“Tần Thụy..... Tôi gọi là muốn nói với cậu –”

Tôi không muốn nghe! Con mẹ nó, Trần Mặc anh là đồ vương bát dẫn! Anh còn nhớ không, tôi vì áp lực thi cử mà bị viêm dạ dày cấp tính? Anh còn nhớ không, tôi vì anh mà chạy đến khoa kinh tế đánh nhau? Anh còn nhớ không, tôi nói chỉ cần anh không muốn, tôi sẽ tuyệt đối không quấy rối lấy anh?

“..... Ngày mai chú rể không phải tôi.”

..... Con mẹ nó Trần Mặc anh là vương bát dẫn!

..... A? A? A! Không phải anh?

“..... Người đính hôn với Kinh Tinh không phải tôi.....” Giọng nói của anh không hiểu sao lại hàm chứa ý cười, tôi có thể tưởng tượng ra biểu tình lưu manh cùng nụ cười như có như không khi anh bắt được điểm yếu của tôi.

“..... Mẹ nó.....” Tôi nhếch miệng mắng. Một khi chẳng còn thương tâm, liền cảm giác như đang bị người đàn ông này trêu ghẹo.

Mẹ kiếp, cũng không phải không biết tôi không có lực miễn dịch với anh.

“Cho nên, đêm nay cậu có thể an tâm nghỉ ngơi.” Anh giống như vì cười mà bị sặc một cái.

Xúng đáng!

“Còn nữa..... Tần Thụy.....”

Da gà da vịt cả người tôi nhất thời một lần nữa dựng thẳng lên, tôi sợ hãi..... sợ lại có chuyện gì.....

Hôm nay mới nhận ra, thời gian đã qua lâu như vậy mà anh vẫn có thể dễ dàng đẩy tôi xuống địa ngục, đêm nay không còn hơi sức đâu mà đau lần thứ hai Trần Mặc.....

“..... Tần Thụy, ngày mai..... Tôi cũng sẽ đến.....”

.....

“Vây nhé. Bye.”

Đình.....

Lời nhắn trong điện thoại toàn bộ chấm dứt.

Tôi mờ mịt ngẩng đầu, trong bồn tắm đầy nước ấm áp, tầm mắt tôi dường như bị sương mù che khuất.....

Vừa rồi đau đến nghẹt thở không hiểu sao vẫn có thể nhịn xuống không rơi lệ.

Ngày mai sẽ tới.....

Ngày mai.....

Rất cục..... Nếu chúng ta gặp nhau.....

Trần Mặc.....

“Ha ha

~” Tôi bước đi lảo đảo nghiêng đông đổ tây, cảnh tượng trước mắt quay vòng vòng, mùi sữa tắm thoang thoang từ người đàn ông đang đỡ tôi khiến tôi an tâm phó thác.

“Tần Thụy!”

Người kia bắt đắc dĩ để tôi tùy ý nắm áo anh đẩy vào tường, xẹt qua hàng rào: “Cậu rốt cuộc có say hay không?”

“Trần Mặc.....” Tôi cười rộ lên, híp mắt nhìn anh chăm chăm: “Cậu là vương bát đản.”

Anh sững sốt, ánh mắt lạnh lùng.

Nhưng vẫn đẹp trai muốn chết.

“Không say đúng không.”

“Cậu con mẹ nó giả ngốc cái gì!” Tôi vẫn như cũ cười hì hì, tay không chút khách bầu chặt lấy da thịt trên tay anh: “Hơn nửa năm nay, cậu rốt cuộc chịu xuất hiện trước mặt tôi, cậu biết tôi không nỡ say mà?”

Anh chọn cách giữ yên lặng, cánh tay dùng một chút lực đẩy tôi sang một bên.

Tôi không giãy dụa, bị anh đẩy lùi về phía sau lảo đảo vài bước thuận thế tựa lên cửa kính của một cửa hàng.

Đã khuya, đường phố không còn một ai.

Ánh trăng xuyên qua bầu trời không sao, chiếu sáng hai người chúng tôi.

Không còn chỗ nào để lẫn trốn.

Trong nháy mắt ấy, nơi này chỉ có một người đàn ông tên là Trần Mặc.

Anh cúi đầu không hề nhìn tôi, suy sụp ngồi dưới đất, từ trong túi rút ra điếu thuốc lá, có chút lo lắng.

Camel, từ trước đến nay anh chỉ hút của hãng Camel.

Mái tóc anh có chút lộn xộn, dưới màn sương khói lượn lờ, tầm mắt tôi có chút mơ hồ, những thời điểm không phòng bị, anh đều sẽ khiến tôi không thể kìm lòng.

“Tần Thụy.” Anh mở miệng: “Cùng tôi hàn huyên một chút đi. Tôi..... Rất nhớ cậu.”

Tôi đột nhiên cười rộ lên, tựa vào tấm kính, gần như tham lam nhìn anh: “Trần Mặc, hỏi cậu một vấn đề.”

“Hửm?” Anh vẫn không ngẩng đầu, khói thuốc lượn lờ đầy đường.

“Có biết mối tình đầu của tôi là vào lúc nào không?”

“Tiểu học, là em gái xinh đẹp lớp bên?” Anh câu được câu không.

“Tôi trưởng thành khá chậm.” Tôi ngồi xổm trước mặt anh, thuận tay giữ lấy khuôn mặt anh, không cho anh trốn tránh.

“..... Thẳng đến khi mười tám tuổi.”

“Mười tám tuổi.....” Anh khẽ lặp lại, tôi ngồi đối diện anh, không cho anh tránh khỏi bàn tay tôi.

Tôi cường ngạnh gia tăng lực trên cổ tay, anh chỉ có thể nâng lên mí mắt.

Trong mắt anh rốt cục cũng chỉ có một mình tôi.

“Ừ..... mười tám tuổi, khi đó tôi gặp cậu. Trần Mặc.”

Anh hút thuốc, phả một đường khói thật dài vào quần tôi.

Dưới ánh đèn hôn ám, ngón tay thon dài của anh gạt gạt tàn thuốc, sau đó đặt lên đùi tôi, từ nơi ấy trượt lên, tùy ý du tẩu.

Hô hấp không thể ức chế dồn dập hẳn lên, ngón tay anh cách mấy lớp quần áo dường như vẫn có thể khơi lên ngọn lửa trong tôi. Cơ thể tôi bỗng chốc yếu đuối kỳ lạ, mặc anh dùng đầu gối gắt gao kẹp lấy eo tôi, tôi hận mình tại sao không cố gắng phản kháng, nhưng lại càng luyến tiếc hơi ấm quen thuộc này.

Thời điểm anh hôn tôi, trong khoang miệng toàn mùi thuốc lá cơ hồ làm tôi ho khan, đầu lưỡi bị anh cuốn lấy dây dưa khiến tôi hít thở không thông, cảm giác thống khổ xen lẫn sung sướng.

“Cậu..... Con mẹ nó..... cậu coi tôi thành..... cái gì.....” Tôi nói năng đứt quãng, cảm nhận được nhiệt độ nơi đũng quần anh không ngừng tăng vọt, kích thích tôi không ít.

Anh không trả lời, thay vào đó là không ngừng kéo tóc tôi, khiến tôi chỉ có thể gắt gao tựa vào lồng ngực anh.

Tôi ghét nhất loại hành động yếu đuối như đàn bà này, nhưng vì đó là anh, tôi nguyện ý nhẫn nhịn.

“Vương bát dẫn!” Khi anh cầm tay tôi đặt vào nơi đó của anh, đầu óc tôi nhất thời ong một tiếng, giây tiếp theo trở thành kéo khóa quần anh xuống, trong lòng bàn tay tôi là dục vọng dâng trào của anh.

“Tần Thụy..... nhanh..... tôi..... giúp tôi.....” Anh gắt gao kẹp chặt eo tôi, không cho tôi đường lui, bàn tay dùng sức nắm chặt tay tôi: “Tôi đã lâu..... đã lâu..... không có.....” Anh thở hồng hộc, ánh mắt chứa đầy kích tình thậm chí có chút chật vật, nhưng thủy chung vẫn dùng khuỷu tay ôn nhu ôm lấy vai tôi.

Tay tôi không ngừng khuấy động, nhin xuống xúc động muốn bóp mạnh một cái. “Trần Mặc, tên khốn kiếp này, cậu coi tôi thành cái gì!”

Hận anh!

Hận chết anh!!

Hận đến mức chỉ muốn cắn chết anh!

Anh bỏ rơi tôi hơn nửa năm, nói mất tích liền thật sự chơi trò mất tích, tôi dường như đã lật tung tất cả những nơi anh có thể đến cũng đào không ra nửa bóng dáng anh, sau đó anh vừa mới xuất hiện liền lập tức kẹp tôi giữa hai chân, để tôi lấy tay giúp anh phát tiết, thật lâu chưa có làm.....?

Nghẹn chết là xứng đáng!

Nếu có thể, hôm nay lão tử liền phế đi cái này!

“Tần Thụy.....” Trong tay tôi tất cả đều là thứ đó của anh, tôi nhìn chất lỏng trắng đục trong lòng bàn tay, không khỏi có chút cảm giác đặc ý.

“..... Tần Thụy.” Hai chân anh như nhũn ra, tuy nhiên vẫn kiên trì kẹp lấy tôi, đầu gối hơi hơi run, liên tục khiêu khích eo và mông tôi: “..... Tôi muốn đi vào.”

“.....” Tôi trợn mắt, khẳng định ánh mắt anh dưới ánh đèn đường vô cùng nghiêm túc: “..... Nơi này?” Tôi nuốt nước miếng.

“Nơi này.”

Hai đồng tử anh phát ra ánh quang mang thị huyết quen thuộc Anh thật sự đã đến giới hạn.

“Không được!” Tôi kiên quyết cự tuyệt, có chết tôi cũng không muốn làm tình với đàn ông trên đường cái sáng trưng!

Anh giống như dã nhân cắn lên hầu kết tôi, dưới sự rên rỉ đau đớn của tôi, anh kêu lên: “Mẹ nó, nếu không làm được, hôm nay giết chết cậu!”

Tôi sống chết đẩy chân anh ra, bị anh cưỡng ngạnh giữ lại làm cho đau đớn không thôi, không muốn khóc, nhưng chính là cảm thấy thật tủi thân.

Cảm thấy bị đối xử không chút ôn nhu như thế này, thật ủy khuất.

Cảm thấy thích anh nhiều năm như vậy, sâu đậm như vậy, thật ủy khuất.

Cảm thấy cho dù bị anh tổn thương nhiều như vậy, vẫn như cũ không thể kháng cự được anh, thật ủy khuất.

“Tần Thụy..... Cậu có biết hay không..... cậu hại chết tôi. Cậu hại chết tôi.....”

“..... Vốn dĩ tôi có thể cưới Đỗ Kinh Tinh Loại con gái cần dung mạo có dung mạo, muốn tài năng có tài năng, muốn gia thế có gia thế như thế này, biết bao nhiêu người đứng xếp hàng chờ cướp đoạt kia kìa!”

“..... Cậu hại chết tôi, tôi chỉ hận không thể băm cậu ra thành từng mảnh nhỏ.....”

Anh ngồi trên bậc thềm trước một cửa hàng, ôm cả người tôi vào lòng, hai bàn tay dùng sức nhấc cao mông tôi lên.

Tôi cảm nhận được sự xấu hổ sâu sắc, muốn giãy dụa.

“Đừng nhúc nhích.....” Anh đột nhiên chôn mặt sau gáy tôi: “Tần Thụy, tôi muốn tiến vào, muốn vào bên trong cậu..... Tôi muốn chết lên được..... Đừng nhúc nhích.....” Hơi thở nóng bỏng phun vào lỗ tai, khiến tôi như bị lỗi giác, cư nhiên cảm thấy giọng nói của anh vừa ôn nhu vừa khổ sở.....

Ôn nhu làm tôi muốn khóc.....còn khổ sở khiến tôi chỉ muốn ôm lấy anh.....

“Cứ như vậy.....” Anh tiếp tục hôn nhẹ lên vành tai tôi, “Ôm tôi, nâng eo lên..... Ngoan..... Đừng nhúc nhích.....”

Anh vội kéo quần tôi xuống, thậm chí quần còn chưa kịp kéo đến đầu gối, anh đã khấn cấp đem dục vọng không thể gượng gờn hơn nữa đâm vào nơi yếu ớt của tôi, tiến vào hành hung.

“Không được!” Tôi bắt đầu kêu lên: “Đau, không được, không được!”

Hơn nửa năm qua nơi đó chưa từng bị đụng chạm, hiện tại trực tiếp bị kích thích đến độ phát ra co rút, căn bản là không chịu được dù chỉ một chút ít xâm phạm.

“Mẹ nó.” Anh hung tợn nguyên rửa một câu thô tục, tóm lấy ngón tay tôi, nơi đó còn sót lại chút tinh dịch của anh, thuận thể làm ướt đầu ngón tay anh.

“A.....!” Thời điểm ngón tay anh khuấy đảo khuếch trương phía dưới, tôi nhin không được bầu chặt lấy đùi anh, móng tay đâm vào da thịt thật sâu.

“Khốn kiếp.....” Anh cũng ăn đau, nhưng chỉ có thể ghen, chờ tôi chậm rãi thích ứng với cảm giác xâm nhập khác thường.

..... Sau đó anh dùng cái thứ đang dựng thẳng cương cứng chậm rãi ma sát rãnh âm tôi, tôi có thể cảm nhận được bên trong dần dần trở nên ướt át, thả lỏng.....

Khi anh rút cục cắm vào, tôi đau đến rớt nước mắt, tựa như năm đó, cái ngày mà vẫn còn ở ký túc xá trong trường.

“Mẹ nó..... Cậu đừng có bày ra vẻ mặt này..... cứ như đang bị tôi cưỡng gian vậy.....” Anh hùng hùng hổ hổ ôm chặt bả vai tôi, khiến đầu tôi gối lên tay anh.

Trên đường cho dù có người lướt qua, cùng lắm cũng chỉ có thể dựa vào tư thế bọn tôi ôm nhau cùng với tiếng kêu nức nở của tôi mà kết luận là tôi đang khóc, còn anh đang an ủi, nhỉ.

“Tần Thụy cậu hại chết tôi..... cậu có biết không, hơn nửa năm nay cha của Đỗ Kinh Tinh coi tôi như rể cưng, đối xử với tôi còn hơn cả với Thành Long, mỗi ngày quần lấy.....”

Đầu óc tôi nhất thời trống rỗng, máu trong người dường như đều tụ xuống nơi kết hợp riêng tư của hai người.

“Ý cậu là..... hơn nửa năm nay..... cậu luôn cùng một chỗ với người của Đỗ gia?”

“Ừ.” Anh trả lời dứt khoát, luật động càng nhanh càng thô bạo hơn trong cơ thể tôi, co rút đau đớn mãnh liệt cơ hồ khiến tôi ngất đi.

“.....” Tôi không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt, trong nháy mắt ấy tôi chỉ hận bản thân không thể giết anh, vì sao phải lựa lúc làm tình mà nói với tôi chuyện này!

Câu nói tiếp theo khiến tôi càng không thể nhúc nhích.

“Tần Thụy..... Bởi vì.....” Anh nâng đầu tôi lên, phía dưới mãnh liệt trườn động một cái, nghe thấy tiếng kêu lẫn khuôn mặt run rẩy của tôi, anh thực vừa lòng lộ ra nụ cười thị huyết mỉa mai hoặc mà chỉ anh mới có: “.....nửa năm nay tôi vẫn nằm bẹp dí trong bệnh viện Đỗ gia, xem chút nữa là sống không xong.”

Năm lên mười tám, người đầu tiên tôi quen biết, người ấy tên là Trần Mặc.

Buồn cười là, trong cuộc sống của tôi, từ trước đến nay anh chưa từng mờ nhạt hay lặng lẽ.

Nhiều lúc tôi nghĩ giá như anh cứ biến mất mãi mãi, cả những năm tháng hỗn loạn ngày ấy nữa.

2. Chương 2

Tôi không biết khi người ta nhận được giấy báo trúng tuyển đại học, hơn nữa còn là trường đúng như nguyện vọng của họ, có phải căn bản là cũng không có cảm giác hưng phấn gì như tôi hay không.

Dù sao tôi chỉ cảm thấy ảo não bởi thời gian nhập học trùng đúng ngày sinh nhật lần thứ mười tám của mình.

Mẹ nó! Nguyên bản tôi tính toán cho cụ nhà xuất huyết (*) một phen, đến khách sạn sang sảnh nhất thành phố làm một bữa.

(*) Xuất huyết ý là tổn tiền ý...

Ba tôi làm ăn sinh ý rất lớn, cũng không biết có phải vì nguyên nhân này mà ông không có nhiều thời gian quan tâm đến tôi hay không, hoặc là do ông trời sinh tính tình tương đối đạm bạc.

Rất có thể là trường hợp sau, bởi vì ba mẹ tôi hai người trên cơ bản là đã duy trì tình trạng ly thân từ lâu, ngẫu nhiên gặp lại sau một thời gian xa nhau, như thế nào cũng nhìn không ra tư thế củi khô lửa bốc.

Mẹ tôi làm giám đốc thiết kế trong một công ty quảng cáo nổi tiếng, thuộc loại chức nghiệp có thu nhập cao phẩm vị tốt. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày thì số ngày ở nhà hay thậm chí là ở Trung Quốc không được nổi một phần tư. Bà đi khắp nơi trên thế giới tìm kiếm linh cảm, nói nhỏ nhé, tôi cảm thấy bà đi ngắm trai đẹp thì đúng hơn.

– tán mà không loạn.

Khi còn học tiểu học, giáo viên dạy chúng tôi viết lỗi chữ phiên âm đặc thù, tôi nhịn không được phụt cười, này giống lỗi sinh hoạt của nhà tôi nha!

Lão đầu kia được hiệu trưởng đặc biệt mời tới dạy ở trường bọn tôi, vậy mà bị tiếng cười của tôi phá hỏng bầu không khí lớp học, ông cảm tức rống: “Tần Thụy! đi ra ngoài tự kiểm điểm.” Một đầu tóc dài lay động, vừa tán lại loạn.

Tôi thấy cũng không có gì, chỉ là thuận tay viết chơi mấy chữ thôi mà.

Đi tới cửa, tôi ngược mắt nhìn lại, cười đến vân đạm phong tình.

Sau đó mấy cô bé chưa được khai sáng về chuyện tình ái nhất thời trông mắt toàn bộ biến thành hình trái tim.

Còn có thầy giáo phần nô hô to –“Tập trung tập trung!”

Mẹ tôi thỉnh thoảng về nước sẽ luôn mang về thật nhiều quà cho tôi. Con mẹ nó mọi người khoan hãy nói, mấy món đồ của nước ngoài gì đó thật sự là hiện đại tinh xảo.

Năm học cấp hai, mẹ tôi mang từ Nhật về một chiếc xe đua đồ chơi. Tôi cầm đi đấu với đám trẻ con gần nhà, mấy chiếc xe được xưng là “Thiết huyết tướng quân”, “Lưu manh đại bốn”, “Hùng khởi nô hán” của tụi nó đều bị đụng cho bật cả khung, trong khi “quỷ Nhật Bản” của tôi vẫn uy phong bất bại, nửa địch thủ cũng không có.

Cuối cùng vẫn là tôi thấy phiền, cảm thấy mấy chiếc xe nhỏ thất linh bát tán kia đem đi so với ô tô của tôi thật chẳng có ý tứ gì, liền giơ chân đạp mấy cái. Con mẹ nó mấy thứ đồ chơi kia thật đúng là tự nhiên cứng lạ thường, tôi một cước không những không đạp hỏng nó ngược lại ngón chân còn ần ần đau.

Tôi nóng nảy hẳn lên, thực sự tính toán ghi hận với một chiếc ô tô đồ chơi.

Sau khi đạp bảy tám phát tôi mới thở hổn hển đá mấy cái xe rách nát đi, cõi lòng đầy anh hùng khí khái, kêu: “Tụi bây có phục hay không.”

Đám con trai kia đứa nào mắt cũng đỏ.

Bọn họ nổi giận.- -|||||

Tụi con trai nổi giận, nhưng lũ con gái lại cảm thấy tôi thật ngầu, giống như hoàng tử bạch mã bước ra từ những giấc mơ màu hồng, kỳ thật tôi chán ghét cách dùng từ này, ghét muốn chết, cảm thấy cách gọi cái gì mà “Vương tử” rất đàn bà nha.

Xa phía trước còn có rất nhiều cô bé hi vọng được thân thiết với tôi.

Thường thường là chỉ cần tôi cười, mấy nữ sinh bình thường hay kiêu căng, cái mũi hếch tận trời cũng sẽ đỏ mặt cúi đầu, còn lên nhìn trộm tôi một cái.

Tôi biết lúc tôi tươi cười tựa như ánh mặt trời, thời điểm cười rộ lên ánh mắt lấp lánh lấp lánh, hơn nữa còn đen nháy, khi cười môi nhếch lên thành hình cung, lộ ra hàm răng trắng bóng cùng hai chiếc răng nanh. Nói theo kiểu văn nghệ chính là sự kết hợp giữa trai hư dụ hoặc câu dẫn và bé trai hồn nhiên dương quang.

Tôi rất được lòng hội con gái.

Tôi biết.

Tôi đương nhiên cũng khá khéo léo trong việc tận dụng điểm này.

Cho nên ba mẹ tôi cũng lười quản về mặt phương diện này, tôi thì vẫn như cũ, tan học chạy đi chơi như điên, ngày kế đến trường sẽ có người hai tay dâng đáp án bài tập thơm ngào ngạt cho tôi chép.

Đối với hiện tượng này, thái độ của ba tôi là khề nhếch mép, nhìn không ra là ngạo mạn hay cao hứng.

Ba chỉ nói với tôi một câu, ‘Tần Thụy, nhớ chú ý chừng mực, có chơi hơn nữa kỳ thật cũng giống nhau.’

Kỳ thật đều giống nhau..... Những lời này lập tức khắc sâu trong đầu tôi cho dù khi đó tôi chẳng hiểu gì.

Sau một đoạn thời gian dài, tôi chính là dựa vào những lời nói này mà tự nhủ với lòng mình phải dứt ra khỏi sự si mê trong tuyệt vọng với Trần Mặc, nói cách khác, những lời này chỉ là cái cớ để tôi yên lòng, thoải mái rời khỏi đoạn tình cảm kia.

Mà mỗi lần nói đến đây, mẹ tôi sẽ rất đặc ý mà ôm chặt lấy tôi, mùi nước hoa nồng đậm trên người bà quả thực làm tôi không thể hô hấp.

Khó trách ba tôi mỗi lần gặp mẹ là lại trợn trắng mắt.

“Con trai bảo bố~~” Mẹ thích đàn ông bảnh bao, cho nên càng đặc ý vì con trai mình được nữ sinh hoan nghênh như vậy.

Tôi giãy dụa né ra, mặc kệ là ai, tôi đều không thích tiếp xúc đụng chạm thân thể.

“Thằng nhóc này!” Mẹ không lay chuyển được tôi, lúc buông ra còn cố tặng thêm mấy dấu son môi: “Thằng quỷ con, quỷ phong lưu, không biết làm đau lòng bao nhiêu cô gái rồi!”

Đến khi lên trung học, tôi mới cảm thấy mình bị những lời này oan uổng chết mất.

Không phải là tôi không thích con gái, tôi thấy làn da trắng hồng của mấy cô ấy cũng rất đáng yêu đó chứ, còn có mái tóc dài trơn mượt này, rồi đường cong chập chùng cũng rất hấp dẫn.

Nhưng từ trước đến nay, sự yêu thích của tôi đối với phái nữ cơ bản mà nói chỉ dừng lại ở khuôn mặt, tôi hưởng thụ quá trình tiếp cận thân thiết của bọn họ, nhưng một khi đến thời điểm con gái chờ mong thái độ mà tụi con trai nên bày tỏ thì tôi lại thấy vô vị nhạt nhẽo.

Nhoáng cái đã qua tháng năm trung học, tôi vẫn dựa vào sự dư dả của ba mẹ mà thoải mái sống qua ngày.

Tôi không phải thể loại lưu manh bắt lương, nhưng tôi tuyệt đối không phải học sinh ngoan ngoãn gì. Nhà có tiền mà khoác lên bộ dáng lưu manh cũng chẳng hay ho, nhưng đôi lúc sẽ nảy lên vài ý tưởng xấu xa ghêo người.

Lúc tốt nghiệp trung học, có vài đôi yêu nhau trong lớp Lý công khai mối quan hệ, cả ngày đọc sách cùng nhau, giữa trưa thì chạy ra ngoài lén lút nắm tay, ngày thơ mua Băng Kì Lâm (kem) ăn.

“Má ơi!” Cả người tôi muốn nổi da gà.

Kỳ thi vào cao đẳng đại học chấm dứt, tôi biết mình làm bài được, hẳn là thành tích không tệ, bởi mỗi khi thi cử tôi luôn phát huy 200% thực lực.

Sau lễ tốt nghiệp, tôi qua Ý du lịch cùng mẹ.

Đứng ở quảng trường thánh Mark, nhìn đàn bồ câu vỗ cánh bay đi, tôi đột nhiên có cảm giác có lẽ trên đời này không có điều gì có thể khiến tôi điên cuồng hoặc tuyệt vọng.

Về nhà, tôi nhận được thư thông báo trúng tuyển.

Trước sinh nhật một ngày, tôi đang ngồi trên xe lửa.

Tôi kiên trì cự tuyệt lời đề nghị ngồi máy bay khoang hạng sang của ba. Tôi cũng kiên định rằng trong bốn năm đại học, tôi có thể tự lập, tôi muốn tự bắt đầu mọi thứ từ giây phút này.

Tôi dùng khoản tiền ngồi máy bay để mua vé xe lửa và một đồng quần áo hăng Nike, không quên đem theo vài đôi giày mình thích nhất.

Cứ như vậy, ngày hai mươi tháng chín năm nào đó, tôi vừa nhai kẹo cao su vừa bước vào cổng trường trong đúng ngày sinh nhật của mình.

Cảnh tượng ngày đầu tiên báo danh, căn bản chỉ có thể dùng hai chữ “thảm thiết” để hình dung.

Giữa khuôn viên trường đặt một cái bảng thông báo, tân sinh viên dựa vào số báo danh sẽ được phân theo ban và chỗ ở trong ký túc xá.

Tôi cả người khoác lên trang phục nhẹ nhàng khoan khoái, không thể không hình dung với hạc trong bầy gà. Tuy trong đám đông chen lấn nhưng không ít nữ sinh len lén nhìn trộm tôi, tính ham hư vinh của tôi càng được thỏa mãn, càng lười chen lấn trong đám đông.

Tôi chán ghét bầu không khí hỗn tạp này.

Thoạt nhìn thì mỗi bảng hiệu của từng ban ngành được đặt trên một chiếc bàn dài, một dãy xếp hàng, đến tọa trấn đại nhị đại tam sinh vô luận nam nữ, đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp, cho dù không tính toán điều ngây thơ mã tử hoặc hiện tại lưu hành đệ đệ tình nhân đến huy sái liệt hỏa thanh xuân, cũng tốt ngạt yếu bày ra xuất thân vì tiền bối trí tuệ hòa phong thủy đến.

Nhưng là đến đưa tin tân sinh nhóm theo thông cáo bản thượng tra được phân ban hòa ký túc xá hào sau, vội vàng chém giết chiếm hảo phong thủy giường còn đến không kịp, đó có điều không đến với người tâm tình nhiệt huyết thanh niên lại hồng lại chuyên kế hoạch lớn đại chí lý tưởng.

Kết quả là, sân ga học trường học tỷ nhóm cảm thấy thất bại, than thở vài tiếng “Này giới tân sinh a.....”, “Tuồng chúng ta năm đó.....” cách mạng vịnh ngâm sau, phân phân đập tuyệt vô ngân rồi đi.

Nói đập tuyệt vô ngân thật đúng là không phải tán dục, bọn họ không chỉ có bản thân rời đi, còn đem đám đương sân ga khóa cái bàn cũng nhất dựa vào nhi khiêng đi.

— này rõ ràng không phải bản thân lớp thiếu chân phá giá kia tổ, không khối khối thừa dịp không có người chú ý đổi trở về không lớn mệt !

Cho nên, khi tôi tìm một cái ghế dựa ngồi xuống thì đã thấy một bạn đến trước ngủ rất thoải mái.

Hắn duỗi thẳng hai chân, lưng dựa về phía sau, mũ lưỡi trai che nửa mặt.

Tư thế thả lỏng, giống như ngủ vậy.

“Hey, anh bạn.....” Tôi đi tới, “Nhường một nửa đi, chân tôi nhũn hết rồi đây.”

Hắn lười biếng dịch sang, nhưng rất có ý vị.

Tôi đoán có lẽ cũng là một tên lợi hại đây.

Mũ bị lấy ra, tôi liền thấy một đôi mắt rất sâu sắc.

Nói thật, không thể nói hắn rất anh tuấn. Nhưng làn da lúa mạch, đôi mắt đen sâu thẳm rất cuốn hút.

Hắn đánh giá tôi từ trên xuống dưới, huyết sáo một cái rồi làm động tác mời, cười như không cười.

Tôi không hiểu nụ cười ấy của hắn, nói dễ nghe thì là độc đáo, còn khó nghe thì giống như động vật hoang dại trong đêm khuya, cảm giác thị huyết.

“Tân sinh? Hệ gì? Phân ban mấy?” Hắn hỏi một cách chậm rãi.

“Không biết nữa,” tôi không khách sáo ngồi xuống, “chưa xem..... nói thật, giống như nông dân luôn muốn nhìn thấy biển, hóa ra biển toàn là nước, bây giờ tôi đã hiểu được, đại học con mẹ nó toàn là người. Chen lẫn nhau thật khủng bố, giống như đang kéo bè kéo lũ đánh nhau vậy.”

“Sợ bị nữ sinh sờ sảng, đánh rớt dương khí?” Hắn nhàn nhã nói một câu.

Tôi sững sốt. Nói theo bản năng, “Lăn ra chỗ khác!”

Hắn nhìn tôi cười to, giống như bị mắng rất vui vẻ, cười to đến mức khiến tôi cũng ngượng.

“Học hệ nào?”

“Không biết nữa,” Tôi nhún vai, “Ba tôi điên, tôi chỉ biết quản lý cái gì ấy, cụ thể là gì cũng không biết.”

Hắn lại đang cười, tôi nhú mày, “Cậu cười cái gì?”

“Đoán đi.” Hắn hất cằm.

“Không lẽ ý cậu là tôi học hệ bổ âm lấy dương?” Tôi nghiêm túc nói.

“Không, không, sao lại nói tôi nghĩ vậy!” Hắn bị phần lắc đầu, “Tôi đoán cậu cậu quản nạn mại dâm thôi.”

“—Cút mẹ đi!”

Lần này tôi bị lời nói tục không che dấu chọc cười.

“Cậu ở khóa trên?” Bên kia tình hình chiến đấu vẫn diễn ra quyết liệt.

“Ừ.....” Hắn lẩm bẩm, “Trần Mặc.”

Tôi giơ tay ra, nở nụ cười tỏa nắng. “Tôi gọi là Tần Thụy, Tần Thụy Tần, Tần Thụy Thụy.”

Hắn nắm lấy tay tôi lay vài cái, “Khẳng định oắt con là tên tự kỷ cuồng. Người như cậu chắc yêu gương lắm.”

Tôi đành mặt lại nhìn hắn, xiết chặt ba lô.

“Đi đi!” Hắn chịu không nổi cười to.

Tôi nhăn nhó cái mũi, “Sao không đi hướng dẫn tân sinh?”

“Cũng chẳng có gì.....” Hắn thâm thì thì thâm, có chút phiền toái phát tay, “Kỳ thật năm nào cũng giống nhau thôi.”

“Ừm.....”

“Ai ai.....” Trần Mặc tựa hồ không chịu nổi bầu không khí đang nhạt dần này, “Nếu còn đợi, không bằng tôi mời cậu một ly nước.”

Trần Mặc lôi tôi vào một góc căn tin, nơi này cách cửa rất xa, mát mẻ lại thoải mái.

“Muốn uống cái gì, nói đi, tôi mời.”

Tôi nhìn Trần Mặc, đột nhiên có chút mơ hồ hơi hoảng hốt, nơi đang ngồi hơi u ám, cho dù bên ngoài mặt trời đang tỏa nhiệt, hai người ngồi đây, trong bầu không khí này, đối diện là nụ cười thị huyết của hắn.

“Phát gốc gì đó, bị phơi nắng đến mù người rồi à?” Hắn cố ý nói to.

Tôi lập tức sốc lại tinh thần.

Đột nhiên một trận xúc động ập đến, “Trần Mặc, cậu mời tôi à?”

“Chẳng lẽ vừa rồi tôi phóng thí!” Hắn ghen miệng, “Giống đàn bà thế, lảm lòi!”

“Vậy mời tôi một chén rượu đi.”

Tôi chăm chú nhìn hắn.

“.....?” Hắn nghi hoặc nhìn lại tôi, hỏi là thử bia không.

Tôi đồng ý.

Bia được bưng lên, tôi mượn hai cái ly của ông chủ, Trần Mặc nhú mày hỏi có cần đồ nhắm không?

“Không cần, không cần.” Tôi dần được thả lỏng “Đâu phải nghiêm túc uống, về sau có cơ hội tôi mời cậu.”
Nói xong, tôi nhét ly vào tay hắn, hắn vẫn còn mơ màng, không hiểu là cảnh làm say người hay bia làm say.
Tôi tốt bụng giải thích.

“Trần Mặc, chúc tôi sinh nhật vui vẻ.”

Hắn mở to hai mắt, “Cậu.....”

“Còn nữa,” Tôi hớp một ngụm, “Chúc mừng cậu, cậu là người đầu tiên chúc mừng tôi tròn mười tám tuổi.”
Hắn hé miệng, dừng cảm uống hết một ly bia đây.

“Nhóc khiến tôi rất kích thích đấy.”

Tôi không ngờ nhanh như vậy mà hai người mỗi ngã rồi, cứ thấy việc này có chút ác, cảm thấy lẻ loi giữa thành phố xa lạ, có cảm giác khó nói thành lời.

Nhưng Trần Mặc kiên quyết có chuyện phải làm, “Tần Thụy, trường học đâu có lớn, chúng ta còn cơ hội gặp nhau, sau đó cậu phải mời rượu tôi đấy.”

“Hầy.....” Tôi bất đắc dĩ, nhìn hắn chạy xa dần, đột nhiên muốn hô to, “– Trần Mặc! Cậu ban nào!?”

“.....” Hắn quay đầu lại, nói cái gì tôi nghe chẳng rõ.

“Cái gì –” Tôi bực tức đá văng cục đá ven đường.

“.....” Hắn thở dài, “..... Sinh..... nhật vui vẻ.....”

“..... Cậu nha”

Trở về quả nhiên đã ít người hơn.

Tra xong, tôi ở phòng 438.

Lúc ấy tôi trưng vẻ mặt tiêu chuẩn, hắc tuyến đỏ ào ào, một bên leo lên lầu bốn một bên than thở, lúc mở cửa, “Ừa, còn ai muốn vào 438!”

Phòng 438 có bốn người.

Người thứ nhất họ Chu tên Tiêu, vừa thấy là biết loại người vô tư rồi, thích náo nhiệt.

“Cậu đã tới ~~ chúng tôi chờ cậu này giờ đó.” Chu Tiêu nhìn thấy tôi thì rất nhiệt tình, giúp tôi kéo hành lý vào, “Phòng này quay về hướng bắc, hơi nhỏ, tuy nói không bằng đối diện, nhưng có bốn người, sạch sẽ à. Đối diện có tám người, y như chuồng heo.”

Lúc Chu Tiêu đang nói, một nam sinh thấp bé đi ra, trên mặt là cái kính cận dày cui, nhìn nhìn Chu Tiêu, nói kéo dài có ý trêu chọc, “Heo..... nhót lại..... Chu..... a.....”

Chu Tiêu tru lên, nhào qua rống to “Xem anh dạy cho cậu biết thế nào là yêu thương đồng loại.”

Người thứ hai, Ninh Viễn An.

Nhìn như con dê nhỏ hướng nội, kỳ thật tính tình có thể so với dã lang còn dã lang hơn.

Cửa lại bị đẩy ra, lực rất mạnh dọa cả Chu Tiêu và Ninh Viễn An dừng mọi động tác.

Người tới rất cao to, chữ ‘khốc’ hiện rõ trên mặt.

“Tôi ở 439,”— bạn ở phòng đối diện, “Đây là chặn của phòng các cậu, bây giờ đã đủ người nên tôi đem qua trả.” Nói xong, ném đồng chặn khỏi tay.

Nói thật, cái tính của người này khiến người ta không khỏi oán hận. Đồng chặn vui vẻ rơi xuống..... chính giữa đồng rúc.....

“Chặn của tôi.....” tay Ninh Viễn An bắt đầu rút gân.....

Tên đó liếc một cái, quay đầu bỏ đi.

“Mẹ nó..... ! Đây có phải là nhà hần đâu!” Ninh Viễn huơ tay huơ chân, tôi bị cậu ta dọa đứng ngốc một chỗ.

“Ê!” Tên đó cũng bị dọa, “Bình tĩnh một chút.....”

Chu Tiêu vội vàng chạy lên giữ chặt Ninh Viễn An, khuyên cậu ta bớt giận lại đi.

Ba tên cười khan.

“Đứng im đó!” Ninh Viễn An nhìn khốc ca đang đẩy cửa ra, lạnh lùng hô, ba người còn lại đổ mồ hôi lạnh ào ào.

“!!” Ninh Viễn An không nói một tiếng, chỉ là dựng thẳng ngón giữa tay trái lên, dùng sức ngoắc ngoắc.

Khốc ca ngốc hết mấy giây, sau đó nhin không được..... Mặt có chút rút gân.....

Nói thật, ba người còn lại cũng muốn rút gân.....

Thật sự..... Thật sự..... muốn cười lắm rồi.....

Ninh Viễn An phải sạch hình tượng ngoan ngoãn thuần khiết, cái cơ thể mảnh khảnh mà bày ra tư thế đó..... Thật sự..... Thật sự..... thực muốn cười, tựa như thay nệm vú bằng cao su mà em bé đang nút bằng điều thuốc lá.

Khốc ca rút gân xong, cúi đầu nhìn xuống Ninh Viễn An rồi xoay người rời đi.

Sau đó tôi mới biết người thứ ba, Nguyên Chi Tĩnh.

Ánh mắt cậu ta hơi giống Trần Mặc, rất sâu, đen láy, nhưng so Trần Mặc an toàn hơn. Trên người cậu ta tiết ra khí tức thực trầm ổn, có thể làm cho người ta dễ dàng an tâm, tin tưởng.

Tôi lại nhớ tới nụ cười thị huyết của Trần Mặc.

Tôi bắt đầu dọn dẹp hành lý, phòng rất nhỏ, bốn người vừa quen nhau nên phòng có hơi chật.

Đột nhiên nhìn thấy giấy báo danh, không phải của tôi.

Mở ra, sững sốt.

Tóc của người trong ảnh hơi ngắn hơn bây giờ, có thể là trước khi học trung học.

Tên họ, Trần Mặc.

Hóa ra cậu ta cũng là tân sinh.

Giống như tôi.

Đột nhiên rất muốn cười, hần dám gạt tôi!

Ninh Viễn An, Nguyên Chi Tĩnh và Chu Tiêu dọn dẹp nhanh hơn tôi, đã đi dự lễ khai giảng.

Khi mở cửa, cả người Ninh Viễn An dựng lông lên, nhìn chăm chăm phòng đối diện 439, e sợ khốc ca đột nhiên xuất hiện, khí thế hiện tại của cậu đã tụt một bậc.

Tôi kiềm nén không bật cười, “Đối diện là hệ nào thế?”

“Giống mình,” Nguyên Chi Tĩnh giúp tôi đẩy cái tủ, cười hiền lành, “Hai phòng này đều là hệ quản lý.”

Bọn họ đi không bao lâu, tôi cũng dọn dẹp xong rồi. Nhớ tới cảnh người người chen chúc lúc nãy, thật sự không muốn đi nữa, yên tâm ở lại ngủ một giấc.

Xem ra đối diện còn một người.

Ngẫm ra cũng là hàng xóm lại cùng lớp, cần phải giao lưu, thứ hai cũng coi như thay Ninh Viễn An hàn gắn đôi chút.

“Có ai không?” Tôi đẩy cửa ra, đi vào bên trong.

“Có, ai đó?” Giường cuối hình như có người.

“À..... Tôi.....”

Tôi đứng ở trước giường, vừa vặn đúng lúc người nọ ngẩng đầu lên.

Hai bên sững sốt.

“Đã lâu không gặp.”

“Không phải mới uống rượu với nhau sao? Cám ơn cậu đã mời tôi.”

“Sinh nhật vui vẻ, Tần Thụy.”

Hắn ngồi chồm hồm trên giường.

Tôi đứng ở trước giường.

Hai bên hơi giật mình, không ai đủ tỉnh táo đánh vỡ cục diện bế tắc.

Phòng ngủ mới, có các loại mùi giao tạp trong không khí, phô thiên cái địa ập vào hai người.

Sau đó, ‘phụt’ một tiếng, dây treo quần áo đứt phăng, một đồng lớn quần áo rơi lên người tôi.

“A.....” Hắn khẽ kêu lên, tầm mắt bị che khuất, tôi vung tay loạn xạ nên mất thăng bằng, ngã về phía trước.

Tôi đè lên người hắn, không biết môi đụng phải chỗ nào trên mặt hắn.

Trên người hắn có mùi vị dương cương sạch sẽ.

Tôi lại bắt đầu hoảng hốt, không nhất thiết phải làm quá, nhưng tôi lại giãy dụa, giống như cô gái chưa hiểu sự đời.

“Này!” Hắn ngồi chồm hồm nhưng bị tôi áp đảo, “Con mẹ nó chậm một chút, gấp cái rắm gì!”

“Cậu.....” Hơi thở của hắn cứ phả vào mặt, càng ngày tôi càng hoảng, gương mặt của hắn rất gần, môi hai người sắp chạm nhau rồi..... “Cậu nha, ham muốn tình dục lắm rồi à sao còn chưa chịu đứng lên!”

Tôi sợ bị hắn nhìn ra sự bối rối này, tôi không muốn hiểu sâu những câu hắn đã nói.

“Cậu..... cậu.....” Hắn muốn cười, lại làm như xấu hổ lắm, “Cậu xong đời rồi, vừa vào đại học đã hư hỏng, đọa lạc đến mức dám làm chuyện này với đàn ông.....” Hắn tựa hồ càng nói càng vui.

Đầu óc tôi ‘bình’ một cái, chỗ bị hắn chạm vào dường như đang nóng lên, thậm chí hạ thân cũng bắt đầu rục rịch.

Tay của tôi đang chống tại đùi hắn, bối rối cơ hồ đã đánh mất lý trí, chỉ thuận theo bản năng vuốt vuốt, hồ đồ phun ra câu: “..... Tôi muốn fuck cậu!”

.....!!

Giây tiếp theo, tôi chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển, khi hồi thần lại, cả người đã bị hắn đè lên, hắn cổ nhún xuống khiến tôi hoàn toàn vô lực.

Ánh mắt hắn thâm sâu, quang mang khiến tôi sợ hãi.

Hắn giương ra nụ cười thị huyết.

Hắn hé miệng phun toàn bộ hơi ấm lên mặt tôi.

“Vừa rồi cậu nói cái gì?” Hắn nói một cách hung ác, “..... Ai fuck ai? Hừm?”

Trong nháy mắt đó, tôi thề tôi đã nhìn ra một phần bản chất của hắn, huyết tính, hiếu chiến, thậm chí là dã man.

Mấy thứ này khiến tôi trầm sâu vào, thậm chí ý niệm muốn thoát ra cũng chẳng có, tôi bắt đầu rét run, sợ hãi sự thật gần như điên cuồng này, tôi cảm thấy mình cực vô sỉ.

“Hừ!” Tôi bị dọa ngốc khiến hấn đắc ý, “..... Sau này còn dám nói bậy nữa không!”

Tôi trừng hấn, một câu cũng nói không nên lời, trong lòng cảm thấy khuất nhục, thậm chí muốn một cước đá vào hạ thân hấn.

“Ê — ! Làm cái gì!!” Cửa bị đẩy ra, có người đi vào. Người đó đi lại gần hai người, giọng điệu có hơi nghi hoặc, “Ai đây?”

Nhìn lại tình cảnh bây giờ thật ái muội.

“..... Buông tôi ra!” Mặt tôi đã đỏ lên vì tức giận.

“Ai? Ai?” Người đó càng tò mò.

Hấn cười tà nhìn tôi, “..... Tội này đang thân mật.”

Những lời này khiến tôi muốn bùng nổ, nếu trên tay có hung khí, tôi thề tôi sẽ xẻo thịt hấn!

“..... Nói lại một lần nữa xem!” Tôi kiềm nén tức giận nhưng đáng tiếc hấn không nhận ra điều đó.

“..... Thẹn thùng hử?” Hấn càng nói càng hăng.

Người nọ hơi xấu hổ nhưng không nén cười.

Tôi nâng tay, cho một đấm vào bụng hấn, đánh người mà tay đau đầu kém gì. Tôi nghe hấn rên rỉ vì đau đớn. Điều này khiến tôi hơi đắc ý.

“Vương bát đản!” Hấn nổi giận rồi giống dã báo, nghiêng răng nghiêng lợi, “Cậu đánh thật!..... Cậu không phải người! Do cậu gây sự trước nhé!” Hấn phần nộ dùng đầu gối muốn đánh vào nơi yếu hại của tôi, “Cậu cho là tôi không dám đánh cậu? Tôi từng mời cậu uống bia mà không được fuck cậu ư?”

Cuối cùng ly rượu chúc mừng kia bị những lời ô uế nhiễm bẩn, thành một đoạn trí nhớ dơ bẩn không chịu nổi.

Tôi bị hấn đánh đau, mặt mày tái nhợt, như là bị nổ thành trăm mảnh nhỏ.

Dùng hết sức giãy khỏi, tôi được đến tự do, cảm thấy cả người mềm nhũn, hai mắt hung tợn chiếu vào hấn.

Hấn cũng rất chật vật, ngực đang dồn dập vì thở dốc.

Tựa như dã thú lưỡng bại câu thương, chẳng còn sức để đánh tiếp nhưng không ai cúi đầu nhận thua trước. Xung quanh là một đồng quần áo, chiến trường hỗn loạn.

“Thôi nào thôi nào..... có gì từ từ mà nói đi chứ!” Hóa ra là khúc ca này gây hấn với Ninh Viễn An.

Cậu ta thấy rõ mặt tôi, không khỏi sửng sốt, than thở: “Phòng ngủ vừa bị nổ tung hả?”

Tôi muốn cười, khóe miệng lại đau xót, bấy giờ mới nhận ra cái mặt mình đã sưng vù mắt rồi.

Mẹ, đánh người tránh mặt, tên khốn nạn này lại đánh ngay mặt mình!

Trần Mặc có chút bình tĩnh lại rồi, ánh mắt nhìn tôi có hơi mềm mại, áy náy.

“A Nam,” Hấn kêu khúc ca, “Không sao đâu, tôi với cậu ta..... mới quen nhau lúc sáng, vừa rồi đánh chơi thôi, không ngờ lỗ tay.”

Hấn vừa nói vừa nhìn tôi, cố gắng cười.

Tôi biết hấn đang bày ra bậc thang cho tôi xuống, lúc này chỉ cần tôi tán thành, chúng tôi vẫn là bạn của nhau.

Nói thật, tôi đã bị những lời nói ghê tởm của hấn làm cho phần nộ.

“Tốt rồi tốt rồi, nếu không có chuyện gì.....” A Nam vội vàng hoà giải, “Thì..... thì.....” Cậu ta vò vò mái đầu đinh, nhìn tôi và Trần Mặc.

Tôi hừ lạnh một tiếng, giãy dụa đứng lên, chân mềm nhũn khiến tôi lảo đảo nhưng không chịu vịn vào lan can.

Trần Mặc do dự muốn đi lên đỡ, A Nam đã đến trước, “Muốn tôi đỡ cậu không?”

Tôi còn chưa lên tiếng, Trần Mặc đã tiến lên, ngăn cách A Nam và tôi, khó chịu nói, “..... Tôi đỡ cho.”

Tôi cười lạnh, không thèm để ý đến.

“Này.....” Trần Mặc đi theo tôi, mặt lúc xanh lúc trắng, “..... Tần Thụy, cậu cũng đừng rất..... rất.....” Hấn có chút không cam lòng, “..... Còn hẹn nhau nữa không, đừng vì chuyện này mà...”

Tôi lại cười lạnh, hỏi, “..... Cậu cảm thấy tôi có hứng với cậu?”

Hấn sững sốt, lập tức hiểu được những lời tôi nói mà nhỏ giọng lẩm bẩm, “..... Không phải.....”

“Vậy cậu nghĩ cậu mới mời tôi một ly thì chuyện thao tôi rất hợp tình hợp lý?”

Khí thế bức người, nói lời thô tục mà mặt cũng không đỏ, chỉ cần nhớ lại quá khứ huy hoàng trước kia mà cảm thấy nhục nhã.

“Này!” Hấn oan uổng kêu lên, “Cái từ đó là do cậu nói trước!”

Tôi không thèm nhắc lại, muốn về phòng, hấn lo sợ vô cớ, do dự không đi cùng.

Tôi quay đầu lại, nói bằng cái giọng lạnh tanh, “Trần Mặc, về sau dám trêu tôi một lần, tôi đánh cậu một lần.”

Hấn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó tức giận.

“Cho dù gãy xương tay hay chân thì chớ trách.” Tôi quăng câu cuối cùng, “Tốt nhất đừng xem thường lời tôi nói.”

3. Chương 3

Tôi với Trần Mặc chính thức công khai chiến tranh lạnh. Khi bọn Chu Tiêu trở về, tôi đang dùng nước lạnh rửa mặt để làm dịu đi vết ứ bầm, miệng thì khẽ xuýt xoa.

“Tần Thụy, sao cậu không đến?” Chu Tiêu đá văng cánh cửa, lớn giọng chất vấn.

“Đúng đó, lãng phí công sức Chu Tiêu chiếm chỗ ngồi bên trái cho cậu!” Nguyên Chi Tĩnh cười hì hì, lấy chuyện Chu Tiêu vừa làm lúc này biến thành trò cười.

“Cút!” Chu Tiêu dùng khuỷu tay ném qua, nở nụ cười, “Muốn làm bạn với khuỷu tay sao?”

Chu Tiêu nóng nảy giữ chặt cánh tay Nguyên Chi Tĩnh, trợn trừng mắt nhìn về phía tôi hô lên, “Tần Thụy, vừa rồi cậu không thấy chứ, Nguyên thiếu gia của chúng ta bày đặt thói phong lưu đó.”

Tôi hỏi đã xảy ra chuyện gì.

“Bọn này nghe xong toạ đàm, đi ngang qua phòng nhạc số ba, ngay lúc hội Guitar đang tuyển thành viên mới, Ninh Viễn An thấy một nữ sinh mặc váy hồng thì nhìn người ta chăm chăm!”

Ninh Viễn An lập tức cười mắng, “Cái miệng heo của cậu nói đúng tý đi, đâu phải một mình tớ nhìn? Đứa nào sắp chảy nước miếng tới nơi, còn nói đôi chân trắng muốt kia thật hấp dẫn?”

Tôi nhin không được cười ra tiếng, bị bọn Chu Tiêu làm loạn, cậu lập tức quăng mấy chuyện buồn bực sang một bên.

Chu Tiêu cảm thấy mắt mặt nên hừ hừ vài tiếng, tiếp tục xả, “Sau đó bọn này đi theo Ninh Viễn An vào sau cô gái đó.....” Ánh mắt chợt lóe, tránh đi cái bàn chải Ninh Viễn An ném tới, “Nhìn thấy một đám người đang cầm Guitar thử điều chỉnh, tớ mới biết Guitar còn có thể chỉnh tới chỉnh lui như vậy, đúng lúc này—” Chu Tiêu vừa kéo dài thanh âm vừa hạ thấp, ném qua mị nhãn cho Nguyên Chi Tĩnh đang làm động tác nôn mửa, “..... Có nữ sinh gấp đến độ hướng chung quanh kêu loạn, ai biết cầm đàn, ai biết cầm đàn?”

Tôi vẫn chưa phản ứng, Ninh Viễn An dùng miệng ra hiệu “cầm đàn” với “làm tình” phát âm tương tự.

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, suýt chút nữa cười sặc sụa.

“Nguyên công tử của chúng ta anh dừng đứng đây, đi qua chỗ đó. Hai tay giơ ra, cậu đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra?”

Tôi vội hỏi chuyện xảy ra như thế nào.

“Nữ sinh kia chỉnh xong, cười tươi như hoa, hai mắt lấp lánh, nói với cậu ấy một câu—” Chu Tiêu nhìn Nguyên Chi Tĩnh nở nụ cười mờ ám, “.....Cậu cầm đàn quá tốt!”

Tôi “phụt” một tiếng. Cười đến khi khoe miệng cơ rút làm cho chỗ sưng đau đینگ như có một luồng khí lạnh quất thẳng tới.

“Sao vậy?” Bọn họ đều giật mình phát hiện gương mặt tôi đang sưng vù, “Ai đánh? Hay đụng vào cái gì?” Nguyên Chi Tĩnh cúi xuống nhìn thật cẩn thận, tiểu ý biến mất vô tung vô ảnh, “.....Là ai đánh?”

Tôi còn chưa kịp nói gì thì ngoài cửa đã truyền đến “..... Này..... Này.....Hãy nghe tôi giải thích.....” giọng nói đầy vẻ áy náy.

Là A Nam.

Mái tóc màu trà của Ninh Viễn An vuu vuu vuu dựng thẳng lên, “Có gì từ từ nói, cần chi động tay đánh người ta!”

Sắc mặt A Nam lập tức méo mó, tôi nhanh chóng lôi kéo Ninh Viễn An, hiểu lầm hiểu lầm.

A Nam đem tình hình miêu tả đại khái một phen, mấy anh bạn của tôi tức giận đấm ngực, la hét: “Tần Thụy, mấy anh đây sẽ làm chủ cho cậu!” Từng người từng người đi qua phòng bên cạnh. Để lại tôi ở trong phòng dở khóc dở cười.

Đạo hạnh của Trần Mặc hiển nhiên so với trong tưởng tượng tôi cao hơn nhiều.

Chờ mấy người kia về liền thấy họ trưng ra bộ mặt tươi cười.

“Tiểu Thụy

” Chu Tiêu mở miệng gọi làm cho da gà của tôi rơi đầy giường, “Tớ nói cậu thật đúng là ngây thơ mà~~” Cậu kể tiếp càng làm cho tôi ghê tởm đến nôn mửa.

“Đầu của cậu bị hỏng chỗ nào rồi?” Tôi đề phòng hỏi.

“Cậu nha cậu nha

” Chu Tiêu một bộ huynh đệ tình thâm thật quý dị, xoa đầu tôi, lúc tôi sắp điên đến nơi thì cậu ta mới nói tiếp, “Tớ thấy tên Trần Mặc kia là một người sáng khoái, chỉ đùa chút thôi mà, cậu tưởng thật sao!”

“Cậu ta nói thế à?” Tôi học máu.

“Ừ.....” Ngay cả Nguyên Chi Tĩnh cũng ủng hộ tên vương bát đản kia, “Cậu ta nói chỉ đùa cho vui nên cũng không biết cậu lại chịu đựng không nổi.”

Tôi chẳng những muốn học máu mà càng muốn đem cậu ta đánh đến học máu, nói những lời thật xúc phạm còn ngại biện là đùa cho vui, sao tôi cảm thấy quá khuất nhục?

Tôi nhắm mắt lại quyết tâm truy cho đến cùng.

Mấy ngày kế tiếp, phòng 438 cùng 439 nhanh chóng quen thuộc, mười người như thể mặc chung một cái quần.

Ngay cả Ninh Viễn An và A Nam cũng biến lệ khí thành cờ trắng, xưng huynh gọi đệ thật thân thiết.

Chỉ còn lại tôi vẫn quật cường kiên trì đối địch với Trần Mặc, tất cả mọi người tìm cho chúng tôi rất nhiều cơ hội để làm hòa, càng không hiểu chỉ có mấy ngày ngắn ngủn sao tạo ra mâu thuẫn sâu đến vậy được.

Thậm chí còn có tin đồn hai người là thanh mai trúc mã, nhưng tạo hóa trêu ngươi, là mối thù truyền kiếp, ông nội Trần Mặc cướp bà nội từ tay ông nội tôi khiến ông nội tôi tức cho đến chết, hay cha Trần Mặc khiến công ty mà cha tôi đổ dồn hết tâm huyết bị phá sản nên trên đường xảy ra tai nạn xe cộ linh tinh, bản cũ và bản mới ngày càng biến hóa khôn lường, làm tôi tức giận đến mức chửi tám đời tổ tông nhà bọn họ, tốt không linh xấu thì linh.

Còn tên Trần Mặc kia lại khiến tôi nghiêng răng nghiêng lợi hơn, ở trước mặt người khác thì tỏ ra có lỗi với tôi, nhưng khi nhìn vào mắt anh ta, thì đầy sâu xa khó hiểu, mắt đen lóe lóe, giống như khiêu khích lại giống như chờ mong, ngày dần trôi qua, cơn tức giận của tôi chậm rãi biến mất, nhưng anh ta không hề cho tôi cái thang để bước xuống, thế thì tôi vẫn tỏ vẻ kiêu ngạo thà ở chỗ cao rét lạnh cũng không làm hòa trước.

Cuộc giằng co cứ kéo dài như vậy, kết quả là...

Tôi chưa biết chương trình học của năm nhất. Chính là môn tiếng Anh, còn là môn học trọng điểm của khoa chúng tôi.

Mấy người chúng tôi ngồi xen kẽ với năm nhất chung một phòng học.

Tổng thể mà nói, con gái trong lớp coi như không tệ, hơn phân nửa số nữ sinh có sắc đẹp ở đây cùng hệ với chúng tôi, nổi bật nhất là Đỗ Kinh Tinh, nghe nói ngày đầu tiên đã bị một đám con trai bu theo.

Khi chọn chỗ ngồi đám nữ sinh hay chiếm mấy dãy trong góc, tiện cho việc ngủ gật hay nói chuyện phiếm.

Tôi lười biếng dựa vào bệ cửa sổ, phiền nhất là chuyện nhiều người quá cho nên rất ồn ào.

Trần Mặc từ chỗ khác chạy đến bên cạnh tôi ngồi xuống, nín nín cánh tay tôi sau đó bình tĩnh cười, “Hai đứa mình ngồi chung đi.”

Trong lòng tôi buông lỏng, một câu này đã phá vỡ cục diện bế tắc mấy ngày qua, tôi quá khẩn trương cho nên chẳng thể nói được gì.

Đang trong lúc bối rối, Chu Tiêu ở một bên vui sướng tru lên, “Tần Thụy, Trần Mặc, hai người làm hòa rồi à? Tổ đã nói mà.....”

Tôi lập tức chật vật không chịu nổi, trùng mắt với Chu Tiêu, “Cậu nói rõ ràng xem, chuyện gì là chuyện gì? Tại sao không nói rõ ra?” Nói xong chạy lên chỗ Nguyên Chi Tinh, “Mình ngồi chung đi.”

Nguyên Chi Tinh cười cười, thực khoan dung cái tính tùy ý của tôi, đôi lúc có cảm giác cậu ta rất cưng chiều tôi.

Trần Mặc bình tĩnh quàng tay lên vai tôi, Chu Tiêu mờ mịt nói, “Tần Thụy, sao cậu khó chịu thế? Chuyện gì thì chính là chuyện.....”

Trần Mặc tức giận vội vàng trách móc, “Thôi đi! Cậu lảm chuyện quá đó!”

Tôi lặng lẽ mím môi, cảm thấy càng lúc càng không muốn sống, Nguyên Chi Tinh ở một bên đánh giá, ánh mắt chứa đựng nhiều cảm xúc, chẳng qua tôi không rãnh rỗi chú ý đến.

“Gì vậy, gì vậy?” Chu Tiêu thực oan uổng tru lên, “Trần Mặc, tính tình đại thiếu gia của cậu muốn bộc phát là bộc phát, tớ sai chỗ nào? Tớ và cậu ngồi chung cũng không được sao?”

“Cậu cút đi.....” Trần Mặc cơ hồ biến thành đứa bé hay cáu kỉnh đẩy bàn của mình ra, chạy thẳng lên phía trước rồi ngồi xuống.

Tôi bắt đầu nhìn kỹ anh ta, hôm nay anh ta mặc cái áo T-shirt màu đen, anh ta đột nhiên quay xuống hô to một tiếng, hù tôi chết đứng.

“Tôi ngồi ở đây!” Trên mặt anh ta có vẻ rất thận trọng, có chút dỗi cỏng thêm tức giận nhìn thẳng vào tôi, “Cậu ngồi phía sau tôi! Đừng đi đâu! Có nghe thấy chưa?”

Tôi cảm thấy mình thật vô sỉ, anh ta hung dữ với tôi đến thế, tôi lại vui sướng, suýt nữa hít thở không thông.

Thấy tôi im lặng, anh lại đứng lên nói, “Nghe thấy chưa!”

Thầy giáo đứng trên bục giảng nhắc nhở, “Vị bạn học kia chú ý kỷ luật! Đừng tưởng rằng vào đại học là có thể thả lỏng! Ngạn ngữ nói như thế nào? Ngạn ngữ nói ‘Lộ từ từ này tu xa hê, ngô đem cao thấp mà cầu tác’. Ngạn ngữ còn nói rằng? ‘Hải vô nhai khổ làm thuyền, sơn không đường cần vi kính, không tiến tắc lui’. Ngạn ngữ lại còn nói rằng? Học mà.....”

Cả lớp rên rỉ kêu than.

Trần Mặc trừng mắt nhìn tôi một cái mới quay đầu lên.

Nhìn mái tóc ngắn ngắn cứng cứng kia của anh ta, tôi nhin không được lại vui sướng mãn liệt, nhếch miệng cười trong im lặng.

Vui quá..... Vui thật đấy..... Tôi cười thoải mái.

Không dễ gì kết thúc tiết học đầu tiên, anh em phòng 439 chạy qua, cười tủm tỉm nhìn tôi và Trần Mặc, còn cho rằng hai đứa đã làm hòa nên vui vẻ hẳn.

Tâm trạng đang tốt cho nên tôi định đi lên khoát vai anh ta thì thấy anh ta trừng mắt nhìn tôi, sau đó trừng bọn A Nam, “Tớ có việc, đi trước.”

Sau đó bỏ chạy, vẩy vẩy tay rồi biến mất dạng.

Tôi hít mạnh một hơi, mẹ thằng khốn nạn!

Buổi tối tự học, tôi cố ý ở lại rất khuya, cắn bút suy nghĩ đến tột cùng là vì cái gì mà phải chiến tranh lạnh với Trần Mặc? Tôi đã bỏ qua cơ hội làm hòa một lần, lại đến phiên anh ta giở tính bướng bỉnh.

Lại là cái dạng này, luôn là cái dạng này.

Tôi bực bội vò vò tóc, một người quen chạy đến chào hỏi.

“Hi!” Nụ cười ngọt ngào, một nữ sinh rất được săn đón, xếp số một số hai hệ văn học, Tôn Lê.

Là cái người khiến cho Nguyên Chi Tĩnh bị chọc quê, trông cô nàng rất tự nhiên thoải mái, đặc biệt dễ thương, trên đường nhìn thấy chúng tôi sẽ chào hỏi, thường xuyên qua lại nên có chút thân thiết.

“Làm gì đó?” Cô cười thực dịu dàng, “Tóc rối hết rồi kìa.”

Tôi nheo mắt, “Tôn Lê, con gái mấy người hay dỗi lắm à? Quậy xong thì cảm thấy có lỗi? Giảng hòa như thế nào?”

Cô ấy kinh ngạc nhìn lại tôi, “Cậu đang gặp rắc rối? Thì chủ động làm hòa sau đó giả bộ như chưa từng phát sinh chuyện gì.”

Tôi không khỏi bật cười, mình thật sự điên rồi, lòng dạ hẹp hòi còn hơn đám con gái.

Trở lại 438, một phòng như gà bay chó sủa. Phòng này đã sớm liên minh với 439, và phòng họ đang làm ổ trong phòng tôi. Hiện tại đang xúm lại với nhau cùng chơi địa chủ.

“Há há.....Tần Thụy về!” Ninh Viễn An chơi đến khuôn mặt đỏ bừng, phồng chùng đã bị bóc lột quá trớn.

“Con bà nó! Cậu ta mang bom!” Chu Tiêu rầm rì, hùng hổ ném một đôi xuống, “Tần Thụy, mau đi tắm đi, bồn đầy nước rồi kìa.”

Lòng cảm thấy thoải mái lạ, sau đó tôi thấy Trần Mặc đang nằm trên giường của tôi.

Trong lòng đánh cái bộp mới cất bước qua đó, Trần Mặc tháo tai nghe xuống, “.....Về trễ thế?”

“Ừ.....” Tôi có chút thật cẩn thận, “.....đọc thêm vài cuốn sách.”

“Trần Mặc đợi cậu lâu lắm đó.....” A Nam vừa nói vừa ném bài ra hướng về phía Ninh Viễn An, “Tớ sẽ khiến cậu đo ván!”

“.....Thì sao?” Tôi trừng cậu ta, cậu ta cũng trừng lại, “.....Rảnh thì chờ cậu chứ sao!”

Tôi giả vờ ho khan, sau đó yết hầu liền ngứa ngáy khó chịu.

Đá đá Chu Tiêu, cậu ta thua này giờ nên nóng tính vọt dậy, “Con bà nó! Sao đá tớ! Còn không mau đi tắm đi! Mẹ! Anh mày không chơi nữa!”

Ninh Viễn An nóng lên, “Cậu lại bị gì nữa! Là cậu khẳng khăng làm cái! Thua thì nổi nóng!”

“Tôi đùa đó!” Chu Tiêu hạ hỏa, “Chúng ta nghiêm túc chơi một bàn nữa đi! Lần này anh cho mấy đứa bây thua sạch máu!”

“Cái thứ chỉ giỏi khoác lác!” Ninh Viễn An chưa tan cơn giận, “Lần này ai thua thì sửa như chó!”

“Chơi luôn!” Chu Tiêu hung tợn sẵn tay áo.

Tôi vội vàng tắm rửa, không rảnh vô giúp vui.

Cuối cùng sau một ván này, Chu Tiêu nằm gai nếm mật rốt cuộc lấy lại được mặt mũi.

Ninh Viễn An không phục lần bà lần bầu, Trần Mặc về mặt cầu xin, “Họ Trữ, cậu thua cậu ta một phần ăn sáng, còn đêm nay tôi không thể trở về phòng ngủ!”

Tôi nghe xong liền mừng thầm, “Hành lang mát lắm nhé.”

Trần Mặc quay đầu lại trừng tôi một cái sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói “.....Đồ chết tiệt, lương tâm bị chó tha!”

Chợt anh ta cười âm hiểm, không đợi tôi phản ứng, anh ta đã nhảy lên giường tôi, nhấc chăn lên trùm kín toàn thân, “.....Ngủ ở đây vậy.”

“Ồ!” Tôi cứng họng, “Làm chuyện mất mặt quá đấy!”

“Chẳng quan tâm! Cậu cần mặt mũi thì tự giữ đi

” Nói xong anh ta trùm kín đầu, khối chăn ngo ngoáy một hồi sau đó có thứ gì đó bay ngay đầu tôi.

Là quần bò của anh, còn có mùi mồ hôi.

Tôi đỏ mặt sau đó đỏ khóc đỏ cười mắng anh ghê tởm.

“Tần Thụy,” Ninh Viễn An hiển nhiên đã mệt, có chút chịu không nổi hai người chúng tôi tranh cãi ầm ĩ, “A Nam khóa phòng rồi, cho người ta ngủ nhờ một đêm đi.”

“Này!” Tôi đá đá cái mông cách lớp chăn của anh, “Ngủ với Viễn An kìa.”

“Khò khò.....” Anh ta giả bộ ngáy thật to.

Tôi triệt để bại trận.

Oán hận tiến vào ổ chăn, một thân ấm áp áp tới, bỗng dưng tôi tham luyện cảm giác ấm áp này.

Anh ta mở to mắt, ánh mắt đen kịt nhìn thẳng vào tôi, khóe miệng không còn điệu cười khinh khỉnh thường ngày, bộ dáng rất chăm chú.

Tôi nín thở, ra giọng cảnh cáo, “Ngủ với tôi thì phải quy củ, nếu mà động tay động chân tôi sẽ đá cậu xuống giường ngay lập tức.”

Anh vẫn nhìn chằm chằm vào tôi, Chu Tiêu tắt đèn cho nên tôi không nhìn rõ gương mặt anh, chỉ có ánh mắt hơi phát sáng, phát ra quang mang thâm thúy, “..... Được,” Anh nói, “.....Nếu nếu cậu động trước,” Anh cười cợt nhả trong đêm, “Tôi tuyệt sẽ không đá cậu.”

“Biến!” Tôi đá gót chân của anh rồi mới nằm xuống.

Giường không lớn phải chứa hai người, thật sự có chút khó chịu, tôi cực lực cách xa anh ta, cho nên tư thế có chút cứng nhắc.

Anh dùng cái mặt không cảm xúc hướng về tôi, cho nên tôi đưa lưng về phía anh, thật sự không thể tưởng tượng được hai tên đàn ông lại mặt đối mặt trên giường ngủ, còn có thể nghe đối phương hít thở thật rõ.

“Haiz..... Hôm nay tôi gặp Tôn Lê,” Tôi nhìn về phía giường Nguyễn Chi Tĩnh nói với qua, “Cậu với cô ấy có gì không? Nghe nói có một tên bên khoa ngoại ngữ theo đuổi rất dữ!”

“..... Cậu nghĩ nhiều quá đấy.” Nguyễn Chi Tĩnh chậm chậm lên tiếng, giống như người đang mang tâm sự.

“Haiz..... Yêu đương thời đại học đó mà!” Chu Tiêu hưng phấn thò người ra, “Các cậu muốn thử không!”

“..... Ừ, thử chứ.....” Ninh Viễn An tỉnh tỉnh mê mê đáp lại, thay mặt tất cả đưa ra quyết định chung.

“Hừ.....” Chu Tiêu tức tức, “Trần Mặc-!” Cậu ta đem hòng súng chĩa vào anh, “Nghe nói cậu đang quen một hotgirl, cố gắng lên! Làm gương cho anh em nhé.”

“..... Tớ không có hứng thú. Phiền.” Có lẽ đang là ban đêm cho nên giọng nói đặc biệt trầm.

“Đáng giận-!” Chu Tiêu lại càng tức, lập tức quay hòng súng chĩa vào tôi, “Tần Thụy! Vậy cậu xung phong đi! Cậu cũng được đám con gái hoan nghênh lắm đó!”

“..... Cút!” Tôi đã buồn ngủ lắm rồi, Chu Tiêu hừ vài tiếng liền không nói nữa.

Nhưng người phía sau lại bị Chu Tiêu gọi lên hứng thú, ghé sát vào tai tôi nỉ non cho mình tôi nghe, “Thật không?”

Tai tôi nóng lên, giọng nói của anh ta trôi nổi bên tai, bay qua bay lại trước mắt.

Ta đá chân anh, anh liền cười khế, dùng ưu thế hình thể dễ dàng tránh đi, trên giường rất nhỏ, tôi vừa động cho nên khoảng cách giữa hai người lại càng sát nhau hơn, cơ hồ loạn thành một khối.

Trên người của anh còn vận T-shirt, cọ cọ vào lưng tôi.

Tựa hồ ý chí chiến đấu của anh dâng cao, một tay nắm lấy eo tôi, nhéo thật mạnh.

Tôi tức giận xoay người, cố gắng nói thật nhỏ “.....Muốn bị đá khỏi giường?”

Anh nghiêm mặt sau đó cười lưu manh, “.....Ừ.....”

Lửa giận ngút trời, tôi vươn tay nắm lấy cổ tay anh, anh hình như biết ý định của tôi, cười như không cười.

Tôi cố nắm lấy tay anh, dùng bất cứ giá nào để đá trúng đối phương.

Anh chậm rãi thu lại nụ cười lưu manh, ánh mắt nghiêm túc hẳn ra, “.....Nếu cậu đáp ứng chuyện này tôi sẽ không quậy nữa, nghiêm túc đó.”

“Được, mau nói đi.”

“.....Về sau.....” Anh bắt lấy tay tôi, “..... Mặc kệ xảy ra chuyện gì..... Mặc kệ bức bối cỡ nào.....,” Anh sống chết giữ chặt tay tôi, thanh âm có chút run rẩy, “..... Phải để cho chúng ta có cơ hội giải thích rõ ràng.”

Mắt của tôi hơi ướt, mũi bắt đầu chua xót.

“.....Thần kinh!” Tôi tránh thoát khỏi anh, xoay lưng lại, “.....Cậu thần kinh quá đấy!”

Anh ở phía sau bỗng nhiên cứng đờ, tôi không biết biểu cảm bây giờ của anh ra sao, tâm lý điên cuồng gào thét.

Sau một lúc lâu, anh khẽ cắn vành tai tôi, tôi không chút khách khí đá văng ra.

Anh nổi giận xoay người đi. Hừ một tiếng, vùi người sâu vào ổ chăn.

Tôi mở to hai mắt, trong bóng tối, hơi mềm lòng xoay người lại nhìn cái ót của anh.

Dùng mũi chân đá đá, tôi biết anh chưa ngủ.

Không có phản ứng, lại đá tiếp.....

Rốt cục anh quay người lại nhìn thẳng vào tôi.

Tôi cười một tiếng, trong bóng đêm không biết có bị ai nghe hay không, “.....Ngủ ngon.”

Nói xong quay đầu đi, thời điểm nhắm mắt lại, anh dùng mũi chân nhẹ nhàng cọ vào lòng bàn chân của tôi.

Tôi hơi rụt lại, anh cười rộ lên.

Tôi nhếch nhếch môi thành một độ cong nhất định.

Giữa tháng chín, chuyện học hành của phòng 438 và 439 đột nhiên chăm chỉ hẳn lên. Nguyên nhân không có gì khác, chỉ là tranh nhau một suất học bổng, nam nữ tính chung lấy thành tích tháng chín làm điều kiện.

“Sáng suốt! Quả nhiên rất sáng suốt!” Ý chí Chu Tiêu tăng vọt, “Để coi đám con gái sao tranh lại chúng ta!”

Tôi chẳng quan tâm chút tiền này, lại không thể giống như những người khác cố sức lấy cho bằng được, vì thế một mình một người chơi đùa.

Mới đầu Trần Mặc cũng hành động theo phong trào, thế mà thấy tôi cả ngày lúc ẩn lúc hiện đơn giản ném sách đi cùng tôi hỗn một chỗ.

Tôi rất sung sướng tuy không nói ra miệng.

Từ đêm đó, hai người chúng tôi lại thân thiết như xưa, thậm chí càng không kiêng nể gì. Trong lòng tôi ngẫu nhiên toát lên nỗi sợ hãi, nhưng nhờ ý niệm kiên cường bắt buộc bản thân đừng nghĩ bậy cho nên mới thoải mái hơn nhiều.

Bọn Chu Tiêu cứ nói tôi có chút kỳ lạ, hai người chúng tôi mà ở chung thì rất hòa hợp. Trần Mặc nghe xong cười cợt nhả, tôi lại lười quan tâm, đúng là có thân mật hơn so với mấy người còn lại.

Lúc ngồi trên lớp, tôi thường nhìn bóng lưng Trần Mặc đến gần người.

Tối hôm đó, mọi người rủ nhau vào thư viện lên mạng, tôi với Trần Mặc thì ngồi trên sân trường, nhàn đến khó chịu.

Tôi nói muốn đi xem phim, Trần Mặc cau mày nói ngồi xe kiểu gì cũng không kịp, tôi cười cười xuất ra một sấp tiền tiêu vặt mới nhận được, ánh mắt tỏa sáng nói chúng ta kêu xe đi.

“Đuổi bắt” đúng là một bộ phim kinh điển của nước Mỹ, đã xem qua nhưng khi xem lại vẫn có cảm giác đè ép cùng hoài niệm.

Một đường trở về trường không ai nói gì, xem xong phim trong lòng lại cực kỳ khó chịu. Còn chưa hiểu được mất đi thứ quan trọng thì hối hận là gì, cho nên mới mờ mịt.

Bước vào trường học, Trần Mặc đột nhiên giữ chặt tay tôi, “..... Tôi không muốn trở về phòng ngay bây giờ, đến đâu đó ngủ qua đêm thử đi.” Hai người đang đứng trước phòng tập thể dục bị bỏ hoang, rất vắng vẻ, là một chỗ kín để làm chuyện người lớn, “.....Còn cậu?”

Tôi im lặng một lúc thì đi thẳng về hướng kia, đi được vài bước thì phát hiện anh dừng ở phía sau, ngóc ngắc trông tôi, tôi liền xoay người kéo tay áo anh đi cùng.

Anh đêm đó đặc biệt sâu não, thông thả đi qua đi lại trong căn phòng trống rỗng, còn tôi thì ngồi ở một góc hẻo lánh, nhìn anh đi tới đi lui.

Sau đó, anh bắt đầu hát, là bài “Năm tháng rực rỡ”.

Năm tháng xoay vần, hai mắt đã mờ đi vì chờ đợi;

Hôm nay chỉ còn lại thể xác, tưởng niệm tháng năm rực rỡ ấy.

Anh ngâm nga hai câu này làm tim tôi như thắt lại. Dưới ánh trăng, tôi nhìn dáng người mơ hồ của anh, hai mắt mệt mỏi vì mong chờ điều gì? Còn lại được gì? Tôi có thể nhìn thấy năm tháng rực rỡ ấy không? Càng suy nghĩ đầu càng đau.

Anh đột nhiên xoay người, hỏi tôi muốn hút một điếu không?

Tôi mới giật mình phát hiện anh biết hút thuốc, còn luôn đem theo bên người.

Anh nhìn tôi bày ra bộ dáng ngốc lảng, cảm thấy thú vị rồi nở nụ cười tà.

Là Camel, anh rành rẽ châm lửa hít một hơi rồi nhả ra một ngụm khói, tôi chỉ biết mờ mịt nhìn anh.

Ban đầu kỳ thật rất đơn giản, tôi giựt lấy điếu thuốc trên tay anh, tôi nói hút thuốc không tốt cho sức khỏe.

“Con mẹ nó mắc mớ gì tới cậu.”

Anh hung ác mắng, áp chế lửa giận đang bốc lên, không phải đoạt lại điếu thuốc mà là cướp đi đôi môi của tôi.

Tôi không ngờ sẽ được anh hôn, lúc anh dùng đầu lưỡi vói vào, tôi ngu ngốc tiếp nhận, khoang miệng đầy vị thuốc lá khiến tôi khá khó chịu, thậm chí muốn ói ra, chờ tôi hoàn hồn, anh bắt đầu cắn cắn khiến tôi ăn đau, nhưng tôi lại đánh mất lí trí ôm chặt lấy anh, anh thỏa mãn hừ một tiếng, lập tức đem đầu lưỡi vói sâu vào yết hầu, tôi lập tức hít thở không thông, khoang miệng co rút như chết lặng, nước miếng tràn ra bên ngoài.

Chờ anh buông ra thì không khí xung quanh nhuộm đầy mùi vị tình dục, tôi giật mình nhìn anh hô hấp có phần dồn dập, không ngừng vuốt ve eo tôi.

“.....Làm đi.” Anh dùng trán áp vào trán tôi, ánh mắt lạ thường, “..... Tôi nhịn hết nổi rồi..... Cùng tôi làm đi.”

Ma xui quỷ khiến khiến tôi hỏi lại một câu “.....Chỗ nào?”

Anh lôi kéo tôi đi, “Hôm nay tụi nó ở lại phòng trọ A Nam thuê ở ngoài, chỉ có hai chúng ta.....”

Anh kẹp lấy cái mông của tôi, vừa nút vừa cắn cắn cái cổ, “..... Tôi..... Tôi không..... Không biết,..... Sẽ không..... Sẽ không.....”

Anh lại đem đầu lưỡi vói vào, hung hăng mút lấy, một bên niết mạnh eo tôi, tôi thì vừa nóng vừa ngứa, then thùng trong cảm giác tiêu hồn, chỉ có thể hừ nhẹ, hừ đến lúc khiến cả người anh nóng lên, lồng ngực cứng rắn chậm rãi ma sát tôi.

Sau đó anh ngẩng đầu, cười nói dưới ánh trăng, “..... Vậy hãy giao toàn bộ mọi việc cho tôi xử lý.”

“Một ngày nào đó nếu cậu rời đi, tôi liền hủy giường của cậu, ném hết đồ vật liên quan đến cậu.”

“Cậu có bệnh? Tôi với cậu có cừu oán gì chẳng?”

“..... Nhìn thêm phiên, đơn giản ném đi.”

Ánh trăng lạnh lẽo sẽ làm cho con người ta hóa sói, tại một khắc kia tôi con mẹ nó sâu sắc hiểu được mấy lời này có bao nhiêu đạo lý.

Tôi điên rồi, cười ha ha.

Anh nhìn tôi cười thì càng ra sức suông sã.

“..... Lúc làm có thích không?” Tôi hoài nghi anh vừa rồi đúng là hút thuốc hay uống rượu, nếu không sao nước miếng của anh lại làm cho tôi điên điên khùng khùng giống như một con ma men? “.....Cậu trên? Hay là dưới.....?”

“.....” Anh trừng mắt nhìn tôi với bộ dáng rất là hung ác, tựa vào tường, đầu gối chen vào giữa hai chân cạ cạ, vẻ mặt âm trầm, “..... Cậu điên sao..... Ai con mẹ nó từng làm với đàn ông! Mất chó nào của cậu thấy tôi làm với tên đàn ông nào!”

“..... Tôi không có mất chó, nhưng có cái miệng chó đang sửa như động dục kia!” Tôi đáp trả lại rất ác liệt.

“Ghe tởm!” Anh thoát nhìn rất căm tức, kéo áo của tôi xuống, cắn cắn lồng ngực, tôi run rẩy kêu rên, thật sự không biết anh ta còn chiều nào không, nhiều lần đã làm tôi nóng lên. “..... Chưa ăn qua thịt heo chẳng lẽ chưa thấy heo chạy!.....Phim sex! Nít ranh nhà cậu có biết phim sex không!”

Ai là nít ranh, tôi đá cho anh một cái bây giờ, “..... Phim sex? Cậu diễn đi!”

“..... Tôi diễn với cậu!” Anh nôn nóng tiếp tục, hai chúng tôi lại lao vào cắn nhau, bạo lực nhất trong phim sex cũng chưa chắc nóng bỏng như vậy. “..... Cậu tin hay không thì tùy! Tôi đâu phải biến thái, làm sao quan hệ với đàn ông?!”

Tôi hít một ngụm khí lạnh, tức giận vọt dậy, không ngừng đá đá, âm ngoan như đòi mạng, “..... Cậu không biến thái? Cậu không phải biến thái chẳng lẽ lại là tôi?.....Cậu không đề đàn ông? Vậy này giờ cậu đề tôi là cái gì! Đem tôi biến thành...” Cách nói toát ra tức giận, “.....Đàn bà?”

Anh ta bị tôi rống khiến cho bối rối, bộ dáng ngốc ngốc nhìn qua quả nhiên giống như người vô tội, giống như con nít đã làm chuyện sai trái, “..... Tôi..... Tôi..... Tôi.....” Ngập ngừng vài tiếng, anh đột nhiên tức giận rống lên, “..... Mẹ kiếp! Tôi hút thuốc thì liên quan gì cậu! Ai cho cậu có cái quyền xen vào chuyện người khác!” Anh càng nói càng hưng phấn, hết thấy đều là tôi sai, tôi tội ác tày trời, “..... Ai cho cậu con mẹ nó bày ra kiểu cười đó!”

Dưới ánh trăng, tôi như sắp điên cuồng, bị anh ta rống lên một hồi toàn thân trở nên mềm nhũn, không thể kiên trì hay chống cự lại được.

Trên đường về, chúng tôi hóa thành hai con dã thú, cuồng loạn trong thế giới dành riêng cho hai người, màn đêm bao phủ khắp nơi, con đường trở về như tử lộ, anh kéo lấy eo tôi, vuốt ve khiêu khích khiến tôi bối rối vô cùng, cảm tựa vào cổ anh thở phì phì. Anh cười đắc ý, cố ý gây rối loạn bước đi của tôi.

Hai người vừa đi vừa đấu đá nhau, chặt vật không chịu nổi.

Hai thân hình nóng như lửa đốt nếu một trong hai rời đi sẽ bị đông chết, còn chưa trở về phòng anh đã nhanh chóng cởi áo khoác của mình ra, kéo tôi lại, khẩn cấp kéo thắt lưng tôi xuống.

Bác bảo vệ nghe thấy tiếng động, vươn người nhìn xung quanh, chỉ nhìn thấy một khối gì đó thật mờ ảo, liền “..... Ai?” một tiếng.

Chờ đến khi tới góc rẽ lầu hai thì nghe thấy bác bảo vệ hùng hồn hô lên, “Trời mưa! Trời mưa! Mọi người nhanh lấy quần áo vô!”

Có một nam sinh rên rỉ, “Trời mưa? Phải không đó! Ông đang bận mà.”

“Ngu ngốc!” Bác bảo vệ nóng nảy, bước đi nặng nề, “..... Vừa rồi có một cậu cởi áo ra, đây không phải trời mưa thì là gì!? Hừ! Hừ! Là loại thực phẩm nhập khẩu thì tôn thờ! Tạo phản à, một chút mùi vị cũng chẳng có! Hồi đó chúng ta toàn ăn bí đỏ đó thôi! Hừ! Vớ vẩn!” Bác bảo vệ vừa nghĩ đến xã hội thay đổi quá nhiều liền nổi giận.

Tôi chỉnh lại quần áo, cười rộ lên, tay trêu chọc gấu đùi anh, “.....Trời mưa nha.....”

Anh khép chân lại đề chặt tay tôi rồi cười hung ác.

Lúc đến cửa phòng 438, mơ hồ có thanh âm, tôi chợt dạ nhìn xung quanh.

Trần Mặc đẩy mạnh tôi vào phòng đối diện, “..... Nhìn cái gì vậy!” Anh thô lỗ giữ chặt lấy tôi, trong không gian đen tối, ánh mắt anh lóe sáng “.....Đừng hòng trở về phòng.”

“Cút!” Tôi chưa kịp thích ứng với bóng tối.

Anh hừ một tiếng, dùng sức kéo tôi lên giường.

Cái giường bằng sắt kêu ‘kêu kẹt’, tôi ngược mắt nhìn nhưng chỉ thấy toàn là bóng tối.

Tôi biết sắp phát sinh chuyện gì, càng nguyện ý thừa nhận khuất nhục thể xác là đại biểu cái gì.

Người trước mặt này, khóe miệng có chút khát máu, tâm lý của tôi kêu gào ầm ĩ, chỉ có anh ta, đơn giản là vì anh ta. Nếu đối lại là người khác tôi thà rằng tự sát cũng sẽ không nằm ở dưới để trở thành công cụ tình dục.

Anh cởi hết quần áo của tôi, một trận lạnh lẽo đột nhiên ập đến, sau đó là đôi môi nóng bỏng, “..... Mẹ, sao da của cậu mịn quá vậy!”

Tôi xấu hổ cùng bối rối, chỉ có thể điên cuồng cởi đồ anh ra, hai con người trần trụi dính sát vào nhau, anh bình tĩnh nhìn tôi, “..... Phát ngốc cái gì đó, đừng nói là hối hận nhé!”

“.....Mẹ kiếp!” Anh lập tức bắt lấy thành nhỏ của tôi khiến tôi ớn lạnh, “..... Nơi này cứ nhiên cương cứng!”

Tôi vừa đá anh vừa nói, “.....Là do ai gây ra!”

Tôi thống hận nhắm mắt lại, sau đó mở, “..... Mấy lời ghê tởm đến vậy cũng nói ra cho được! Cậu có còn là người không?”

Anh cười ngược ngùng, ôm bả vai tôi mà thở hồng hộc, “..... Mẹ, tôi là bị cậu biến thành dã thú rồi này!”

Khi anh cắm vào phía sau, mọi thứ dường như sụp đổ, trong nháy mắt tôi hận không thể cắn chết anh ta.

Do anh cậy mạnh đi vào cho nên có một dòng chất lỏng chảy ra từ hậu huyệt, tôi biết trừ bỏ tinh dịch còn có máu của tôi.

Anh vẫn vuốt ve eo tôi, nói như vậy có thể khiến tôi thả lỏng, nhưng trừ bỏ đau vẫn là đau, tôi không muốn khóc, nhưng mắt đã mờ đi vì nước mắt.

Lúc tỉnh bì lực tẫn, tôi nghe thấy giọng của Chu Tiêu nói, “.....Tên Tần Thụy chết tiệt ở nơi nào ấy? Sao không đi xem phòng A Nam? Tốt xấu gì cũng nên lưu lại lời nhắn chứ!” Sau đó nghe thấy cậu ta rống lên, “..... Ninh Viễn An, xem quần áo có bị ướt không! Nghe anh em tầng dưới nói đêm qua có mưa đó!”

Tôi muốn cười lắm, nhưng không có sức lực, tốt nhất là đừng để Chu Tiêu gặp tôi trong tình trạng này.

Một đêm này hai người chúng tôi ôm nhau ngủ say sưa. Lúc anh ngủ trông thực ngoan, tôi muốn hôn anh, còn muốn cắn anh một cái.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Trần Mặc đã ăn mặc chỉnh tề, cầm sách chuẩn bị mở cửa, nhìn thấy tôi liền tròn mắt, cười cười đi tới, “.....Tỉnh? Muốn tôi chờ cậu không?”

Tôi thử cựa cựa nhưng không đứng lên được.

Anh cũng thực phóng khoáng, nói chờ mà vẫn đi, mặc kệ tôi sống chết ra sao.

Tôi mờ mịt trừng anh, anh đột nhiên quay đầu, “..... Yên tâm đi, lần đầu tiên đều là như vậy, sau này chúng ta phối hợp ăn ý hơn sẽ không đau nữa.”

Tôi thề tôi mà còn sức thì sẽ cắn anh một cái, nhưng bây giờ không thể động đậy gì được, “..... Tần Thụy, cậu đừng gặp tìm bạn gái, cậu so với con gái thì làm tình tiện hơn nhiều lắm.”

“.....Cậu còn chưa cút đi.....” Nghe thấy anh ta rời đi, tôi thề không khóc.

Tôi sớm biết anh ta đã nghĩ vậy, đơn giản là phát tiết dục vọng, anh chỉ muốn thân thể của tôi, còn những thứ khác chẳng quan tâm đến.

Tôi đã sớm biết, thật sự, tôi đã sớm biết.

4. Chương 4

Lúc trước tôi không khóc, đương nhiên sau này cũng sẽ không.

Tôi cứ nằm như vậy ở trên giường, nơi bị xé rách có chút chết lặng, ngủ được một lúc lại bị cơn đau hành cho tỉnh lại.

Không biết qua bao lâu, lúc cửa mở, tôi theo bản năng cảm thấy là bọn Ninh Viễn An đã trở lại.

Đói bụng thật khó chịu, tôi đáng thương hề hề hơ, “.....Chu Tiêu.”

Cậu ta kinh ngạc vỗ chần, “..... Tần Thụy? Sao cậu lại ở đây?”

Tôi bừng tỉnh, lập tức mở to mắt, là A Nam.

Hắn tùy tiện ngồi ở mép giường, giường bật lên làm động đến hạ thân đau điếng, tôi cắn chặt răng còn mặt thì trắng bệch.

“.....Đám bạn rời phòng rất sớm, tôi bận việc nên về trễ, cho nên qua đây ở nhờ.”

Tôi thò người ra, nguyên lai đã hơn 11 giờ, khó trách cái dạ dày kêu rất lớn.

A Nam hỏi hỏi, tôi bịa chuyện cùng Trần Mặc đi giải sầu, A Nam giật mình, lại hỏi Trần Mặc đâu, ngủ ở chỗ nào? Tôi nâng ngón tay chỉ đại cái giường bên cạnh.

“.....Thiệt là, cái giường của mình thì y như ổ chó mà để cho cậu nằm!” A Nam cười mắng, “.....Tối hôm qua có bị cậu ta làm phiền không?”

Tôi cười gượng, đầu óc hỗn loạn, tưởng tượng nếu nói cho A Nam biết chuyện tối hôm qua có dọa cho cậu ta sợ đến rút gân hay không?

Thoáng chốc, 438 và 439 đều đã trở lại, thật xa đã nghe giọng Chu Tiêu, “.....Tần Thụy, anh em tốt của tôi!”

Đầu tôi càng đau, rên rỉ kéo lấy Ninh Viễn An mong hắn cứu tôi.

“Tần Thụy! Tiểu Thụy! Thụy tâm can

~” Chu Tiêu nói xong một câu, tôi liền phun ra một chậu huyết, “..... Còn tưởng rằng cậu đi theo A Nam ở đó luôn rồi chứ, hồi sáng gặp Trần Mặc mới biết cậu ở đây nên tớ trở về xem thử..... Đều do Ninh Viễn An ngu muốn chết! Từ cửa sau trốn vào mà còn đụng phải cái ghế, bị ông thầy mắng như nợ lắm đầu!”

“Cút!” Ninh Viễn An lôi kéo móng vuốt của tôi, mặt đỏ tới mang tai, “Do tớ không nhìn rõ thôi!”, “Còn Nguyên Chi Tĩnh, tớ nói trẻ học liền nhộn nhạo, càng gấp rút, tâm hoảng ý loạn, có thể trách một mình tớ sao?”

Nguyên Chi Tĩnh cười dịu dàng, “.....Rồi rồi rồi, là tớ sai.” Gặp người tạ lỗi, “..... Tần Thụy, cậu không sao chứ?”

Tôi đương nhiên đau muốn chết, tối hôm qua tuy ngừng chảy máu nhưng vẫn rất lắm, liền ngủ trong chốc lát thấy đỡ hơn nhiều.

Chu Tiêu nghe tôi không có việc gì, thở một hơi thật dài, lập tức đau khổ tru lên, “Viễn An, Viễn An! Cậu hại chết tớ rồi! Bị lão sư phê bình làm mất hết mặt mũi tớ rồi, ngao.....” Cậu ta rống giận nghe rất thê lương, “Cậu không nhìn thấy chứ, Lúc cô ấy quay đầu lại cười.....chính là khinh thường a!”

“.....” Ninh Viễn An không nói gì vỗ vỗ vai cậu ta, “.....Dùng hai chữ ‘khinh thường’ đã dễ nghe lắm rồi.”

Mọi người ồ ồ cười vang, tôi cơ hồ dùng toàn bộ sức lực để đứng dậy, chỉ có thể cúi đầu e sợ sắc mặt trắng bệch làm bại lộ.

Tôi giữ chặt cái chân, do dự đứng lên, phát hiện có chút dịch, cả người hơi run rẩy.

“Tần Thụy, cậu lơ tớ!” A Nam giữ chặt tay tôi, “.....Tần Thụy, coi chừng cậu ta cho cậu ngủ ở trên giường là để cậu dọn đó, đừng mắc mưu.”

Tôi cúi đầu cười thảm, sai, tôi thề không phải vậy mà là vì chính mình thôi.

“..... Trần Mặc đâu?” Nguyên Chi Tĩnh phát hiện chỉ thiếu một mình anh.

“A a a.....” Chu Tiêu cười rộ lên, “.....Cậu ta hiện đang ở với hotgirl xem ra rất vui vẻ nha!”

Tai tôi lập tức ù đi.

“A a a a a!!” Ninh Viễn An vừa nghe đến đó liền rên lên.

“Đồ Kinh Tinh đó! Lúc nhìn ra ngoài cửa sổ tớ thấy hai người đi chung rất vui vẻ! Đúng lúc thấy bọn họ rẽ qua đường khác!” Chu Tiêu thở dài, “Ninh Viễn An, tớ tội nghiệp cho cậu quá, đều là cùng lên lớp nhưng người thì được hoan nghênh còn người thì lại bị thầy giáo mắng té tát!”

“Im đi!” Ninh Viễn An quát lên, “.....Cậu mà nói thêm một câu nào nữa thì đừng trách tớ!”

Tôi có chút choáng váng, ngơ ngác nhìn Chu Tiêu, là cậu ta nói sai hay là tôi nghe nhầm.

“Cậu ta giỏi lắm.” Chu Tiêu cảm giận, “.....Từng nói không có hứng thú với nữ sinh, nguyên lai đã sớm theo đuổi Đỗ Kinh Tinh! Là đối tượng của bao nhiêu nam sinh! Cậu ta thật là có thủ đoạn.”

Anh xác thực rất thủ đoạn..... Tôi trở về phòng ngủ chính mình. Mới ra cửa thì nghe thấy mọi người ồn ào hẳn lên.

Có người hét lên, “.....Tần Thụy, cậu không xếp cái đồng chăn này lại hả?”

A Nam ha ha cười, “..... Tần Thụy, cậu đừng nghe cậu ta nói.” Cậu ta sốc sốc đồng chăn nên có thứ gì đó rớt ra, “.....Quên thứ tốt rồi này.”

Tôi theo bản năng tiếp được, là cái quần lót màu đen, nhưng không của tôi. Tôi lập tức đỏ mặt, hai tay nóng lên, nói cũng nói không nên lời.

Trần Mặc đứng lúc nhìn thấy, sắc mặt hơi chút thẹn thùng, lại vô tâm vô phé hướng tôi nói, “.....Tần Thụy, tớ nói cậu cái gì cũng cho tớ hết rồi.....”

Tôi liền cảm hận nói, “.....Lưu manh, bại hoại.....”

Bọn họ nghe không hiểu ẩn ý của hai đứa tôi, chỉ ha ha cười rồi đi ăn cơm trưa. Nguyên Chi Tinh nhìn tôi nằm bất động liền nói có cần mua đồ ăn giúp không, tôi liền cười cảm kích.

“..... Họ Chu, đến giờ ăn cơm mắc mớ gì chui vào WC rồi!” Trên hành lang vọng lại thanh âm Ninh Viễn An.

Yên tĩnh, tôi mở to hai mắt tựa vào thành giường, bình tĩnh nhớ lại chuyện tối qua và lời nói của Trần Mặc ngày hôm nay.

Cửa lại mở, cứ nghĩ họ quay lại ai ngờ là anh.

“.....Còn nằm sao?” Anh nhíu nhíu mi, trên tay không biết cầm cái gì đi tới, tôi hừ lạnh một tiếng, im lặng nhìn, anh thần thanh khí爽 khiến tôi rất bất bình và phẫn nộ.

Anh áy náy gãi đầu, thật cẩn thận đến gần bên tôi, ngốc trong chốc lát mới nhớ ra cái gì rồi kéo chăn đắp nửa người dưới cho tôi. Tôi mất kiên nhẫn đá đá chăn, “.....Đừng quậy nữa, chỗ đó còn sưng lắm đấy.”

Tôi nhếch mép cười, “.....Chẳng phải do anh quá dững mẫn!”

Anh ghen lời, không cùng tôi tranh cãi tiếp, đem cái gì đó đặt vào tay tôi. Tối đó mới phát hiện là hộp cơm còn nóng hổi.

Lúc mở ra trông hộp cơm thật thịnh soạn, hốc mắt tôi nóng lên, ăn được vài miếng thì vứt sang một bên.

“.....Cậu giở thói thiếu gia à!” Anh đem hộp cơm để trước mặt, “.....Ăn! Tôi nhờ đầu bếp làm riêng món này đó, cậu con mẹ nó ăn hết cho tôi!”

Tôi có hơi mềm lòng, miễn cưỡng ăn thêm vài miếng, nhưng vẫn cực kì chán ghét, “..... Tôi không thích ăn cái này, cậu mà ép nữa tôi phun đầy mặt cậu cho xem!”

“..... Mẹ kiếp! Muốn làm nũng chứ gì!” Tôi nghe xong liền mặc kệ cái mông bị thương muốn giơ chân đá anh, anh lộ vẻ bất đắc dĩ, hung tợn trừng tôi một cái, mặc kệ tôi làm loạn cầm hộp cơm lên ý đồ ép tôi ăn tiếp.

Tôi một ngụm anh một ngụm, anh còn ngẫu nhiên dùng tay lấy hột cơm dính ở mép của tôi cho vào miệng, tôi mắng anh thực ghê tởm, không biết bắn sao? Anh nghiêm mặt nói, làm sao vậy làm sao vậy, tối hôm qua có chỗ nào tôi chưa liếm qua?

Tôi không muốn chấp với cái tên lưu manh này nữa, chỉ toàn tâm dùng cơm, đột nhiên bên hông chợt lạnh, chăn và quần áo đều bị nhấc lên.

Tôi cả kinh theo bản năng giãy dụa, muốn mắng “Cậu con mẹ nó lại giở trò cầm thú” Vừa ăn vừa nói cho nên có vài hột cơm văng vào người anh.

Anh bị tôi phun trúng nên khá chật vật liền đứng lên rống to, “..... Khốn kiếp!” Cúi đầu xem kỹ, thì ra là anh đã bôi thuốc mỡ lên lưng và đùi của tôi.

“.....Thuốc giảm đau đó, lúc này vừa chạy đi mua.” Anh dương dương tự đắc cười rộ lên.

Nói xong lại bắt tôi ăn thêm vài ngụm cơm, “.....Không nhìn ra cậu cũng là người tốt!”

Mấy ngày kế tiếp cứ làm cho tôi có cảm giác tình sắc với ám muội đến quái dị.

Bề ngoài chúng tôi vẫn bình thường, nhưng lúc không có người thì như hai cái hòa thượng bị cấm dục lâu năm, cọ qua cọ lại, đôi hai tôi mà nói, độ ẩm của đối phương như là thảo dược cứu mạng đồng thời cũng là độc dược chí mạng.

Hai ta cả ngày dính cùng một chỗ, dù sao bọn Chu Tiêu đã sớm quen, hai người ăn ý diễn một màn anh em thân thiết, người ngoài tự nhiên không nghi ngờ.

Lại nói tiếp thực đáng cười, tôi và anh lén lút giống như động vật giao triền, phẳng phất như đây là hành vi quang minh chính đại. Câu nói mà Trần Mặc đã nói kia, mỗi buổi sáng khi thức dậy lại nhớ đến, buổi tối sắp đi ngủ cũng vậy.

Quan hệ bấy giờ đối với anh như một loại “gặp dịp thì chơi”, chỉ có thể “yêu đương vụng trộm”. Lén lút vuột ve nhau như chuyện thiên kinh địa nghĩa, hơn nữa còn trầm mê trong đó.

Trần Mặc theo thói quen đi thư quán tự học, hay tìm một góc nào đó trong sân trường, mệt mỏi thì ngã người ngủ, anh thích niết eo tôi, nguyên văn của anh là “Tần Thụy, cái eo của cậu thật dẻo”, mà tôi lúc đó sẽ đặt tay vào gốc đùi của anh, hưởng thụ sự ấm áp lẫn xấu hổ. Rất nhiều lần tôi khiêu khích chỗ đó, kích đến nỗi anh vút sách xuống chạy vào WC, nếu tâm tình tốt tôi sẽ đi cùng, nhưng ngược lại tôi sẽ ngồi một chỗ bất động, đây là chỗ đông người cho nên anh sẽ không làm càn, thẳng đến khi anh đứng bên kia cửa sổ thủy tinh trông tôi, tôi mới nhàn nhã đi ra ngoài.

Có một lần tôi không chú ý đến thì anh đập vào cửa sổ thủy tinh, khiến toàn bộ thư quán nhìn chằm chằm, còn giả bộ như không có gì chạy lại giải thích với cán bộ trông coi: “..... Lão sư, em vừa đi ra thì phát hiện bạn học kia nhặt được cái bóp của em, trong đó có một tháng tiền phí sinh hoạt.....”

Vừa vào WC liền lộ nguyên hình, thường thường ở cửa ôm hôn, anh thích tôi quàng tay qua cổ anh khi hôn, anh nói tư thế đó cho anh nhiều khoái cảm.

Càng nhiều lúc, chúng tôi trốn vào phòng nhỏ, tựa người vào tường điên cuồng hôn hít. Lá gan càng lúc càng lớn, đôi khi biết rõ có người bên ngoài, nhưng chúng tôi càng lỗ mãng hơn, Chu Tiêu buồn bực nói, đôi lúc cậu ta nghe phòng bên có tiếng quần áo sột soạt.

Tôi ra một thân mồ hôi lạnh, nói cho Trần Mặc hay, anh còn cười cực lưu manh, “..... Lần sau nên bước ra chào hỏi cậu ta mới tốt nhỉ.”

Bọn bạn cùng phòng thường hay ra phòng trọ của A Nam ngủ nhờ, Trần Mặc đi hai lần rồi nói giường ngủ quá chật nên không đi nữa. Khi đó chỉ có hai đứa tôi ở lại, có lần bị anh làm đau nên tôi cười điên cuồng, anh đáp trả bằng cách nhồi vào thật sâu.

Lần thứ hai làm tình, tôi có cảm giác như mình bị cưỡng gian. Khi đó chỉ có hai đứa tôi ngủ ở 439. Anh thô bạo đè lên tôi rồi nói đã nhịn nguyên một ngày, Tần Thụy, tôi nghĩ tôi sắp chết.

Bộ dáng của anh khiến tôi buồn nôn nhưng tôi vẫn nguyện ý. Một khi trong lòng không vui, ác cảm lần đầu tiên làm tình bỗng hiện ra, tôi cố gắng đẩy anh ra, còn nói rằng anh giống như con thú động dục? Ông đây mặc kệ.

Anh lửa giận ngút trời nhào vào tôi, tôi lại đá anh ra! Anh cười lạnh lẽo, “Giỏi thì kêu lên đi a! Hay cắn lưỡi tự sát bảo toàn trinh tiết?”.

Quá trình tiếp theo tôi chỉ nhớ là mình có gãy giữa chống cự lại, cuối cùng bị anh đẩy ngã lên giường, vùi đầu vào ngực tôi để lại dấu hôn dày đặc, khiến tôi ít nhiều phản ứng, rốt cục bị anh vuột ve đến bắn ra, xác thực có khoái cảm.

Sau đó nặng nề thiếp đi cái gì cũng không nhớ. Ai ngờ đến đó là kết thúc, chính mình thật giống như người điên.

Có một buổi tối, hai cái phòng ngủ tụ lại một chỗ chơi bài. Chu Tiêu nghĩ tới cái gì mới hỏi tôi, “Tần Thụy, chỉ biết cậu là lão nhị, nhưng rốt cục cậu sinh ngày mấy tháng mấy?”

Tôi còn chưa đáp lại, Trần Mặc vươn người ra rút bài từ tay tôi bỏ xuống: “..... Biết cậu sẽ đánh ra con này, tớ chờ cậu này giờ nha! Bảo bối nhi!”

Chu Tiêu thảm thiết kêu lên, “Âm mưu! Đây là âm mưu! Hai người thông đồng với nhau, một người hấp dẫn lực chú ý của tớ, một người đánh lên sau lưng tớ!”

Ninh Viễn An cười vui vẻ, “Làm tốt lắm các đồng chí! Cách mạng cần những người túc trí đa mưu!”

Trần Mặc ở phía sau tôi quấy rối, tôi trừng anh một cái, chạy lên giường nằm nghe nhạc, “..... Sinh nhật của cậu ấy đã sớm qua.”

“..... Cậu biết rõ?” Nguyên Chi Tĩnh xen vào rất nhanh, thật sâu nhìn vào hai ta.

“Tần Thụy là em của tớ mà!” Chu Tiêu lại bắt đầu giở giọng ghê tởm, “..... Tụi này còn chưa biết cậu đã biết, đúng là có anh tốt ghê!”

Tôi cười mắng cậu ta, Trần Mặc lại không chịu ngồi yên, chạy lại bên tôi rồi ném bài lên bàn, “..... Tất nhiên! Chuyện của cậu ấy đương nhiên chỉ mình tớ biết!” Còn ám muội nhìn tôi cười, “..... Đúng không, Thụy?”

“Đúng.....” Tôi cũng cười ngọt như hoa mùa xuân, dùng cái giọng buồn nôn đáp lại, “Khi sinh ra tớ là người của Trần Mặc, lúc chết đi cũng là quỷ của Trần Mặc.....”

Lúc vui vẻ bị A Nam phá vỡ, đêm đó cậu ta im lặng ngồi trong góc, đột nhiên ném một quả bom.

“Tớ..... Từ ngày mai sẽ nghỉ học.”

Đám người mờ mịt cứ nghĩ cậu ta nói đùa, cả căn phòng im lặng đến dọa người, tôi nghe thấy Trần Mặc ở sau lưng tôi thở ra một hơi.

A Nam mở một quán bar từ lâu rồi, nơi đó có cái tên là Thiên Đường, không biết như thế nào bị trường học phát hiện, A Nam kiên trì đến mức thà rời khỏi trường học.

“Mấy cậu có thể đến chơi mà, đến một ngày nào đó mấy cậu đến tớ sẽ xem như khách quý, nếu sinh ý tốt thì thôi, ngược lại tớ chẳng còn mặt mũi đi gặp tổ tông nữa!”

Mắt Viên Viên đỏ lên, bỏ bài xuống kéo kéo cái tay của A Nam.

A Nam há miệng, lại há miệng, rốt cục cái gì cũng không nói. Chúng tôi thấy hành lý của cậu ta, mới biết rằng cậu ta muốn đi trong đêm nay, trầm mặc một lúc lâu, tôi hung hăng ném mấy lá bài trong tay xuống, “..... Con mẹ nó! Chúng ta đi uống rượu!”

Uống đến lão đảo lê lét vào WC, Trần Mặc nhanh chóng đỡ lấy tôi, phá lệ nghiêm túc không trêu đùa, cúi đầu nói, “..... Nếu sau này cậu muốn đi thì phải báo cho tôi biết.”

Tôi xoay người đẩy anh ra, “..... Ngốc đủ chưa? Tôi khóa cửa đây!”

Anh tùy ý để tôi kéo, hai người cùng dừng một lúc lâu, sau đó tay run lên, anh len tay vào quần tôi, trực tiếp cầm lấy tinh khí đang rủ xuống, tôi kinh ngạc nhìn anh mà mặt anh vẫn tỉnh bơ, tránh vài cái, phát hiện sức lực của anh rất lớn, đành tùy anh làm cần, dù sao quanh đây không có ai.

Dọc theo đường đi, tay càng ngày càng nóng.

Uống đến khuya, tiễn A Nam đi xong chúng tôi trở lại trường học. Mắt Ninh Viễn An thì đỏ bừng, cậu ta là người hay quần quít lấy A Nam nhất.

439 đêm nay không khóa cửa, thật giống như còn có người chưa về vậy. Tôi nhẹ chân bước vào, tất cả mọi người đang nặng nề ngủ, Ninh Viễn An ở trên giường A Nam co lại như một con tôm.

Tôi đứng trong giây lát, không tự chủ được hướng một cái giường khác đi tới. Liền nhìn thấy một ánh mắt lóe sáng chiếu vào, thanh tỉnh nhìn tôi.

Gặp tôi đi tới, anh mỉm cười, thân thể nhích vào bên trong, “..... Đến đây?”

Tôi nhẹ nhàng ngồi vào mép giường, anh biết tôi sẽ đến khiến tôi cảm thấy ấm áp, “..... Ừ.....Sao chưa ngủ?”

Anh ngáp hai cái, cột nả nhếch miệng, “.....Đang đợi cậu mà.....”

Tôi giật nhẹ khoe miệng, có xung động muốn bóp cổ anh, “.....Đang đợi tôi? Ngứa da?”

Ánh mắt anh trầm xuống, cầm lấy tay tôi nhét vào ổ chăn, “.....Nơi này đang đợi cậu.....”

“..... Mẹ kiếp! Lúc nào cũng động dục?”

Anh ma sát vào tôi, đang muốn nói cái gì, chỉ nghe có người mơ hồ hỏi “.....Ai?”

Tôi nóng nẩy, anh đặt ngón tay lên miệng ý bảo im lặng, kêu, “Không có việc gì, tớ đi tiểu đêm.” Sau đó kéo tôi vào ổ chăn, cười nói, “Thụy chủ tử, đừng gấp gáp.....Nếu không tôi cũng thật muốn đi tiểu đêm.....”

Tôi dùng sức nhắc chân anh lên, anh thoáng run run, lung tung khoác thêm áo chạy theo tôi ra ngoài.

Hai người hóng gió một lát, anh đột nhiên hỏi, “Tần Thụy, nếu ngày nào đó tớ cũng nghỉ học, cậu có giống như Ninh Viễn An chạy lên giường tôi nằm?”

Tôi nhú nhú mày, “..... Sẽ không,” Tôi trảm định tiết tiết, “Giao tình của chúng ta làm sao bằng họ.”

Anh sững sốt, sau đó phá lên cười, “.....Cậu thiệt là.....”

“.....Phiền quá, lạnh chết tôi rồi.” Nói xong lại chạy vào phòng.

Anh ôm tôi từ phía sau trước khi tôi kịp bước vào phòng, “.....Cậu có thể lạnh còn tôi thì không? Xốc chăn, sau đó không nói gì đi ra đây còn cho tôi mặt mũi sao?”

“.....” Tôi không khỏi chột dạ.

“Tần Thụy.....” Anh thở thở phía sau tôi, khí tức nóng bỏng chứng tỏ anh ta lạnh cái rắm, “..... Ngày nào đó nếu cậu nghỉ học, tôi liền hủy đi giường của cậu, ném hết những vật liên quan đến cậu.”

“Cậu có bệnh? Điên đến như vậy!” Tôi kinh nghi quay đầu lại.

Anh vui vẻ nói, “..... Nhìn chi thêm phiền, ném đi hết cho rảnh mắt.”

Sau này nhớ lại, một thời ngây ngô, nhìn thấy anh tức giận rất sinh động.

Đồng tính luyến ái, con mẹ nó cậu là đồng tính luyến!

Không phải, tôi không phải. Thật sự không phải.

Thời gian cấp tốc lưu chuyển.

Chúng tôi dần quen việc A Nam rời đi, cũng có đi thăm quán bar của cậu ta nhưng là sinh viên cho nên hơi thiếu tự nhiên. Ninh Viễn An là người đầu tiên rời khỏi, nhưng thường chạy đến trước giường từng của A Nam nhìn ngây ngẩn.

Chu Tiêu nhìn cậu ta như vậy liên kinh sợ, hung hăng đá cậu ta một phát rồi rống lên, “..... Họ Trữ kia, cậu có để mọi chuyện trôi qua không! Ai nhìn vào còn tưởng đó là linh vị của A Nam nữa chứ!”

“.....Ê!” Tôi đá vào chân Chu Tiêu, bị cậu ta dùng vẻ mặt hung ác dọa đánh, “.....Cậu có làm quá lên không?”

Nguyên Chi Tĩnh hướng tôi cười ôn hòa, ánh mắt có chút ý vị thâm trường, “.....Lúc tức giận người ta cũng không hiểu tại sao nữa là.”

Tôi sững sốt, Nguyên Chi Tĩnh khác với Trần Mặc, hay ám chỉ, thường thường dùng lời nói cùng thái độ bình tĩnh ảnh hưởng đến tôi. “.....Như vậy, sao không chờ hết giận rồi làm rõ?”

Cậu ta lại cười, cầm cây lau nhà giúp tôi dọn dẹp, “.....Vậy chỉ có thể cam tâm tình nguyện, cho dù rất đau.”

Nhiều lúc tôi muốn hỏi thẳng có phải cậu thích tôi hay không, vì lúc nào cậu cũng đối với tôi rất dịu dàng, nhưng tôi lại sợ, tôi đã quyết định lơ đi cảm xúc kì lạ chợt nảy lên trong lòng.

Học kỳ thứ hai của năm nhất, tôi vướng phải môn tích phân khiến cả ngày sắc mặt xanh trắng, tôi ngồi trong thư quán mà tức sùi bọt mép, “..... Hôm nay không giải được cái đề này, ông đây không phải họ Tần!”

Lập tức có dòng khí nóng bao quanh, trong miệng của anh còn có hương vị thanh lương của bạc hà, “.....Vậy theo họ Trần đi.....”

Ý chí sục sôi, tôi trừng mắt nhìn anh, sau đó dùng cái bút ngăn cái tay sắp làm chuyện bậy bạ, “..... Hôm nay không rãnh, nếu muốn tìm người tâm sự thì đi chỗ khác.”

Giọng điệu của tôi rất hung ác, “.....Còn chưa đi!”

Muốn so hung ác tôi chưa bao giờ đấu lại anh, chân mày hoang dại khiêu khích.

“..... Này.....bạn học à..... đừng.....” Nam sinh phía đối diện ngửi thấy mùi thuốc súng, ý đồ mở miệng khuyên giải.

“Câm miệng!” Anh hạ giọng quát, rất có lực uy hiếp.

“.....Ồ.....Ồ...” Nam sinh kia tỏ ra lúng túng.

Tôi đột nhiên rất muốn cười, lạnh lùng liếc anh một cái, “.....Hưng phấn? Ông đây không phụng bồi!”

Nói xong bắt đầu xếp lại này nọ chuẩn bị rời đi.

Trở lại ký túc xá vẫn không hiểu sao còn rất tức giận, phát ngốc trong chốc lát đột nhiên phá lên cười, cầm cái quần lót lỡ lấy lúc trước xoay một vòng trên tay, chạy tới phòng cách vách nhét vào giường của anh. Tưởng tượng sáng mai thức dậy anh sẽ có biểu hiện như thế nào.

“.....Em trai Tần Thụy của anh.....” Ngày kế tiếp tôi lăm la lăm lét canh trước phòng 439, Chu Tiêu như u linh ở phía sau ghé vào lỗ tai tôi thở thở.

Tôi khê suýt, mỗi lần Chu Tiêu kêu như vậy là tôi một trận ghê tởm.

“.....Thụy tâm can của tớ, cục cưng Thụy Thụy~~” Chu Tiêu càng hưng phấn, tôi muốn phun ra một ngụm máu.

Hóa ra tối hôm qua tôi nói mớ, tất cả đều là đề toán học! Làm cho đồng bọn khổ sở không thôi.

“..... Thật không đó!” Tôi ghen hòng nhìn trần trời, “.....Một đêm toàn nói đề toán?”

“.....Chứ cậu nghĩ sao!” Chu Tiêu chỉ vào đôi mắt gấu trúc, “..... Nếu hôm nay cậu mộng xuân thì nhớ nói cho anh nghe với nhé?”

Tôi cứng đờ, cười cười pha trò.

Vẫn không thấy Trần Mặc, tôi biết tối hôm qua đã làm cho anh rất tức giận, không sao cả, hai chúng tôi là dã thú mà, cầu xé hành hạ nhau là lẽ thường.

Vừa đặt mông ngồi xuống, thì nghe Chu Tiêu ở bên cạnh cười rộ lên, “..... Trần Mặc, môi của cậu bị sao thế? Ninh Viễn An, nhìn kia, nhìn kia! Môi của cậu ta còn đen hơn cả tớ!”

Tôi giống như bị kim châm ngắc đầu lên liền thấy anh đứng ở trên bục giảng đang hướng chúng tôi đi đến. Sắc mặt quả nhiên rất kém, một đêm không ngủ mà, hướng về phía Chu Tiêu cợt nhả, “..... Vậy à, đêm qua ăn mấy chén canh, kết quả mất ngủ luôn.”

Bút trên tay tôi lệch đi, khóe miệng co giật.

“..... Cậu xấu quá đấy! Có cái ăn cũng không gọi cho anh em!” Ninh Viễn An vừa nghe lập tức giữ chặt Trần Mặc xưng huynh gọi đệ.

“..... Chỉ là hứng lên thôi,” Trần Mặc cười cười, ra phía sau tôi ngồi xuống, “..... Tối hôm qua bị tên kia chọc giận.” Nói xong, ngón tay giống như vô tình vung lên, khẽ lướt qua tai tôi, anh đương nhiên biết rõ nơi nào là chỗ mẫn cảm của tôi, cố ý ở nơi đó niết nhẹ.

Ninh Viễn An còn muốn hỏi, nhưng anh đã nhanh chóng đứng lên, “..... Tần Thụy, xin lỗi xin lỗi! Đụng đến cậu?”

Tôi quay đầu lại, ánh mắt của anh đen như mực, còn lập lòe sáng, tôi chỉ có thể cắn răng nhịn xuống, gắng rặn ra hai chữ, “.....Không sao.”

Ánh mắt anh chợt lóe, khóe miệng giương lên, dương quang sáng lạn khiến tôi choáng váng, “.....Nhớ kỹ, đây là do cậu nói không sao.”

Chuông vào học, tinh thần tôi hoảng hốt, hơi thở của anh dường như vẫn còn phảng phất ngay cổ.

Dạy hơn nửa tiết, giáo viên đột nhiên cho kiểm tra, phòng học nhất thời một mảnh kêu cha gọi mẹ thật thảm thiết, Chu Tiêu đem đầu đập xuống bàn nghe cái “bịch”, hướng về phía Ninh Viễn An nước mắt lưng tròng.

Tôi nở nụ cười, Ninh Viễn An vô tâm vô phẩy kêu lên, “..... Chu Tiêu, mau đứng lên! Đầu heo của cậu chiếm hết cái bàn rồi kìa!”

Mọi người nhìn qua, Chu Tiêu lửa giận công tâm, nhảy lên bàn chỉ vào Ninh Viễn An rống lên, “.....Cậu là cái thứ vô tâm! Tổ ám hiệu cho cậu nửa ngày, cậu lại cho tôi là động kinh sao!”

Mọi người ồ cười, mặt Ninh Viễn An đỏ lên, chỉ có thể vuốt mũi thì thào “..... Tổ..... Tổ có để ý đâu.....”

“..... Đây là trọng điểm sao?” Chu Tiêu nghe lý do của cậu ta xong thì càng thêm giận.

Trong phòng học cười thành một đoàn, tôi hướng về phía bản đen có chút ngơ ngẩn, “..... Này..... Này đề.....”

Bọn họ vừa thấy, mặt nhất thời tái rồi.

“... Cái đề này...” Nói xong một nửa liền á một tiếng, “..... Tần Thụy, tối hôm qua cậu nói gì có còn nhớ không? Nói mau!”

Lão đảo qua một ngày, tôi và anh chẳng đi chung nữa, một mình ngồi ở vườn trường, phát hiện bầu trời hôm nay sao lớn hơn mọi ngày.

Buổi tối tắt đèn, Chu Tiêu còn giận lắm, Ninh Viễn An bị cậu ta nói đến nổi nóng, vội vàng ngăn đón, “Có chuyện này hay lắm, tớ đi với cậu tớ lái xe ra ngoại thành săn tiện ngắm cảnh, đẹp lắm! Đột nhiên có chiếc xe khác suýt tông vào, còn quay ra chửi cậu tớ là ‘Heo!’ nữa”

“Thúi lắm!” Họ Chu vì giai cấp bị bóc lột phẫn hận lên tiếng.

“Đúng! Thật đáng giận!” Ninh Viễn An lập tức hưởng ứng theo Chu Tiêu, “Tớ cũng giận thay cho cậu tớ, thay cậu tớ chửi lại rằng ‘Mày mới là heo đó!’”

“Nên! nên!!” Chu mỗ hai lỗ mũi phun khí nóng.

“..... Haixx” Ninh Viễn An ai thán, “..... Sau đó hần ta vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy một đồng sườn lợn rấn trên mặt đường.....”

Tôi cười điên cuồng, Nguyên Chi Tĩnh chen vô, “..... Viễn An, mới phát hiện cái miệng của cậu độc thiệt nha!”

Chu Tiêu oán hận, “..... Viễn An là em tớ.....”

Náo nhiệt qua đi, tôi cảm thấy nhịp tim đập đặc biệt nhanh sau đó đứng lên đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, ngoài phòng rất lạnh, tôi liền đứng bất động. Ánh trăng dị thường ma quái, anh đang dựa người vào tường, ánh mắt tinh lạng nhìn tôi không nói.

Hô hấp của tôi đột nhiên loạn lên, bước lên phía trước, khều khều ngón tay anh, há miệng muốn nói mà không nên lời.

Anh cười nhạt, ánh trắng mịn hoặc là công cụ tuyệt vời tô điểm thêm nụ cười của anh, anh cứ cười dịu dàng với tôi, “.....Tôi đi WC, kết quả cửa bị gió thổi khóa lại rồi, bọn họ ngủ rất sâu.”

“..... Cậu vẫn đứng ở đây này giờ?” Tôi giả bộ ho khan, chậm rãi nói.

“Ừ, tối hôm qua bị cậu chọc đến choáng váng,” Anh xoa xoa vành tai tôi, “..... Tôi đang mắng thầm “Tiểu Thụy chết tiệt” thì cậu lại ra đây.”

Tôi vừa tức lại vừa muốn cười, mày nhú lại, rốt cục tới gần bên nắm lấy cái cằm anh, “..... Tối hôm qua, là tôi quá phận”

“Vô nghĩa!!” Anh kỳ quái kêu, “Hôm qua cậu sờ vào túi tôi là có ý gì?”

Tôi cố gắng nhớ lại, hưng phấn cười như trẻ con nghịch ngợm, “..... Kiểm kẹo bạc hà, có sao không!?”

“..... Thế à!” Anh giữ chặt đầu tôi, hung hăng trừng mắt, “.....Cậu làm cho tôi cảm thấy thật kích thích!”

Tôi vui vẻ cười to, anh tức giận nhéo nhéo, “.....Đúng là đầu óc chỉ nghĩ toàn chuyện đen tối!” Sau đó anh nhìn tôi chăm chú, thở dài thườn thượt, “..... Cả ngày hôm nay trong đầu toàn là hình bóng cậu.....”

Yết hầu khô nóng. Trong nháy mắt, tôi có chút cam tâm tình nguyện vì anh ấy mà trả giá hết thảy, nhẹ nhàng hôn lên thái dương anh, kéo anh vào phòng, “..... Đừng có đứng ở đó nữa, không khéo cảm lạnh thì nguy.”

“..... Hừ!” Anh bị tôi lôi kéo nhưng trong bụng nói thầm, “.....Đáng ra phải hôn ngay môi chứ?”

Anh ngủ nguyên đêm trên giường tôi, không dám quậy phá, nhưng anh lại cắn cắn cổ tôi, tay cũng không an phận vuốt ve cái eo, nơi mẫn cảm thì bị anh bao lấy, tôi nhịn không được hừ hừ ra tiếng, liền hung mãnh cắn anh, anh giữ chặt rồi hôn tôi, dùng lưỡi dây dưa khiến tôi rên rỉ.

Ép buộc trong chốc lát, vẫn là cùng nhau ngủ.

5. Chương 5

Sáng hôm sau Chu Tiêu chỉ vào tôi rồi hỏi, “.....Tần Thụy, cậu nói xem bệnh nói mớ có lây không?”

“..... Sao?” Tôi ngẩn ngơ, “Tối hôm qua tôi lại nói mớ à?”

“Còn nữa.....” Nguyên Chi Tĩnh tới tới lui lui hết nhìn tôi lại nhìn Trần Mặc cười bí hiểm, “Hai người đều nói, nhưng là đối đáp rất ăn khớp.”

Chu Tiêu và Ninh Viễn An cười ái muội, tôi bĩu môi khinh thường, vô ý liếc qua Trần Mặc, anh đang tựa vào lan can cười thâm trầm, ánh mắt sắc bén.

“..... Bảo bối, ngày mai đi chơi bóng nhé!” Chu Tiêu câu cổ tôi, học theo khẩu khí Trần Mặc.

“Ừ, được thôi....” Ninh Viễn An bắt chước cách tôi nói mớ nhại lại.

Không hiểu sao tôi cảm thấy chột dạ.

Trần Mặc cười như không cười, sau đó vô tâm vô phé hòa theo, “.....Mấy người đã nghe hết chứ gì? Vậy tớ nói thật! Là Tần Thụy lợi dụng tớ!”

Trong lòng đau đớn, hai chữ ‘bảo bối’ khiến tôi cảm thấy khuất nhục.

Đi đến ban công ngắm cảnh hồ xanh biếc, có người đi tới, hắt thì thích mát mẻ nhưng cơ thể nóng rực.

“.....Đừng lo, bọn họ chỉ trêu hai người cậu thôi.” Hắt giống như anh cả búng tay lên trán tôi.

Bàn tay thật ấm áp, tôi rút cục đã nhìn ra hần sớm đã nhìn thấu hết thấy.

Trong lòng ấm ức và bi ai, tôi cúi đầu, “.....Tụi nó chê cười tở, trừ bản thân ra ai cũng chê cười tở.”

“..... Sai.” Hần dừng một chút, vỗ vỗ vai tôi, “..... Còn có tở.”

Tôi không nói nữa, chẳng hiểu sao cảm thấy khá thoải mái, có lẽ biết người trước mắt này sẽ không làm cho tôi đau khổ.

“.....Biết không? Khi tở ló người ra, nhìn thấy hai người đang ôm nhau ngủ.” Hần cười.

Tôi nghe giọng nói Trần Mặc vang lên, “.....Tình yêu thực quá tầm thường.”

“Đúng,” Hần thản nhiên, “Phàm là cảm tình đều thực tầm thường.”

“Nguyên Chi Tĩnh,” Tôi rút cục ngẩng đầu lên, “.....Tở thực ích kỷ, cậu đừng thích tở, có thích cũng đừng nói tở biết. Nếu không.....Tở chỉ lợi dụng.”

Hần nhìn tôi một lúc lâu, nhún nhún vai, một vẻ có lòng nhưng sức không đủ, “.....Tở hết cách rồi, nếu cần thì cứ lợi dụng đi, bất cứ lúc nào cậu muốn.”

Rất nhanh toàn thể sinh viên lại nghênh đón một đợt đại hội thể dục thể thao được tổ chức mỗi năm một lần.

Trần Mặc là người trong nghề, nháy mắt trở thành trung tâm vũ trụ.

Ngồi ở một góc trong lớp, tôi và anh đặt cược, tôi thua, bắt buộc dĩ phải giao tiền ra, tôi không cam lòng nhéo nhéo eo anh, tôi thề chỗ tôi nhéo rất đúng đắn mà anh lại cương lên, tôi đỏ mặt vừa đá anh vừa mắng, “Vô sỉ! có tin tôi nhích xuống mấy centimet là có thể phế cậu không!”

Anh nằm lên bàn, nhìn tôi cười không ngừng.

“Cút.”

“Cậu dễ nổi nóng quá.” Anh nhăn mặt nhíu mày.

Tôi tức giận cười, “Nếu đêm nay tôi đứng trong ký túc xá rống lên rằng: ‘Tâm can, ngày mai đăng ký thi bơi lội đi!’ Cậu chịu không?”

Anh dựa vào tôi, “Thành giao, ngày mai tôi sẽ báo danh” Đầu ngón tay khiêu khích lên mu bàn tay tôi, “.....À mà, tôi cũng báo danh giúp cậu.”

“Cái gì!” Tôi trừng mắt nhìn anh, anh nhéo chóp mũi tôi, “Cùng nhau thi, tôi muốn thấy cảnh tượng lúc cậu bơi.....tôi còn chưa thấy cậu bán nude vào ban ngày đâu.” Tôi khó tin nhìn anh, “Càng ngày càng lưu manh.”

“..... Bị cái yêu tinh này dạy chứ đâu ra!”

Ngày kế, tôi rất muốn làm thịt Trần Mặc, bể bơi rất nhiều người, ồn ào muốn đau đầu, tôi tránh ở một góc.

Trần Mặc chạy lại, thật phiền toái, anh cũng không đủ kiên nhẫn lại chen vào đám người.

Xa xa nhìn thấy anh và Đỗ Kinh Tinh nói chuyện, đúng là cô gái mỹ lệ, làn da trắng như tuyết, khuôn mặt xinh đẹp linh hoạt.

Trần Mặc là một tên con trai bình thường nên đương nhiên không thể kháng cự được dụ hoặc như vậy. Bọn họ ở chung một chỗ thật hài hòa khiến tôi hoa cả mắt, Chu Tiêu nhìn tôi bĩu môi, “.....Nhìn thấy chưa? Mỗi lần tở hỏi thì toàn đánh thái cực quyền, nhìn xem đây là cái gì? Thế nào tối nay cũng bắt cậu ta đãi tụi mình một bữa. Tần Thụy, cậu nói xem cậu muốn ăn cái gì?”

Tôi nói thầm một câu là muốn ăn tim gan anh.

Không đợi Chu Tiêu phản ứng, đi qua một bên làm động tác khởi động, đột nhiên có ai đó ở phía sau đẩy tôi xuống hồ.

Tôi chấn kinh uống liền mấy ngụm nước, cơ thể dần chìm xuống.

Hô hấp bị gián đoạn, dường như cái chết đang đến rất gần, bỗng thấy một bóng người chạy tới.

Là anh..... Tôi nhận ra được.

Trần Mặc.....Cuối cùng tầm mắt của anh lại dành cho tôi.....Thật là cao hứng.....

“Mẹ! Ai làm! Thằng súc sinh nào đẩy cậu ấy!”

Lúc bị kéo lên tôi vẫn còn ý thức, thanh tỉnh nghe hết tất cả.

Trần Mặc rống lên như dã thú điên cuồng.

Một đám người bị anh ấy dọa, tôi biết thời điểm nổi giận anh rất đáng sợ, trong lòng muốn cười, có thể người duy nhất dám đối chọi với anh lúc này cũng chỉ có tôi.

“Trần Mặc.....” Đỗ Kinh Tinh sợ hãi gọi nhỏ tính chạy lại xem thử.

“Cút!” Anh không chút do dự quát lên, “.....Ai cho cô đụng vào cậu ấy!”

“..... Anh..... Anh,” Gương mặt xinh đẹp ánh lên sự sợ hãi, nước mắt lưng tròng.

“.....Kêu cái gì mà kêu!” Anh phát hỏa đến cực điểm, không nói đạo lý hướng về phía Đỗ Kinh Tinh mắng lớn, “Nếu cô không lùi kéo tôi nói nhảm thì sao tôi để cậu ấy ở một mình chứ!”

Anh lại tiếp tục gào thét, “Nói! Súc sinh nào vừa đẩy cậu ấy! Mẹ! Có gan làm mà không có gan nhận à!”

Mọi người đều bị anh rống ngốc, chỉ có thể ngây ngốc lắc đầu, nhìn anh giống như dã thú phát cuồng.

Tôi muốn khóc.

Tôi muốn kêu to anh đừng làm vậy nữa.

Tôi để mặc anh ôm lấy. Tôi tham lam sự bảo vệ của anh.

“.....Trần, Trần Mặc--” Chu Tiêu lo sợ bất an, thử giữ chặt anh có hơi mất bình tĩnh, “.....Đừng như vậy.” Chu Tiêu cố gắng xả ra một nụ cười, “.....Tần Thụy không có việc gì, tớ biết cậu quan tâm cậu ấy. Cậu bình tĩnh lại đi!”

Tôi ảo não muốn cho cậu ta cái liếc trắng, Chu Tiêu chết tiệt, nói lan man cái gì đó.

“Đúng đúng!” Nguyên Chi Tinh bước ra giải vây, tươi cười hào phóng, “.....Thấy bạn thân bị nạn đương nhiên sốt ruột rồi, nhưng đừng phát hỏa mà, tính tình cậu nóng nảy, nên để hai phòng ngủ biết được rồi, người khác chưa thấy qua, cậu muốn hù chết mọi người sao!”

Hô hấp Trần Mặc dồn dập, dùng ánh mắt hung ác liếc nhìn xung quanh, không cam lòng mắng “Con mẹ nó!”. Sau đó mới quay qua nhìn tôi.

“.....Này,” Giọng anh có chút khàn, “Ngu ngốc!.....Chết đuối thật sao!”

Mọi người giống như trốn ôn thần nhanh chóng tản ra, chỉ còn vài người ở lại.

Trong lòng ấm áp cho nên không muốn đấu võ mồm với anh, hạ thấp giọng nói, “..... Vốn chết, nhưng bị cậu mắng đến sống lại.”

Anh nhú nhú mày, “.....Về sau đừng tùy tiện nói chuyện chết chóc nữa.”

Tôi nằm trên mặt đất có chút khó chịu cự quạ định đứng lên, Nguyên Chi Tinh thấy thế nhanh chóng chạy lại, “Để tớ công cậu về.”

Trần Mặc ngăn lại, khó chịu nói: “..... Để tớ làm cho.”

Nguyên Chi Tinh mày hơi nhú, “..... Tớ cùng phòng, để tớ làm đi.”

Trần Mặc không chút khách khí, “Trừ bỏ tớ ra, chuyện của cậu ấy không cần ai giúp hết! Cút!”

Anh vừa nói xong liền cúi xuống ôm lấy tôi rồi nói, “..... Giữ chặt.”

Tôi chỉ uống vài ngụm nước cho nên nghĩ ngơi trong chốc lát là khỏe lại ngay. Buổi tối, Trần Mặc chuẩn bị đi đánh bóng rổ, trước khi đi còn nói vì muốn bồi thường cho tôi nên sẽ đãi một bữa.

Trong lòng ấm áp nhưng không thể vì thế mà dễ dàng xiu lòng. Anh đột nhiên kêu vài tiếng kỳ quái, thừa dịp trong phòng không có ai sau đó hôn lên môi tôi rồi bỏ chạy.

Tôi ngây ngốc mất một lúc thì Chu Tiêu mặt xám mày tro trở về, cầm thêm một cà men, lắc lắc, “.....Cậu chủ, xin nhận cho! Nhìn không ra cậu ta thực tốt với cậu đấy, uy hiếp tớ mua đồ ăn cho cậu còn mình thì vui vẻ chạy đi chơi bóng rổ! Mà mấy món này xa xỉ lắm đấy! Mấy người đầu bếp trong căn tin nghe xong mặt cũng đổi sắc!”

Giở cà men ra toàn là mấy món tôi thích, khoái ý chưa mãn thì đã tụt dốc không phanh khi nhìn thấy rau chân vịt – thứ tôi ghét nhất.

“.....Khốn nạn thật!” Tôi vừa tức lại muốn cười, suy nghĩ cẩn thận vẫn là nhắm mắt ăn càn.

Buổi tối anh có qua thăm tôi, nghịch ngợm hỏi cơm chiều ăn ngon không?

Tôi cố ý nịnh nọt gật đầu, ăn ngon ăn ngon, cậu lại đây tôi nói nhỏ cho nghe.

Ánh mắt anh u u tỏa sáng, bước thật chậm tới gần, ranh ma cười..... Hửm?

Tôi thừa dịp chung quanh không có người, vươn đầu lưỡi liếm môi anh khiến anh cười khoái trá, mở ra cánh môi cho tôi tùy ý xâm nhập, tôi liếm lộng thật kỹ bên trong khoang miệng anh, dịu dàng, ngọt ngào mà thoải mái.

Thời điểm tách ra sắc mặt anh ửng hồng, hướng về phía tôi cười,Thằng nhóc Chu Tiêu nói quả không sai, cậu ta nói Tần Thụy rất thích ăn rau chân vịt, quả nhiên không gạt mình.

Buổi chiều ngày hôm sau cả đám tụ tập tôi vẫn chưa có tiết học, Trần Mặc đã tham gia đội bóng rổ, trước khi đi còn hung tợn uy hiếp tôi nhất định phải nằm ở trên giường nghỉ ngơi, không cho tôi ra ngoài xem anh chơi.

Xem tôi như con gái chắt! Anh hung hăng gõ lên đầu tôi thật mạnh, cậu đừng không biết tốt xấu, tóm lại cậu nằm trên giường cho tôi, nếu để tôi bắt gặp cậu ra ngoài tôi sẽ khiêng cậu về! Cậu không tin thì cứ thử xem!

Tôi bất đắc dĩ chạy lên tầng ba của tòa nhà nhìn xuống, tuy rằng không rõ ràng nhưng ít nhất tôi vẫn nhận ra anh, thân hình cao lớn đó, mái tóc ngắn ngắn, làn da ngăm đen.

Anh ném bóng vào rổ, anh phạt bóng, anh phạm quy, anh vui vẻ trêu đùa với đồng đội.....Ánh mắt tôi không rời đi được, tham lam nhìn chằm chằm bóng hình anh.

Phe đối phương tấn công, anh chạy lên ngăn đón, người đó kịp thời lui về sau.....

“Trần Mặc!” Tôi hoảng sợ kêu to, xa xa trở mắt nhìn anh ngã trên mặt đất, mọi người vây quanh thật đông.

Anh bị thương, anh bị thương..... Anh bị thương..... Bị thương có nặng không, hay rất đau?

Tôi muốn chạy lại xem thử nhưng cả người cứ mềm nhũn, dựa vào tường run run bước đi.

“.....Tần Thụy?” tôi bối rối quay đầu, Nguyên Chi Tĩnh đứng ở cửa phức tạp nhìn tôi, “.....Lúc này nghe có ai kêu Trần Mặc, giống như cậu.....”

Tôi nhìn cậu ta, “.....Cậu ấy bị thương.....Tớ.....Tớ không dám nhìn.....” Tôi cảm thấy bản thân thật vô dụng.

Nguyên Chi Tĩnh thở dài thật sâu, đi tới lau nước nơi khóe mắt, “.....Tại sao cậu lại.....”

Tại sao ư? Tôi cũng không biết. Vì cái gì phải qua lại với anh, vì cái gì dây dưa, vì cái gì nảy sinh tình cảm với anh.

Tôi dựa vào vách tường, cả người như nhũn ra ngồi khụy xuống, cổ họng phát ra tiếng nức nở.

“..... Ai?” Có người lớn tiếng hô lên, “.....Mấy người làm cái gì thế? Ai khóc đó?”

Tôi bối rối núp sau Nguyên Chi Tĩnh, không thể để cho người khác thấy cái dạng này của tôi! Bất luận là ai cũng không thể!

“Chẳng có gì đâu.” Nguyên Chi Tĩnh hoàn toàn che lấy tôi, “Chúng tôi đang bàn chuyện thôi.”

“..... À? À?” Người tới nhin không được thăm dò hỏi, “Cái người kia sao run rẩy quá vậy?”

“Tôi nói lại một lần nữa, mời cậu đi ra chỗ khác.” Giọng Nguyên Chi Tĩnh tản mát băng lãnh, hung hăng đập một quyền xuống mặt bàn, “Có nghe thấy không!”

Trở về phòng thì không có ai. Tôi ngơ ngẩn ngồi trên giường Trần Mặc, Nguyên Chi Tĩnh ngồi bên cạnh, cũng không lên tiếng.

Qua một lúc lâu, mới nghe được đoàn người ồn ào đang tới gần.

“Trần Mặc! Thằng nhóc cậu giỏi lắm!” Chu Tiêu thanh âm cực kỳ hâm mộ, “Lúc bị thương tớ mới thấy rõ giá trị của cậu đấy! Mọi người thấy không? Đỗ Kinh Tinh kia lê hoa đai vũ dánh sát lấy cậu ta! Hấp dẫn! Hừ! Hừ!” Chu Tiêu càng nghĩ càng oán giận.

Nguyên Chi Tĩnh nhìn tôi, tôi trơ trơ ngồi yên bất động.

Cửa mở, Trần Mặc sững sốt, lại gần vò vò tóc tôi, “Thật là ngoan, quả nhiên không đi ra ngoài!”

“.....Vết thương sao rồi?” Những lời này là Nguyên Chi Tĩnh hỏi, tôi vô lực nói chuyện, chỉ lo nhìn tới nhìn lui xem bị thương chỗ nào.

“Không sao đâu!” Chu Tiêu đánh lên vai Trần Mặc, “Cậu ta có bị thương gì đâu? Chẳng qua đang nằm mơ!”

“Thế giấc mộng đó rất có giá trị!” Ninh Viễn An cũng động tay động chân lên người Trần Mặc, Trần Mặc yếu ớt cười, “Đỗ Kinh Tinh đau lòng là thật đó! Vừa khóc vừa hậu hạ cho tên tiểu tử này.”

Tôi không muốn nghe mấy chuyện này, chỉ chờ anh ngồi xuống ở mép giường mới hỏi, “.....Thật sự không sao?”

“.....Ừm,” Anh không yên lòng nói quanh co một tiếng, đột nhiên hưng phấn nói, “..... Tần Thụy, số đào hoa của tôi đến rồi.”

Tôi như hôn mê phản ứng lại, “.....Sao.”

“Chính là Đỗ Kinh Tinh, tôi vốn không biết cô ấy nghĩ về tôi thế nào nhưng hôm nay đã rõ, lúc tôi té mặt cô ấy trắng bệch.”

Tôi nghe mà trong lòng mơ hồ, vậy bộ dáng lúc đó của tôi anh có thấy không? Không có đi.

“Lúc mọi người nâng tôi đi vào trong thì không ngừng lấy khăn tay lau mồ hôi cho tôi, mẹ kiếp!” Anh dường như cố nhớ lại rồi nói tiếp, “Bọn Chu Tiêu mặt mày xám ngắt! Sau đó tôi nói với cô ấy rằng, hôm qua rống lên với cô quả thật rất quá đáng, Tần Thụy là anh em của tôi nên tôi nhất thời nóng nảy.”

Tôi mờ mịt giương mắt nhìn anh, lại nhìn sắc trời u ám ngoài cửa sổ.

“Cậu đoán xem cô ấy nói gì,” Anh hưng phấn hỏi ngược lại tôi, giống như con nít muốn khoe nó có món đồ tốt, “Mặt cô ấy đỏ lên, nói là đã biết..... Hơn nữa cô ấy thích đàn ông có chí khí, rất thích.”

Ánh mắt mờ dần, yết hầu khô khốc, sau một lúc lâu tôi ép buộc nói ra một câu, “..... Mẹ, tiểu tử cậu.”

“Ha ha.” Anh vui vẻ cười ha hả, “Trời đang cho tôi một cơ hội rất lớn, nếu không biết giữ lấy thì không phải là đàn ông! Ngày mai tôi liền hành động! Cậu xem đi, chỉ cần một tuần thôi tôi sẽ chính thức hẹn hò cùng cô ấy!”

Tôi miễn cưỡng nói, “.....Cậu muốn theo đuổi cô ấy là làm cho tôi xem?”

Anh cười mắng, “..... Cậu đủ ghê tởm, nếu không hai ta đêm nay làm đi?”

Tôi miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, tùy tay xốc chăn, “.....Cậu nghỉ ngơi đi.”

Trở về phòng 438, tinh lực như bị hút hết, tôi yếu đuối ngồi xuống cái ghế trước cửa sổ. Trong phòng chỉ còn Nguyên Chi Tĩnh, cảm giác hẫng đi đến bên người, tôi duỗi tay dùng sức.

Hắn không kịp phòng bị bị tôi kéo lấy, tôi sắc mặt âm trầm, “.....Cậu muốn làm với tớ không?”

“.....Tần Thụy.” Hắn nhíu mày, tôi tức giận đứng lên, “..... Con mẹ nó cho cậu làm tớ đấy!”

Hắn hạ mắt, nói một câu, “..... Tần Thụy, cậu phải nhớ kỹ, bị cậu lợi dụng là tớ cam tâm tình nguyện.”

Nói xong kéo tôi lên giường.

Cảm giác cùng cậu ấy bất đồng khi ở với Trần Mặc, Trần Mặc sẽ đem tôi thiêu đốt thành tro tàn, bắt lưu tình, nhưng Nguyên Chi Tĩnh cho tôi cảm giác máy móc, lạnh lùng hôn môi, vuốt ve.

Bờ môi của hắn hôn lên môi tôi, tôi không chút do dự tránh đi, tôi không thể chịu đựng được cảm giác ấy.

Hắn thở dài, dời động tác, kiên nhẫn vuốt ve cơ thể của tôi, ôn nhu cởi đi quần áo.

Tôi băng lãnh giống như người chết, trong lòng chỉ thầm muốn nôn mửa.

“Con mẹ nó!”

Thẳng đến khi Trần Mặc rống giận đem tôi bừng tỉnh.

“Khốn nạn! Tao giết mày! Giết mày!”, Trần Mặc đè Nguyên Chi Tĩnh xuống, tôi mờ mịt nằm ở trên giường, áo quần manh mún, nhìn hai người họ ẩu đả cùng một chỗ, không hề phản ứng.

Trần Mặc đương nhiên chơi thể thao trường kỳ không phải vô dụng, Nguyên Chi Tĩnh căn bản không phải đối thủ của anh, bị Trần Mặc đặt ở dưới, đánh tới tấp.

“Khốn nạn thật!” Trần Mặc so ngày hôm qua tại bể bơi còn điên cuồng hơn, “Tao đã nói rồi, trừ bỏ tao ra, không cho ai đụng vào cậu ấy! Tao đã cảnh cáo mày! Tao giết mày!”

“Trần Mặc.....Mẹ kiếp.....” Nguyên Chi Tĩnh giãy dụa, “.....Mày xem cậu ấy là gì, nếu đã quen cậu ấy, vậy mà mày còn theo đuổi người khác!”

Tôi vẫn im lặng nhìn thấy tất cả, hai người đó đánh nhau thì liên quan gì tới.

“.....Mày biết cái gì! Quan hệ của tụi tao thì liên quan gì tao đi tìm bạn gái!”

Tôi nghe anh nói xong thì đờ người, quay lại nhìn Nguyên Chi Tĩnh cả người bầm tím, khóe miệng có vết máu, thực xin lỗi.....

Trần Mặc cũng là quần áo nhả nhúm, quanh thân tản ra khí tức huyết tinh của dã thú, anh một phen giữ chặt cánh tay tôi, đau đến cắn răng. “.....Bị ép buộc? Nói!”

Tôi nhìn anh, “.....Trần Mặc, cậu quen tôi lâu vậy còn không biết sao? Cậu ta ép được tôi à?”

Sắc mặt Trần Mặc lạnh lùng, ánh mắt âm hiểm xoa xoa mặt tôi, nhẹ giọng nói một câu rất tốt, nâng tay đánh vào mặt tôi.

Máu chảy ra từ khóe miệng.

Anh nắm tóc kéo đầu tôi lên, “.....Có phải bị ép buộc hay không? Nói!”

Tôi cười lạnh, “.....Trần Mặc, cậu quen tôi lâu vậy còn không biết sao? Cậu ta ép được tôi à?”

Tối tối lui lui, chúng tôi giống như hai mảnh thú cầu xé nhau, cảm giác đau dường như biến mất.

“.....Trần Mặc..... Tần Thụy thích mày đấy.....”

Nguyên Chi Tĩnh tựa vào tường, rốt cục nhẹ giọng nói.

Anh ngẩn ngơ, đã quên né tránh, bị tôi đánh ngay giữa mặt.

“..... Nó nói cái gì!” Trần Mặc đầu sưng phù, khàn giọng rống.

Tôi cười to, cuồng loạn, “.....Tôi nói lại cho cậu nghe, tôi thích cậu. Tần Thụy thích cậu, Trần Mặc.”

Anh trừng mắt nhìn tôi, thần sắc hung mãnh mà phức tạp.

Tôi đột nhiên kiệt sức, “..... Trần Mặc, tôi thích cậu, nhưng tôi sẽ không biểu lộ tôi thích cậu.”

Đây là đáp án.

Anh do dự, dùng sức đẩy tôi ra, chán ghét nói, “.....Đồng tính luyện ái. Ngày khai giảng là cậu dụ dỗ tôi..... Con mẹ nó, cậu là đồng tính luyện!”

Tôi té lăn trên mặt đất, cười thảm, tôi nghĩ muốn chọc ghẹo anh, nhưng là không có sức lực, hơn nữa thật sự sẽ không.

Nếu không có anh, tôi sẽ không trở thành đồng tính luyện ái.

Trần đầy tuyệt vọng cùng thống khổ, tôi sẽ không quay đầu lại nữa.

Kết quả có thể nghĩ, mặt mày bầm dập bị giáo viên trách phạt.

Anh đứng bên cạnh nhưng bộ dáng khinh thường, điều này làm cho trong lòng tôi giống như bị ai đó xé nát, chết lặng nghe giáo viên lái nhai.

Khi anh chán ghét nói ra bốn chữ ‘đồng tính luyện ái’ thì cũng giống như lời tuyên án cho đoạn quan hệ này, tôi đã không có gì lại có thể mất đi, hoặc là tranh thủ.

“.....Nguyên Chi Tĩnh à, thầy tin em có tiền đồ, sao em lại có mâu thuẫn với bạn học, em dựa vào học bổng mới có thể đến nơi này để học mà.”

Nghe mấy lời này tôi đột nhiên hoang mang, giáo viên tiếc hận thở dài, “.....Bởi vậy..... Ai, bởi vậy, em có biết hậu quả không?”

Nguyên Chi Tĩnh cười khổ nói, “..... Biết, học bổng bị mất. Hơn nữa.....”

“Hơn nữa?” Việc này tôi chưa nghe qua bao giờ, sợ hãi nhìn, Trần Mặc hung hăng vò tóc.

“Nghỉ học.” Nguyên Chi Tĩnh phun ra hai chữ, tôi choáng váng đến hoa mắt, lão đảo như ngã về phía sau.

Trần Mặc một tay giữ tôi lại, thần sắc không tốt, “.....Muốn phát bệnh thì trở về rồi phát.”

Đầu óc trống rỗng, nhớ lại bốn chữ mà Nguyên Chi Tĩnh từng nói “Cam tâm tình nguyện”, lòng như bị cào xé đến rướm máu.

Lão sư không ngừng thở dài, Nguyên Chi Tĩnh cung kính khom người, xuất ra chứng nhận sinh viên xuất sắc, xoa người bước đi.

Tôi tạm dừng ba giây, hướng về phía hần kêu lên, “Học phí tớ sẽ trả!”

“Không cần.” Hần không chút do dự cự tuyệt, cứ theo lẽ thường đi về phía trước.

Tôi đuổi theo hần, khi hần xoa người lại vẫn là nụ cười ôn hòa.

“.....Xin cậu, hãy để tôi trả học phí giúp cậu.” Tôi gắt gao nắm áo hần, giống như khát cái khăn cầu hần nhận, “..... Thật sự, thật sự.....Xin cậu.....”

Tôi có chút ghen ngào.

Hần than nhẹ, ôn nhu giã ra, “..... Không cần, cậu cho tôi chút tự tôn cuối cùng này đi.” Sau đó xoa tóc tôi nói, “..... Không sao đâu.”

Yết hầu phát đau, giống như rỉ máu, cố gắng giữ chặt áo hần.

Trần Mặc không biết khi nào thì đi theo, đứng ở phía sau, mặt xanh lè không nói được một lời. Nguyên Chi Tĩnh nhìn anh, lắc đầu đi xuống dưới lầu.

“Nguyên Chi Tĩnh.” Tôi vội gọi, tư thế khó coi kéo hẳn lại, bị Trần Mặc ngăn cản. “Ban ngày ban mặt, cậu phát điên cái gì!” Anh ác độc trừng tôi, “.....Luyện tiếc hã! Luyện tiếc thì kéo nhau lên giường đi, đừng đứng ở đây dây dưa nữa!”

Tôi lạnh lùng nói, “Cậu đừng cho là bây giờ tôi không đánh lại cậu, nếu nói thêm một câu chó má nào nữa, tôi sẽ giết cậu đấy.”

Anh tức giận trừng tôi, sau đó quay đầu bỏ đi.

Ngăn ngừa chưa đến một năm đã chia tay hai người bạn. Khó chịu là điều tất nhiên. Nhưng chỉ biết thở dài.

Ninh Viễn An và Chu Tiêu nhìn tôi, lại nhìn Trần Mặc, hung hăng đứng lên, chạy tới bên Nguyên Chi Tĩnh giúp thu dọn hành lý.

Chúng tôi đứng ở quốc lộ chờ xe, mọi người vỗ nhẹ bả vai Nguyên Chi Tĩnh nói lời bảo trọng.

Đang muốn đi qua, Trần Mặc đột nhiên đẩy tôi té vào người Nguyên Chi Tĩnh, cả hai té xuống bên đường.

Do chà sát với đá vụn bên đường nên rất đau, tôi mở to hai mắt, Trần Mặc quỳ gối bên cạnh, hơi thở cường liệt tràn vào tâm trí tôi.

“Thực xin lỗi.” Anh lớn tiếng nói.

Nước mắt của tôi rốt cục rơi xuống.

“..... Thực xin lỗi,” Tôi nghẹn ngào, mình là tội đồ hủy đi tương lai của Nguyên Chi Tĩnh.

Tôi không dám ngẩng đầu, Nguyên Chi Tĩnh vò vò tóc tôi, “..... Không sao mà. Nhớ kỹ, không sao đâu.” Sau đó một quyền nện vào Trần Mặc, Trần Mặc hét lớn một tiếng, không tránh kịp.

Hai người chúng tôi vẫn quỳ, thẳng đến khi xe đến, tro bụi bị khuấy động. Trần Mặc chán ghét nói, “.....Như khóc tang thế, ghê tởm!”

Hắn rời đi, một câu tôi cũng nói không nên lời.

Tôi lại cúi đầu khóc, thẳng đến khi Ninh Viễn An ôm lấy tôi nói, “..... Tàn Thụy, không sao đâu. Trở về đi.”

Tôi và Trần Mặc chính thức trở thành kẻ thù của nhau. Đây là một dạng chấm dứt trong đau đớn.

Nghỉ hè về nhà. Hưng phấn phụ giúp cha mẹ, còn được khen là đàn ông đích thực!

Lúc nghe mẹ tôi hét chói tai qua điện thoại, hận không thể bay trở về, tự giấu cười, nếu họ biết con họ trong một năm này làm những gì, khả năng sẽ là ôm nhau trước bàn thờ tổ tông mà khóc ròng.

Sau ba tháng lại đi học, tâm tình của tôi tốt hơn rất nhiều, chân lý chính là chân lý, thời gian sẽ làm mờ đi tất cả. Tôi vẫn như cũ nhẹ nhàng khoan khoái bước vào cổng trường, đứng trước cửa phòng 438, hung tợn rống lên, “ Hồ Hán Tam đã trở lại.”

Tiểu biệt gặp lại, mọi người thực thân thiết, Chu Tiêu cách vách tán loạn, gặp ai cũng là lệ nóng quanh tròn hô: “.....Đồng chí, được gặp nhau rồi!”

Tôi và Ninh Viễn An che miệng cười, nghe thấy cậu ta không biết lời kéo ai hô lớn, “.....Sao quanh thân có hương vị của mẹ thế? Cậu uống sữa?”

“Ồ? Tôi không.....” Tay tôi run run, là Trần Mặc.

“Sao?” Chu Tiêu hưng phấn, “Đó là ai? Con gái à? Đồ Kinh Tinh! Tôi biết mà, nhất định là Đồ Kinh Tinh!”

“Hầy ~” Trần Mặc cười khê, “.....Dù sao tôi không uống, cũng không phải trẻ con, mười chín tuổi mà còn uống sữa?!”

Ninh Viễn An cũng run lên, vẻ mặt thống khổ nhìn đồng sữa bột trong cái ly.

Hai phòng ngủ lại nhanh chóng khôi phục tình trạng tình thương mến thương, chỉ có tôi và Trần Mặc, giống như muốn giết chết đối phương, bằng lãnh coi thường. Mọi người muốn khuyên lăm nhưng không dám mở miệng.

Không bao lâu, Trần Mặc liền thành cái đinh trong mắt toàn nam sinh, bởi anh đã công khai nắm tay Đỗ Kinh Tinh. Hai người cùng một chỗ, Đỗ Kinh Tinh nhìn Trần Mặc lộ vẻ dịu dàng, điều này làm cho vườn trường phủ kín trong âm thanh trái tim tan nát của nam sinh.

Hai mắt Chu Tiêu đỏ lên nói Trần Mặc sử dụng tà môn, Đỗ Kinh Tinh có bao nhiêu người theo đuổi thế nào! Còn có một chuyện là, một nam sinh kia chặn đường uy hiếp cậu ta, bảo cậu ta phải tốt với cô ấy, không thì sẽ không bỏ qua. Mọi người biết Trần Mặc nói cái gì chứ?

Cái gì, cái gì? Ninh Viễn An vừa nghĩ thấy mùi bát quái, giống như ăn phải thuốc hưng phấn.

“.....Cậu là đàn ông? Xem phim truyền hình nhiều quá chắc!” Tôi nói thầm, tưởng tượng bộ dáng của anh lúc ấy.

Chu Tiêu sững sốt, “Tuyệt!” Vỗ tay lên bàn nghe ‘bốp bốp’, “Tần Thụy quả nhiên là con giun trong bụng cậu ta! Không sai một chữ!”

Tôi bừng tỉnh, cười mắng cách so sánh của cậu ta, rất ghê tởm.

Chu Tiêu chỉ lo cười, “.....Hai người chiến tranh lạnh đủ rồi, xem anh này, nhất định giúp hai đứa làm lành!”

Sau đó không để ý tôi ngăn trở, hướng cách vách kêu to, “Đánh bài! Đánh bài!”

Mười người tới thật sự náo nhiệt, tôi và Trần Mặc cùng người khác hồ nháo, kiên trì làm lơ đối phương.

“Nói ra mọi người sẽ chê cười chứ, Giáp Ất là tình nhân, cùng nhau qua đêm,” Có người bắt đầu kể chuyện, “Giáp nửa đêm bừng tỉnh, la lớn một tiếng ‘Lưu manh!’, Ất còn ngủ, mơ hồ hừ ‘Ừ.....Đâu đâu...’”

Mọi người vui vẻ, Chu Tiêu cười đến thắt lưng đau điếng thay phiên chỉ tôi và Trần Mặc, sắc mặt hai đứa tôi càng lúc càng âm u.

Ninh Viễn An rốt cục nhớ tới cái gì, giữ chặt Chu Tiêu phóng móng vuốt “.....Đúng đó! Cũng có khi còn làm thế này nữa cơ, cái gì bảo bối, bảo bối.”

Vẻ mặt của tôi khẳng định cực khó coi, khóe miệng vô lực cử động, gương mặt nhìn anh, cũng là mặt đầy ử dột, u ám nhìn không ra trong lòng đang nghĩ cái gì.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Mọi người ồn ào, “.....Hai người bọn họ kỵ nhau sao ấy! Mới khai giảng đã đánh nhau rồi!”

“Có đúng không đó!”

“Đúng mà! Khi đó Tần Thụy cứ im lặng, Trần Mặc nổi điên lên, gặp ai cũng mắng!”

Bọn họ một câu một câu, đầu óc choáng váng, tôi run run nhìn không được nhìn anh, anh cũng là cũng nâng mắt lên, tầm mắt dây dưa cùng một chỗ.....

Đã lâu không gặp..... Đã lâu không gặp.....

Khỏe hay là không khỏe.....

Khuôn mặt gầy guộc đó luôn hiển hiện trong tầm mắt, tôi nhớ anh..... Thật sự nhớ anh.....

“..... Ha ha!” Bên cạnh không biết ai đang nói, “..... Trần Mặc nói Tần Thụy ngày đầu tiên đã khiêu khích cậu ấy, khiêu thành bạn thân luôn.”

– Đồng tính luyến ái, ngay ngày khai giảng đã khiêu khích tôi.....

Câu nói kia giống chú ngữ tồn tại bên tai, trong lòng gấp đến độ hốt hoảng, nhìn ánh mắt đen láy của anh, mới thốt ra câu, “.....Không, tôi không khiêu khích cậu.”

Lời vừa xuất ra khiến cả người ngây ngẩn, anh nhìn chằm chằm tôi, “.....Vậy cậu nhớ đấy, từ đây đến già cũng đừng chọc đến tôi!”

Mọi người sững sốt, anh hừ lạnh bỏ đi.

Tôi không đi thư quán tự học nữa, nơi đó không có vị trí dành cho tôi, chỗ tôi ngồi lúc trước bây giờ là cô gái xinh đẹp Đỗ Kinh Tinh.

Tôi chỉ có thể ngồi trong phòng học ngăn người, có đôi khi một mình đi WC, ánh mắt tê rần phải dùng nước làm dịu đi.

Đêm đó, phía trước có một đôi yêu nhau đang ngồi, vừa trêu nhau vừa đọc sách.

Liếc mắt một cái đã nhận ra người con trai đó là Trần Mặc, lúc bên cạnh cô ta anh tỏ ra như thế nào? Bọn họ thân thiết ra sao? Tôi chỉ liếc mắt một cái, thật sự..... Nhìn một cái rồi đi.....

Rốt cuộc đi không ngừng, một đường vùi đầu vọt tới thư quán, cách một cánh cửa thủy tinh, hoàn toàn nhìn thấy hai người họ dựa vào nhau, thực an toàn, chỉ cần dừng quay đầu thì sẽ không phát hiện ra tôi.

Hai người ngồi quỳ củ đọc sách. Đỗ Kinh Tinh ngẩng đầu, vẻ mặt yêu kiều hỏi anh cái gì đó, anh thản nhiên nở nụ cười, lắc đầu, cô gái khả ái chu chu miệng, giống như làm nũng. Anh cười cười, lắc đầu. Vẻ mặt cô gái trầm xuống, anh nhìn theo liền ngây ngốc.

Gương mặt đó khắc sâu trong lòng tôi, gầy, có vẻ xương gò má có chút cao. Vốn ôn hòa đột nhiên biến lạnh.

Mắt bắt đầu xót, tôi nhú mày, tràn đầy cảm giác đau đớn.

Không biết chính mình rời đi như thế nào, bước đi phù phiếm, nghiêng ngả đi trên con đường nhỏ đến phòng thể dục.

6. Chương 6

Mềm nhũn ngã ngồi trên băng ghế, nhớ tới anh từng ở đây nắm lấy eo tôi.

Đầu ngón tay anh đầy mùi thuốc lá Camel, ánh trắng sáng tỏ, anh cười thị huyết.

“.....Cậu không trêu chọc tôi? Con mẹ nó cậu dám nói cậu không trêu chọc tôi?”

Tôi không biết khi nào thì anh vào, dùng sức kéo lấy tóc tôi ra phía sau.

Tôi kêu đau, còn không có thấy rõ, anh phô thiên cái địa hung hăng cắn tôi.

Những rung động quen thuộc làm cho cơ thể dần nóng lên. Anh thực táo bạo nâng eo tôi lên, liên tục hôn lên mặt, lỗ tai, cổ.

Tôi hừ nhẹ, ngoan ngoãn mặc anh muốn làm gì làm. Tôi không giãy dụa, thuận theo đem mặt tựa vào cổ anh.

Anh bị tôi kích tình ác thanh ác khí nói, “.....Cậu không khiêu khích tôi chứ gì, được! Cậu không khiêu, vậy để tôi khiêu!”

Cả người tôi khô nóng vì hưng phấn, lập tức cười nói, “.....Tôi nói rồi, cậu trêu tôi một lần, tôi liền trả lại một lần, chúng ta là hai kẻ điên.”

Anh căm tức, lại bị tôi điên cuồng kích thích, tôi cúi đầu dùng sức cắn lên ngực anh, kéo dài lên trên, anh gắt gao ngăn chặn, “Được, tôi chiều theo ý cậu.”

Tôi cười lớn, cảm thấy đời này xem như tặng cho anh, đơn giản nắm lấy eo anh, sau đó giữ chặt gương mặt anh thổi nhẹ.

“.....Tần Thụy, đồ hư hỏng này, sớm hay muộn tôi cũng chết ở trong tay cậu.....” Anh bắt lấy cửa đầu của tôi, hung hăng hôn môi sau đó kéo một đường xuống vai, “.....Cậu bỏ bùa, con mẹ nó nhất định đã bỏ bùa tôi rồi, biến tôi thành người điên.....”

“.....Hôm sau.....Bọn họ qua đêm ở chỗ A Nam.....” Anh căn vành tai tôi rất phiền tình, nhẹ giọng nói.

Tôi ngẩn ngơ, ngẩng đầu nhìn anh, mắt anh ánh lên ánh sáng yêu dị, khóe môi cười một cách thị huyết.

“Ừ.....” Tôi khô khốc đáp ứng.

Anh kéo lấy eo tôi, trán đối trán, ánh trăng âm áp, một mảnh diễm lệ, anh nắm lấy tay tôi, thỉnh thoảng hôn nhẹ.

“.....Trần Mặc, tôi.....” Tôi có chút choáng, cảm giác hạnh phúc thành linh xảy ra khiến tôi không tự chủ mỉm cười.

“..... Không cho nói câu nói kia,” Anh cúi đầu xuống, thực dịu dàng hôn lấy, uy hiếp nói, “.....Đời này không cho cậu nói ra câu kia..... Nếu không tôi lập tức biến mất khỏi tầm nhìn của cậu.”

Đây là hiệp định, tôi chỉ có thể tiếp nhận.

Nói thật, này cũng không xấu. Tôi thích anh, nhưng sẽ không biểu lộ ra ngoài, nếu cả ngày ngọt ngào anh anh em em, tôi nhất định học máu bỏ mình.

Hết thấy trở về như cũ, tôi vui vẻ đón nhận.

Trở lại phòng ngủ, tôi hưng phấn không ngủ được lấy máy chụp ra chụp, chụp cái tướng ngủ có một không hai của Chu Tiêu, chỉ kém không bày ra ‘tư thái đại ngọc’.

Đến đêm đó, tôi kiểm cố trở về. Không bật đèn, ngồi trên ghế thật sâu hấp khí. Không quá lâu, cửa mở, nhìn đồng hồ, mới có mười phút, khóe miệng kéo lên một độ cong.

Anh ngồi đối diện, đôi bên thấy rõ đối phương đang tươi cười.

Anh nhìn tôi trong chốc lát, sau đó dựa vào cái ghế của tôi, sau đó đem cả người tôi bao lấy.

Tôi cười khoái hoạt, tùy ý anh vậy, thì thầm hỏi, “..... Sao không mở hai chân tôi ra rồi kẹp lấy eo cậu?”

Anh nghiêm mặt nói, “.....Sao nghĩ ra nhỉ, thế cũng dễ hành sự hơn.”

Tôi cười đá đá anh, anh ha ha cười, xoay người bưng cái chén đến trước mặt, múc một muỗng uy, “.....cần tin mới ra canh bắp. Ném qua chưa?”

“.....Chưa.” Tôi hồ đồ nói. “.....Ngon, nhưng rất sệt.”

Anh trừng mắt, “..... Nói cậu là cậu ẩm quả là đúng triệt để!” Để chén canh về chỗ cũ, “.....Tự thổi đi! Đừng xem tôi như người hầu của cậu!”

Tôi ảo não đá anh, bắt đắc dĩ cầm lên thổi.

Anh không kiên nhẫn đứng lên đoạt lại thổi thổi vài cái rồi múc một muỗng cho vào miệng, kề sát lại hôn tôi, dùng đầu lưỡi đem canh đẩy qua, canh bắp sền sệt trộn cùng hương vị hai người.

Thật lâu chưa từng làm tình, tôi ôm chặt cổ anh nức nở, anh liên tục vuốt ve cái eo, đôi môi nóng bỏng tàn sát không ngừng ngay trước ngực.

Anh đi sâu vào khiến tôi đau lợi hại, anh nhứ mảy cúi xuống nhẹ nhàng hôn tôi, “..... Ngoan, thả lỏng tý đi.”

Tôi thiếp đi lúc nào không ha đến khi tỉnh lại anh vẫn còn hì hục cày cấy trên người, “.....Dừng!” Tôi có chút lửa giận.

Anh âm trầm nhìn, lập tức nghiêng người ngăn chặn, “..... Mấy ngày nay, có hay không đi tìm người khác? Nói!”

Đầu óc phát đau, “Có! Rất nhiều! Tìm một đống lớn!”

“..... Hừ!” Anh mỉa mai, “..... Thân thể của cậu biết nói hơn đấy.”

Tôi mệt mỏi nói, “..... Lăn xuống đi.”

Anh đi xuống, chờ tôi xoay người, anh ôm tôi từ phía sau, “..... Tôi nói cho cậu biết, cậu dám qua lại với ai tôi sẽ giết kẻ đó.”

Tôi hừ lạnh, gỡ móng vuốt anh ra, “..... Vậy cậu mau xem ngày nào tốt rồi tự tử đi.”

Cứ như vậy so với lúc trước không có gì khác nhau, trừ bỏ có nhiều hơn một Đỗ Kinh Tinh.

Bọn họ vẫn như cũ là đôi tình nhân lý tưởng, tôi chẳng quan tâm, mặc kệ mọi chuyện liên quan đến Đỗ Kinh Tinh, vị trí này không phải của cô cũng sẽ là người khác.

Cho nên, khi Đỗ Kinh Tinh tới tìm, tôi thực sự kinh ngạc.

“Có việc?” Tôi ôn hòa hỏi cô, ngón tay cô không ngừng vờ về mép áo, mắt sắp chảy ra nước.

“Ừm,” Cô nhẹ giọng, mang theo nức nở, “..... Là Trần Mặc, hai người giao tình tốt, cho nên mới mạo muội tìm cậu.....”

“Nói đi, làm sao vậy?”

“Anh ấy..... Anh ấy không chung tình!” Cô rút cục rút nước mắt, dọa tôi chợt dạ, “Cả ngày anh ấy đang đùa với nữ sinh khác, thật sự..... khoa nào cũng có..... Khi thì xem phim, khi thì tản bộ..... Tôi..... Tôi.....”

Tôi rất là kinh ngạc, mấy chuyện này tôi nghe cô nói xong mới biết, Anh cũng không bàn mấy chuyện nữ sinh với tôi, ngửi được mùi nước hoa, anh cũng một mực nói là Đỗ Kinh Tinh – bạn gái quang minh chính đại của anh.

“Ừ.....” Tôi phiền toái dỗ cô nín khóc, “..... Để tôi hỏi thử.”

Tìm thời điểm chỉ có hai chúng tôi đó là một buổi chiều, tôi hỏi anh.

“Đúng.” Anh không phủ nhận.

“.....Muốn bắt cá nhiều tay.” Tôi phân không rõ cảm giác hỗn loạn trong lòng là gì, chỉ có thể đứng ở lập trường Đỗ Kinh Tinh mà chất vấn.

Anh đột nhiên nổi giận ùng ùng cười rộ lên, đẩy ngã tôi xuống, hung thần ác sát trừng tôi, “..... Tôi không phải đồ vật này nọ. Thượng cậu cũng đã làm! Tìm nữ sinh thì đã làm sao!”

Tôi đang muốn phản kháng, ở cửa truyền đến tiếng kinh hô.

Đỗ Kinh Tinh đứng ở nơi đó, vẻ mặt hoảng sợ cùng không thể tin.

“Mấy người..... mấy người.....” Cô bị dọa đến nỗi nói cũng chẳng lưu loát.

Trần Mặc lấy lại vẻ bình tĩnh đẩy tôi ra, kéo cô vào phòng, còn thuận tiện đóng cửa lại.

“..... Đúng, hai người chúng tôi cái gì cũng làm rồi.”

Đỗ Kinh Tinh rõ ràng ngốc một lát, khiến Trần Mặc kéo cô đứng trước tôi, triền miên hôn cô, “..... Bảo bối, em có muốn làm thử không?”

Tôi nhất thời mất đi lý trí tiến lên đẩy Đỗ Kinh Tinh ra rồi tặng anh một quyền, tôi kéo anh đặt ở trên giường, cảm giác giống như chúa tể thực hưng phấn.

Tôi mặc dù gầy nhưng không nhu nhược. Ngăn chặn hai chân anh, bàn tay vuốt ve hạ thể, vừa lòng khi nghe anh rên rỉ.

“.....Trần Mặc, cậu có biết chuyện nhục nhã nhất mà nam nhân thấy là gì không?”

Anh cắn chặt răng nhìn tôi, lại nhìn Đỗ Kinh Tinh đang ngồi dưới đất nức nở, “..... Nhìn bạn gái bị người ta cưỡng bức ngay trước mặt?”

Tôi cười lạnh, Trần Mặc so ra không ngu như tôi nghĩ. “..... Đúng vậy!”

Anh kinh nghi nhìn tôi, bắt đầu mãnh liệt giãy dụa, “..... Con mẹ nó, cậu điên rồi sao!”

“..... Tôi đã sớm nói qua, chúng ta là hai cái người điên.”

Tôi ở phía trên nên chiếm lấy ưu thế, ra sức liếm lộng nơi cổ, hưởng thụ sự giãy dụa điên cuồng ở anh, ra sức ma sát, cả người anh run lên, không ngừng đánh tôi.

Tôi không biết chính mình đến tột cùng làm những chuyện này là vì cái gì, điên cuồng cảm thụ hương vị của anh.

Đỗ Kinh Tinh khóc lớn, run rẩy đứng lên, lục lọi đồ dùng bằng kim loại, chuẩn bị nhắm ngay lưng tôi nện xuống.

Khóe mắt đã thấy nhưng tránh không kịp, trong lúc mờ mịt, chỉ cảm thấy Trần Mặc không biết từ đâu khí lực lập tức bùng nổ che chắn cho tôi, miệng cuồn bọt, “Khốn kiếp! Cô dám!”

Trước mắt một mảnh tối đen, chỉ nghe thấy thanh âm ầm ỹ, giống như qua thật lâu..... Trần Mặc ngã sấp xuống trên người tôi, không ngừng run rẩy.

Tôi giật mình, giương mắt thấy Đỗ Kinh Tinh một mảnh trắng bệch, miệng không ngừng gọi Trần Mặc, Trần Mặc.

Tôi nổi điên ôm lấy anh, chỉ là một dụng cụ kim loại, không quá nghiêm trọng đi, đạo lý nào lại thành như vậy..... Không đạo lý, không đạo lý Như thế nào....

Sao..... Sao lại thành ra thế này.....

Đỗ Kinh Tinh cuồn cuộn khóc kêu đứng lên, “..... Cậu! Cậu là người có lỗi! Tất cả do cậu sai trước! Anh ấy có bệnh bẩm sinh! Không thể tức giận quá độ, không thể dùng vũ lực quá nhiều! Nếu không tìm cơ rút!”

“..... Không..... Không có khả năng.....” Tôi triệt để ngây người, cả người run rẩy.

“.....Khi bị thương trong trận bóng rổ đột trước, chính miệng anh ấy đã nói thế!” Đỗ Kinh Tinh khóc nhiều đến mức khuôn mặt nhăn nhúm lại, “..... Không chết nhưng là rất đau!”

Tôi mờ mịt cúi đầu, anh đang cắn môi chịu đựng, trên mặt một mảnh trắng bệch ôm lấy ngực.

..... Cùng một chỗ với tôi, anh luôn nổi giận, anh luôn dùng vũ lực, hẳn phải đau lắm.

Nháy mắt, tôi mất hết can đảm.

Nhắm mắt thật lâu sau đó dường như gom đủ can đảm mới mở mắt ra.

Nhẹ nhàng chụp lấy tay anh, đối Đỗ Kinh Tinh tận lực cười, “..... Từ nay về sau tôi sẽ rời khỏi, thật sự. Tôi và cậu ta đã thanh toán xong.”

Đỗ Kinh Tinh nháy mắt tràn lệ, còn không kịp nói chuyện, Trần Mặc phần nộ ngẩng đầu, nghiêng rằng nghiêng lợi, hướng về phía tôi gầm nhẹ, “..... Thanh toán được sao, cậu nói cậu thanh toán được sao!!”

Quên đi cái buổi chiều kia, hai người bởi vì vận động kịch liệt mà ra một thân mồ hôi.

Thanh âm giãy dụa trong đau đớn của anh, mang theo tất cả vốn liếng để đặt trong canh bạc này.

Tôi nghe vào tai, giống như thiên âm.

Ánh mắt và ngữ khí của anh tạo ra áp lực bức tôi như đứng trước vách núi không đường thoái lui, đau đến mức toàn thân như bốc cháy.

“..... Trần Mặc.” Tôi giống như con thú nhỏ dùng mặt cọ vào ngực anh, tôi nghĩ làm như thế sẽ khiến cho anh ấm áp đôi chút, từ nhỏ mỗi khi bị đau bụng mẹ tôi thường dùng túi ấm chườm lên.

Anh bị tôi cọ tỉnh, hung hăng ôm lấy tôi.

“..... Thanh toán được mà,” Tôi nằm trong lòng anh rầu rĩ nói, “..... Trần Mặc hãy nghe tôi nói, chúng ta đừng cùng một chỗ nữa, từ ngày hôm nay cứ vờ như lúc mới quen đi.....”

Anh từ từ nhắm mắt lại quay mặt qua chỗ khác, một bộ giống như tôi đang nói mớ, tôi nóng nảy, không cần tốn chút sức lực nắm cầm anh quay mặt về phía tôi.

“..... Mẹ, tên khốn nạn này, thừa dịp khiêu khích mình.” Anh hung ác la lớn, phủ tay tôi ra, nhìn bộ dáng nổi giận của anh mà tôi chỉ muốn cười.

“Chúng ta kết thúc đi.” Tôi cứng rắn nhắc lại, không để anh trốn tránh, “Tôi sẽ không mềm lòng nữa đâu, hề thấy cậu tôi sẽ trốn.”

“Cút!” Anh muốn tránh cũng không thể tránh, lập tức tức giận đứng lên, dùng sức giữ chiếc cầm đối phương, “Đấu với cậu khiến tôi hưng phấn! Kết thúc? Con mẹ nó toàn nói một đồng vô nghĩa! Nếu kết thúc lúc trước cậu sẽ không trêu chọc tôi!”

“Đúng! Tôi là thằng khốn, tôi khiêu khích cậu đấy!” Tôi hùng hổ rống trở về, “Tôi muốn nói cho cậu biết, cho dù trở thành quỷ tôi cũng bám lấy cậu! Tôi biết cậu đau nhưng vẫn bám lấy cậu!” Cổ họng xả xong thật rất buốt, hộc mắt đầy tơ máu.

Anh âm trầm trừng tôi, thần sắc xanh mét, thân thể như nhũn ra dựa vào lan can giường, “Đầu óc cậu có bệnh rồi! Đừng nghĩ mọi chuyện đều theo ý muốn của cậu! Bệnh này không chết được, không chết được đó! Đừng có mơ là sẽ thanh toán xong với tôi..... Cho dù hiện tại tôi cũng có thể đập gãy chân cậu đó, tốt nhất đừng chạy trốn..... Nhớ đó!”

Thanh âm của anh càng ngày càng nhỏ, bị sự mệt mỏi bao trùm, “..... Nhớ hay không? Nói!”

Tôi rưng rưng nước mắt: “..... Nhớ.”

Đột nhiên phía sau có tiếng khóc lớn, Trần Mặc phiến tảo nói “..... Cút ra chỗ khác mà khóc.”

Đỗ Kinh Tinh sợ tới mức muốn ngã xuống, chỉ không ngừng nức nở, ai cũng không nói cái gì nữa, tôi dùng hết khí lực ôm lấy Trần Mặc, dùng mặt áp vào ngực anh.

..... Không biết qua bao lâu, tay anh ôm lấy tôi, dùng lực siết chặt, tôi vui sướng không thôi, “.....Đỡ hơn chút nào chưa?”

“Theo như cậu nói không chết được.....” Thanh âm có chút mềm nhũn.

Tôi cảm tức đá đầu gối anh, “.....Giờ phút này còn cương!”

Anh hừ hừ, Đỗ Kinh Tinh khóc thút thít mắt trừng lớn xem chúng ta, “Anh có từng..... có từng thích qua em.....” Cô hoảng hốt nói “..... Lúc nghĩ hè sao anh hay gọi cho em.....”

Trần Mặc lo lắng vuốt mái tóc, đột nhiên hung hăng hướng tôi xả, “..... Con mẹ nó, vừa nghĩ đến tên khốn nạn này đầu lại đau, cho nên tìm cô.”

Tôi không hề phòng bị cho nên có chút đau, “..... Cậu thật không phải người.”

Đỗ Kinh Tinh sắc mặt lại trắng bệch, run rẩy đi ra ngoài, nhìn tôi như thể gây ra tội nghiệt rất sâu nặng, “..... Cậu và anh ấy,” Cô dùng ngón tay run run chỉ vào chúng tôi, “.....Mấy người, mấy người là đồng.....”

Trần Mặc hung ác mắng, “Cút! Cô dám nói mấy chữ đó thì đừng cho rằng tôi không dám đánh cô!”

Đỗ Kinh Tinh nghẹn ngào cười thảm, đi ra ngoài, “.....Anh không thừa nhận, đã đến nước này mà anh còn không thừa nhận, ha ha.....”

Cả người tôi nóng lên, nôn nóng và vui sướng trộn lẫn như thiêu như đốt, chuẩn bị chạy theo.

Eo bị người kéo lại, anh dùng lực trừng tôi, “Khốn nạn! Tôi trở thành thế này thì định bỏ mặc?”

Tôi nôn nóng đỡ anh, “Có chết đâu mà sợ!”

Nói như vậy nhưng vẫn xoay người lại kéo chân đắp cho anh, anh hơi hòa hoãn hừ hừ, tôi thấp giọng nói, “.....Ngủ đi, tôi đi vệ sinh.”

Anh mệt mỏi nhắm mắt lại, ngủ khì mơ hồ, “..... Cậu dám không trở lại, tôi liền.....”

Tôi chạy nhanh theo chặn lại Đỗ Kinh Tinh, cô nghiêm mặt cười lạnh, “..... Cậu có thể yên tâm, tôi đâu có mặt mũi nào nói cho mọi người biết bạn trai tôi là đồng tính luyến.”

“Cậu ấy không phải.” Tôi ngờ ngác nói nhỏ, “Cậu ấy không phải đâu.”

“Vậy còn cậu?” Cô mẫn cảm truy vấn thật sắc bén.

“.....” Tôi mờ mịt đôi chút, “..... Không có cậu ấy, tôi cũng không phải.”

Đỗ Kinh Tinh ngậy người, trong ánh mắt dần dần có chút đồng tình, tôi chật vật không chịu nổi.

“Anh ấy không thể quên được cậu.....” Sau một lúc lâu, cô không cam lòng cười thâm mỗ miệng, “Anh ấy không thừa nhận cũng vô dụng..... Anh ấy thường nhắc cậu..... Tôi cố chấp ngồi đó nhưng vẫn biết sắc mặt anh cực kém..... Tôi nói mời Tần Thụy lại ngồi không? Anh càng thêm tức giận..... Anh muốn động thủ đánh tôi..... Ha ha.....”

Đầu óc tôi oanh một tiếng, im lặng nghe cô nói như thể sợ bỏ sót chữ nào.

Cô cười thâm rồi đi.

Sau khi trở về, thấy anh nặng nề ngủ, tôi nhấc ghế lại rồi ngồi xuống, luồn tay vào chăn nắm lấy tay anh.

Có người trở về thì kinh ngạc, tôi nói anh bị bệnh, mọi người ngoan ngoãn gặt đầu, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Tôi luôn ngồi bên cạnh bồi anh, đến khi anh tỉnh lại thì sửa chăn lại cho ngay ngắn.

Anh quay sang cười, “Đi! Đừng có giống như đang canh quan tài!”

Tôi cũng cười, đem đầu anh tựa vào vai, “Đỡ hơn nhiều chưa?”

“Ừm, không sao rồi.” Trong ổ chăn anh dùng tay chơi đùa mấy ngón tay tôi, tôi nhũm mày hấp khí, khoái ý nở nụ cười, vui vẻ không thể động đậy cổ, “.....Lại đây chút.”

Tôi ngoan ngoãn cọ tới cọ lui, khiến anh quay sang hôn, thật sự rất lâu chưa từng hôn một cách dịu dàng như thế này. Phần lớn thời gian bên nhau đều là phát hỏa. Đầu lưỡi tách ra, còn triển miên thêm một lúc lâu, trong ánh mắt chỉ có đối phương, nhìn thật lâu, rồi cục cục nhìn nhau cười.

“Thật sự mỗi ngày gọi cho cô ấy rất nhiều cuộc?” Tôi dựa vào hõm vai của anh.

“Là do cậu đó.” Anh nhéo cái mũi tôi, đẩy ra, nắm lên áo khoác rồi giường, “Đói bụng rồi, ăn cơm đi, tôi đoán cậu cũng chưa ăn phải không, đi.”

Tôi hừ một tiếng, không nhúc nhích.

Anh hỏa khí xung thiên, “Mẹ nó còn làm nũng! Chờ ông đây khiêng đi sao!”

Tôi vô tội cười, “..... Chân tê mà..... đi không nổi.”

Anh trừng mắt, tức giận vứt cái áo khoác sang một bên, “Ngu ngốc!” Sau đó cầm lấy chân tôi cởi hài ra nhẹ nhàng xoa xoa, “..... Mẹ! Đến tốt cùng ai là bệnh nhân đây!”

Vẫn như cũ ái muội dây dưa không rõ, tôi vui sướng mặt như rút gân.

Chu Tiêu nhìn tôi cười tủm tỉm, đột nhiên phát run, giữ chặt Ninh Viễn An, “Nhìn kìa, tên này cười quá tà môn, tớ cảm thấy lí lịch tám đời bị cậu ta nắm rõ.”

Trần Mặc hung ác trừng tôi, “Đi! Cười gì cười suốt thế?!” Sau đó nổi giận đùng đùng nhưng khóe mắt không ngừng che giấu một tia chật vật, điều này làm cho tôi càng vui vẻ.

Trần Mặc và Đỗ Kinh Tinh nguyên nhân chia tay không rõ lập tức trở thành tiêu điểm, mấy nam sinh khác khi nghe được tin lập tức bùng cháy.

Tôi cũng phối hợp diễn, cùng nam nhân thất tình dính chặt không rời. Sáng dậy cảm thấy tội lỗi chồng chất, kỳ thật rất có lỗi với Đỗ Kinh Tinh, Trần Mặc buồn bực có lỗi cái quỷ! Cô ta từng muốn đánh cậu, cậu còn không biết xấu hổ chạy đi tìm mất mặt!

Tôi sững sốt, gương mặt nhanh chóng sung huyết, anh thật lang tâm cầu phước, tốt xấu gì cô cũng từng là bạn gái của anh mà!

Làm sao vậy làm sao vậy! Anh nhất thời táo bạo đứng lên, định động thủ động cước, cậu có phải là Tần Thụy?!

Cậu..... Cậu..... Tôi muốn cười lấp bắp đứng lên..... Cậu nha.....

Không đợi tôi lấp bắp xong, anh tỏ vẻ như không có gì quay đầu bước đi, cả ngày không hề chú ý tôi.

Đang ở trong phòng vừa cắn bút suy nghĩ làm bài tập vừa nguyên rửa Trần Mặc, Chu Tiêu quỷ khóc kêu lên, “Tần Thụy! Cậu ăn cơm chiều chưa? Chưa thì ca bao cậu ăn chứ đừng cắn bút như thế, Ninh Viễn An..... Ninh Viễn An!”

Ninh Viễn An lẳng ba vi bộ bay qua, giắt chiếc bút trong tay tôi bỏ chạy.

Tôi phát giận, thấy Trần Mặc hướng về phía tôi cười như không cười thì hung hăng chạy ra cửa xuất ra một trận vũ lực.

Anh bực bội nhìn thẳng tôi đang đi xuống cầu thang, “..... Xem như cậu lợi hại! Cậu ầm, đi thôi.”

Tôi trừng anh, không nói đạo lý đá vào chan, anh cảm tức đề thấp giọng nói, “..... Giận cái mao!”

Tôi hướng anh nhe răng, đá thêm một cái sau đó hướng thư quán chạy tới. Sai khi ngồi xuống, anh cũng đi tới hướng tôi cười.

Tôi nhất thời cảm thấy không ổn.

Vừa nhắc chân – ầm, suýt nữa chổng mông lên trời, tôi tức giận chửi ầm lên khiến người trong coi thư quán chạy lại chỉ tay vào mặt tôi mắng, “Có biết lịch sự không? Thư quán là thánh đường cho sinh viên học tập! Mỗi cuốn sách là một kho tàng!” Sau đó chỉ vào người bên cạnh, “..... Nhìn người ta học kìa!”

Anh ngẩng đầu, vô tội hí mắt cười, “..... Lão sư, em ngủ gật.....”

Tôi hung ác trừng, “.....Kẻ điên! Giờ cậu muốn gì!”

Anh vuốt cái mũi, dương dương tự đắc cười, “.....Thách cậu chạy nữa đó!”

Tôi hơi mất kiên nhẫn nói, “Tôi đến đây là lấy sách đọc chứ không phải ngồi ngốc một chỗ!”

Anh cười có chút dữ tợn, “..... Tôi tất có biện pháp không cho cậu ngồi yên.....”

Nói xong, dùng tay nắm lấy thắt lưng tôi, len vào quần lót vuốt vuốt hạ thể.

Tôi rùng mình một cái, hạ thể bị kích thích nên tôi khép chặt chân lại, anh cười càng ác liệt. Tôi đỏ mặt không dám động cũng không dám kêu, miễn cưỡng đoạt lấy quyển sách của anh giả vờ giả vịt, chặt vật né tránh, anh đùa dai niết phần đỉnh. Tôi chịu không nổi gục xuống bàn, mặt như bị thiêu cháy.

Đến tối chúng tôi cùng nhau tản bộ trên con đường nhỏ.

Tôi vội vã ngồi xuống cái ghế gần đó.

Anh ngồi xuống kề sát tôi nói, “..... Mẹ, bây giờ ở trên giường thì tốt biết bao nhiêu.”

Sau đó cúi đầu hàm trụ môi tôi. Lén lút kích thích biến tôi cuồng loạn. Tôi nắm chặt tóc của anh, đầu lưỡi của anh một khắc cũng không buông tha liếm mút, đem tôi ôm trọn lấy.

Buổi tối ngày đó, hai ta cùng một chỗ.

Khi về đến phòng ngủ cũng chưa chịu tách ra, anh bình tĩnh nhìn tôi, trong ánh mắt đều là bóng đen yêu dị, tôi khô nóng liếm môi, đột nhiên phát ngoan đem anh đẩy vào phòng, nói với Chu Tiêu hòa Ninh Viễn An, “Đêm nay chúng tụi này có rất chuyện trọng yếu cần thương lượng, nhờ các hai cậu sang phòng bên ngủ đỡ một đêm.”

Đóng cửa lại liền nhìn thấy anh ngồi trên giường nhìn tôi nồng cháy, càng nghĩ càng tức giận, trút hết cảm phần đá anh, “..... Tôi hận không thể dùng một phát bóp chết cậu.”

Anh bắt lấy tôi đặt ở phía dưới, “.....được đó nhưng phải dùng hết sức đấy, đừng luyến tiếc.”

Đêm đó làm rất kịch liệt. Anh để hai chân tôi lên vai, tôi vội chửi, “Khốn kiếp!”

Tư thế xấu hổ này, cái loại nơi riêng tư bị nhìn thấy rõ ràng khiến tôi hốt hoảng, tôi nắm chặt vai anh, anh cúi xuống hôn tôi, tư thế vận vẹo dâm uế, bàn tay anh vuốt ve đùi trong, nắm lấy hạ thể, “..... Mẹ, tôi lại bại trong tay cậu!”

Tôi đau đến co rút, tư thế bị động khiến khuất nhục, chỉ có thể dùng miệng không ngừng cắn mặt anh, chờ anh buông ra tôi như hôn mê, hạ thân kích động ra nhiệt liệt khoái cảm, tôi thỉnh thoảng hận anh, hận anh đem tôi ép đến không còn tự tôn, ngón tay dùng sức bấu vào trong thịt anh.

Anh đau nên giữ chặt eo tôi hôn xuống, thẳng đến khi tôi bắt đầu thả lỏng, mới phát hiện hôn đến ra máu.

Anh hung ác ra lệnh, “Liếm.”

Tôi há mồm cắn.

Anh nghiêng người né tránh, bộ dáng đáng thương hề hề, tôi nhịn không được cười, có đôi khi anh đột nhiên toát ra biểu tình con nít để người không thể nào phòng bị.

Anh nhìn sau một lúc lâu, mang theo tức giận cắn một ngụm vào cổ tôi, sau đó cười đắc ý, “..... Trên người của cậu đều là dấu của tôi.”

Ngực tôi phát đau, “..... Vậy còn cậu?”

Anh lại trừng mắt, cứ nhiên rống lên, “..... Con mẹ nó cậu bị mù sao! Mở to mắt nhìn xem – đều là dấu của cậu không đấy!”

Một ngày một ngày, hai ta bên cạnh càng như thiêu đốt nhau.

Ngày ấy ăn cơm trưa, anh nhìn tôi một lúc sau đó gấp thịt cua trong chén tôi, oán hận trừng mắt, “Ăn cũng không thừa tôi một phần! Đều do cậu khiến tôi mất hết khí lực”

Tôi hừ hừ, “Ai giống như con thú có bao nhiêu sức liền dùng bấy nhiêu, tôi quản được chắc?”

Anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi chịu không nổi đẩy phần lớn đồ ăn sang cho anh, đột nhiên có một nữ sinh đưa qua hộp cơm, “..... Trần Mặc, em còn nhiều lắm, anh ăn không?”

Anh đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười cười, hướng tôi nhướng mày đắc ý, tôi nháy mắt nhớ tới Đỗ Kinh Tinh.

Mẹ! Phong lưu thôi ai chẳng có!

Tôi ngẩng đầu, nở nụ cười như nắng mai chói lọi, đối phương lập tức thẹn thùng đỏ mặt.

Anh thờ ơ lạnh nhạt, hừ cười một tiếng.

7. Chương 7

Vào giữa học kỳ cuối, hệ tiếng Đức khiêu chiến cầu lông với chúng tôi.

Ý chí chiến đấu của toàn ban được dâng cao, uỷ viên thể dục Đại Phan vui vẻ xếp tôi với Trần Mặc thành một tổ.

“Tổ không tham gia.” Tôi nhú chặt lông mày, từ lần bơi đó, tôi liền đối các trận đấu ở sân thể dục sinh ra cảm giác sợ hãi.

“Nhưng hai người rất ăn ý!” Đại Phan mãnh liệt nhăn trán, ai oán rên rỉ, “Đối phương rất mạnh, chúng mình trăm ngàn không thể hời hợt, tổ chọn tôi chọn lui, chỉ có hai người mới đủ khả năng tiếp chiến, còn rất ăn ý.”

“Không đánh.”

Trần Mặc đứng ở bên người, gặp bộ dáng phiến toái của tôi, lang tâm cầu phở vui vẻ đứng lên, “.....Hắn không chịu thì thôi, tôi còn ngại hắn cản trở đó.”

Tôi nhìn hắn, cười mỉa mắt, hân hoan vui sướng đi về phía trước, “..... Cũng không phải vậy, theo tớ trình độ hệ tiếng Đức không khá là bao, cứ tùy tiện tổ là được.”

“A? A..... Tần, Tần Thụy?” Đại Phan đi theo phía sau, tình thiên phích lịch (sấm sét giữa trời quan) như muốn té xỉu.

Trần Mặc nghiêm mặt âm u trầm xuống, tay nhanh như chớp giật lấy danh sách, tại mục “Đôi nam” kia có hai cái tên được viết như rồng bay phượng múa, vượt qua vài bước nắm lấy cánh tay, “..... Muốn đánh nhau sao? Lão tử mĩ tử người!”

Tôi tránh hừ nhất hạ, Đại Phan ở phía sau như lửa đốt mông kêu lên, “..... Trần Mặc, Trần Mặc..... khoan đã!”

Cậu ta cứ dây dưa làm tôi nhứt cả đầu, “..... Còn cái gì thì mau đánh rắm!”

Lay lay trang danh sách, “..... Đây..... Đây, tớ lần đầu tiên..... Lần đầu tiên viết thư tình..... Cậu đừng mang đi mà.....”

Tôi cười to, Trần Mặc bị nghẹn đến ho khan, cầm lấy bàn tay tôi dở khóc dở cười, Đại Phan bị hắn nhìn đến hốt hoảng, càng ăn nói lắp bắp “..... Thực, Thực ra..... Không phải đưa..... Đưa..... Cho cậu.....”

Chu Tiêu biết hai đứa tôi sẽ đấu, kích động chạy đi mua vài lon CoCa, “Hai tên tiểu tử này, nhớ đừng thua đấy! Thấy tớ ủng hộ hai người như nào không!..... Fuck! Ninh Viễn An!”

Ninh Viễn An uống rầm rầm khiến yết hầu cay xè, “..... Ê, uống hết chỗ này mai còn nói chuyện nổi không!”

Mắt Chu Tiêu đỏ ngầu, cả tóc cũng dựng lên, “..... Cậu xem tớ là trai mới lớn hả!”

Nói xong, đột nhiên chỉ vào biểu tượng sinh nhật kia, “Tần Thụy! Sinh nhật của cậu là ngày 20 tháng 9! Đúng ngày khai giảng.”

Tôi mỉm cười, quay đầu, Trần Mặc cũng đang ném bút lại đây, hai người ánh mắt dây dưa, hắn mân miêng lại đây làm bộ lấy này nọ, xoay người tràn đầy hoàn trụ ta.

Chu Tiêu chờ cổ họng dịu xuống mới hướng đối diện rống lên, “Đi ăn sinh nhật! Đi một lát thôi! Coi như tổ chức sinh nhật cho Tần Thụy!”

Tôi cười, “..... Toàn lấy cớ, cậu đang thèm ăn thì có.”

“Ừ..... Tham không chỉ một...” Hắn tại bên tai cười nhẹ, xảo diệu hướng một bên mặt của tôi hôn nhẹ.

Đám người tụ lại, ăn uống điên đảo, cuối cùng ai cũng hơi hơi có men say.

“Sinh nhật! Sinh nhật!” Một đám con trai vây quanh tôi ồn ào, “Con gái đâu! Phải có con gái trong sinh nhật!”

“Đúng, đúng, đúng!” Ninh Viễn An hai má ửng đào, thoát cái ngã trên người Chu Tiêu, hưng phấn chúc tôi rất ồn ào, “Tần Thụy à! Phải hôn nữ sinh để chiếm tiện nghi!”

“Lăn!” Tôi đẩy cậu ta ra, tưởng dễ dàng ai ngờ cậu ta nặng như núi.

Tựa hồ chúng nam sinh vây xem náo nhiệt khiến tôi khó thở, chỉ có ý thành thơi tránh ở chỗ khác, dựa vào tường nhìn tôi mỉm cười, bộ dáng như đang thưởng thức rượu khiến người muốn đánh.

“Tôn Lê! Tôn Lê!” Đẩy đẩy len ra, bọn họ chuyển đối tượng sang Tôn Lê, “Bạn lâu năm! Hôn một cái hôn một cái!”

Tôi rất là xấu hổ, Tôn Lê cười hào phóng, cái mặt say rượu nộn nộn quá đáng yêu, “..... Không sao đâu, sinh nhật mà.”

Tôi đâm lao phải theo lao, giương mắt nhìn lên, ở bên ngoài, bộ dáng càng tiêu sái, một tay bỏ vào túi quần, nhìn tôi mà cười cực dâm dăng.

Nhất thời mụ óc, tôi hỏa khí xung thiên bước tới thấp giọng nói ‘đắc tội’, sau đó hôn khê lên má Tôn Lê.

“Oa oa! Nữa đi nữa đi!” Mọi người cầm chén đũa hô hò cổ vũ, hưng phấn loạn rống, hai má Tôn Lê hồng hồng, tôi kêu mọi người bớt ồn ào.

Nhịn không được nhớ lại chuyện vừa rồi, khóe miệng của y chậm rãi gợi lên nụ cười huyết tinh, ngửa đầu uống hết ly rượu, ánh mắt tôi trở nên ảm đạm, lắc mạnh đầu để quên đi, nâng cốc uống một hơi cạn sạch.

Đoàn người trống rỗng dọa ngốc, không biết tại góc y đã xảy ra chuyện gì, hỏi y cũng không đáp, chỉ một mạch nhìn chằm chằm tôi, sắc mặt có men say rất tức giận.

Tôi cười ngượng nói y uống đến ngốc rồi, không có việc gì không có việc gì, ta dìu y trở về, mấy người chơi tiếp đi. Chu Tiêu thực tự trách, trách toi khiến cậu ta uống nhiều, không tại tôi thì cậu ta chẳng phải ở đây, tôi là nhân vật chính nên không thể đi.

Trần Mặc tựa vào trên người tôi, nhìn Chu Tiêu cười lạnh, âm điệu ngoan độc khiến tôi toát mồ hôi hột. Bận rộn nói ta hòa tiểu tử này thực, vẫn là ta đến.

Một đường trở về, chúng tôi dọc theo bờ sông, hai người cũng không lên tiếng.

Buổi tối gió có chút lạnh, thổi vào người khiến đầu óc trống một mảnh, không hiểu sao ha ha loạn cười, trong lòng có căn banh đã lâu nhanh tới cực điểm huyền, giống bị kích thích dường như thanh thúy mà vang, chạy thẳng một đoạn, đột nhiên dừng lại bất động.

Y cũng ngừng cước bộ, đi ở phía dưới giám sát tôi chặt chẽ, do ánh trăng yếu dị, đêm không khí nhiễm một tầng ái muội.

Thật lâu sau, y nhoẻn khóe miệng, ánh mắt đen bóng giang hai tay ra, “..... Nhảy xuống.”

Tôi không chút do dự, chẳng sợ phía dưới là đóm lửa luyện ngục, nhắm ngay vòng tay ảm áp buông mình xuống.

Quán tính làm y lùi mấy bước, đứng vững vàng liền gấp gấp hôn tôi.

Đầu lưỡi trực tiếp vói vào miệng, dây dưa thậm chí cắn một ngụm, tay vuốt ve khắp nơi, hơi thở nóng bỏng, “..... Không cho nơi này có mùi của kẻ khác, tôi nói cho cậu biết, đời này không cho mùi của kẻ khác dính lên người.”

Trong thanh âm giã giụa xé rách, tôi cảm nhận được sự căng thẳng cùng khó chịu âm ỉ từ y.

Trận đấu mấy ngày sau, chúng tôi chơi rất thuận lợi, nhưng tại tay trái của tôi xảy ra sai lầm, tình hình lập tức nghịch chuyển.

Đối thủ thật sự lợi hại. Kỹ xảo cùng phối hợp không kém mấy, thể năng cũng sần sần như nhau, nhưng sức tay trái của tôi không đủ, đây là nhược điểm trí mạng.

Cao thủ so chiêu, một sai lầm tiết lộ Thiên Cơ.

Đối thủ đã nhắm vào tay trái của tôi, một lần tiếp một lần, Trần Mặc thỉnh thoảng phiến táo tiếng hô tại tái tràng vang lên, y biết nhược điểm của tôi đã bại lộ, liều mạng ngăn đón ở cánh trái, nhưng chung quy không ngăn được hoàn toàn, chúng tôi dần dần rơi xuống thế hạ phong.

Bọn bè đã cổ vũ rất nhiệt tình, khiến tôi cảm thấy rất có lỗi, tâm càng hoảng cước bộ càng loạn, vội vàng xao động ra tay phát mà liên tục ném phân, mệ mội đã có chút chật vật.

Trần Mặc thỉnh thoảng quay đầu lại, vừa thấy tôi lại nhượng mảy, biết tình hình không đúng, nhanh chóng xin tạm dừng, chạy tới nâng của tôi mặt, vẻ mặt không tốt cho lắm.

Tôi vừa thấy khoe môi y lộ ra chút không vui liền biết y sắp nổi nóng, khăn trương gương cười, “Không sao. Tay trái hơi yếu phải làm sao đây? Bọn hấn cũng nhằm khoảng sân bên tay trái mà đánh, cậu đừng bày ra bộ mặt khổ qua nữa kéo thua bây giờ.”

“Thua thì thua!” Y nâng cánh tay trái của tôi lên, sâu sắc cảm nhận được nó đã cứng đờ lại hung ác trừng mắt người đối diện, “Con mẹ nó, dọa tôi à? Chơi không được thì đừng có cố!”

Tôi bị y nắm chặt sinh đau nên cũng tức giận, “Cút! Không chơi tiếp? Tôi chẳng yếu đuối đến thế đâu! Cậu yên tâm, tôi sẽ không vương chân cậu!”

Y sừng sốt, ánh mắt nhìn tôi có chút tức giận, nhẹ giọng nói, “.....Có gan thì lặp lại lần nữa!”

Tôi đuối lý nên không hề lên tiếng. Y xanh mặt, muốn nói cái gì lại bị trọng tài đánh gãy, cổ tay bên trái truyền đến từng trận đau đớn đành đành băng ghế ngồi nghỉ.

Hiệp sau hai người chúng tôi vẫn ở thế bị động, đối thủ tìm được nhược điểm rồi liền kiên trì không ngừng trực tiếp công kích, tôi vô lực đánh trả, khả năng thua ngày càng cao, Ninh Viễn An ở trong phòng bình luận viên nổi giận đến mức dùng tiếng Anh. tiếng Đức. tiếng Pháp. Tây Ban Nha để mắng chửi.

Tôi nén cười tập trung chống đỡ, cư nhiên còn có thể còn bình tĩnh tự hỏi – khi thi đấu mục đích duy nhất là chiến thắng, tôi thì chẳng để ý – y ở phía trước đang dùng toàn lực ngăn đỡ thay tôi, tôi không thể can trở y..... Muốn thắng, liều chết cũng phải cùng y thắng.....

Đau nhức nơi cổ tay đang lung lý trí. Tôi chỉ cảm thấy cánh tay trái như bị ai đó hung hăng chà đạp dưới chân, cước bộ lảo đảo, không kịp hoàn hồn đã người té ngã trên đất, trái bóng đã bay trúng tay cầm vợt.

“Tạm dừng — !”

“Mẹ nó!”

Trọng tài nhanh chóng cho dừng cuộc đấu, Trần Mặc đã quăng cây vợt, đỏ mắt tiến lại người đánh trúng tôi xuất ra cú đấm.

Người nọ không kịp phòng thủ bị đánh văng ra sau, toàn trường ồ lên.

Lập tức có người xông lên kéo song phương ra, nhưng Trần Mặc đã phát điên nên không ai có thể khống chế, y lại giống như dã thú mất đi lý trí, lửa giận muốn thiêu rụi hiện trường.

Cổ động viên của hai hệ đang dùng những lời chửi mắng sỉ vả đối phương.

Đầu óc của tôi đang quay cuồng, bất chấp cổ tay đau nhức, nghiêng ngả tiến lên ôm eo y, “Trần Mặc! Trần Mặc!”

“Mẹ nó! Bọn súc vật! mày dám đánh trúng bạn tao! Mẹ! Đánh chết mày! Đánh chết mày!”

Đối phương đã lấy lại bình tĩnh cũng bắt đầu nào lên, “Còn có đạo lý không đây! Đây là trận quyết đấu đấy! Thua thì về nhà nhà mà chơi!”

“Mẹ kiếp!” Y gỡ hai tay tôi ra, xông lên đánh người kia, chỉ tôi chỉ có thể tung một đấm vào bụng y, y rên lên hai tiếng mới dừng lại, tôi tiếp tục giữ lấy y, rồi quất vào mặt, “Trần Mặc! Cậu bình tĩnh chút đi!”

Y bỗng ngừng cự quậy, dã tính cũng biến mất, tôi vẫn ôm y không buông, sau một lúc lâu, hắng rớt cục bình tĩnh lại.

Trận đấu lại tiếp tục, tôi đột nhiên giống như ăn phải nhân sâm, nén lại cảm giác đau đớn để ngênh tiếp từng đợt từng đợt tấn công.

Cảm giác đau đớn khiến tôi chết lặng, không còn đau nữa.

Phong độ của tôi bỗng nhiên tăng vọt khiến đối thủ hoang mang, thêm vụ Trần Mặc bày ra bộ dáng hung thần ác sát lúc này đã tạo thành chương ngại tâm lý, hai người càng đánh càng ăn ý, phối hợp đúng lúc, cắn chặt răng gỡ từng điểm một.

Chu Tiêu đắc ý cười to, “Người thắng chung cuộc là — ”

Ninh Viễn An ra sức tiếp lời, “—Không quan tâm!..... ..”

Đánh yêu một cái.

“Mẹ! Họ Trữ kia, mới tặng cậu uống chai nước có ga! Cậu có lỡ tai hay không!”

Tiếng còi kết thúc vang lên, hai người chỉ hơn hai điểm, Ninh Viễn An cầm chai nước có ga xúc mạnh sau đó “bóc” một tiếng cái nắp bay ra xa.

Cả người tôi bây giờ mới thả lỏng, mới cảm thấy cổ tay như bị ai thiêu đốt.

Không sao.

Chỉ cần y sẽ thắng, trả cái giá nào cũng xứng đáng.

Hưng phấn cười ha hả, hướng về đám anh em giở vờ nhăn mặt, giương nanh múa vuốt ăn mừng.

Bỗng phát hiện ý đứng bên cạnh mà này giờ chưa phản ứng gì, vẫn giữ động tác đánh bóng, hơi thở dồn dập, tấm lưng cứng rắn đầm mồ hôi.....

Tôi đột nhiên có chút hít thở không thông, sợ ngay tại chỗ ôm chặt lấy y, nhưng kiên trì kiềm chế.

..... Đột nhiên, y dùng sức vứt cây vợt, hướng lại đây một phen ôm chặt lấy tôi.

Không hề phòng bị, ngực bị y ôm chặt đến sinh đau, mãnh liệt hít vào mùi vị y cho tràn ngập lồng ngực, hai trái tim dường như đang chung nhịp đập, phảng phất muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Trần Mặc.....” Tôi ôm chặt y, nhìn từng dòng mồ hôi đang chạy xuống nơi cổ y, “Đã dùng hết sức? Trái tim cậu đang đập nhanh lắm.....”

Y lại càng ôm chặt, đem những lời tôi sắp nói ép lại.

“Tần Thụy,” Y mặt vùi mặt vào hóm vai tôi, mồ hôi hai người trộn lẫn vào nhau, tiếng hoan hô đinh tai nhức óc, nhưng linh hồn tôi chỉ nghe thấy thanh âm đau thương từ y phát ra, “.....Cho dù cậu chết cũng chưa trả hết nợ đâu.....Đồng tính luyến ái thì cùng tính luyến! Tôi chấp nhận! Mẹ nó, tôi chấp nhận hết!”

Tôi dùng sức nhắm chặt mắt lại, vì sợ hãi mà nước mắt cứ tuôn trào.

Toàn thế giới chỉ có đối phương là tồn tại.

Tôi há miệng, chỉ có thể phát ra mấy tiếng “Ú, ớ.”

Toàn thân đau nhứt sắp hết chịu nổi, phảng phất mùi máu tươi ồ ạt trào ra.

Kết cục của sự sống, chỉ là một ý niệm.

Tôi muốn học máu.

Trần Mặc giống như con dã thú ôm chặt lấy tôi không chịu buông, ánh mắt xung quanh bắt đầu tràn đầy tò mò cùng xoi mói, đầu đó vang lên câu nói, “Tình bạn thời trẻ, phải biết quý trọng nha.....”

Tôi sắp điên lên rồi, Trần Mặc đem sự giãy giụa của tôi đè ép xuống, chờ trở lại phòng ngủ, lập tức cười cợt nhả, “..... Có muốn diễn cảnh lúc này cho bọn họ xem lại?”

Tôi gơ tay làm động tác như muốn đánh vào mặt y.

Bị nhiều ánh mắt xoi mói khiến cả người khó chịu y như có hàng ngàn con kiến bò quanh, ác cảm trong lòng bắt đầu dâng trào, hơn nữa lại còn ở trước mặt Đỗ Kinh Tinh.

Đêm đó, tôi đọc bài thật to, Trần Mặc rốt cục chịu không nổi, “.....Nghiêm túc một chút! Tôi nhin cậu một ngày thôi đó!”

Tôi nghiêng răng nhìn y, trong lòng có muôn ngàn tơ rối, muốn nhin lại chẳng nhin được, hung hăng ném quyển trên bàn vào người y.

Nghe được y rên lên, tay bị ai đó dùng sức nắm lấy, “.....Đầu óc cậu thoáng lăm mà! Quần bọn họ làm gì!..... Mẹ! Cậu quay đủ chưa! Đừng hồng để tôi viết giấy xin lỗi cậu!”

Tôi nhin không được phụt cười, vừa nhấc chân xỏ giày vào, hạ giọng nói: “.....Tần bộ không, tổ tông của tôi?”

Y chụp lên người tôi một cái mới chịu đứng lên.

Đi quanh trường một vòng, thỉnh thoảng nhờ ánh trăng giấu nụ cười từ y, giấu vài cái mà y đã dựng lông tơ lên, ngoài đầu nhìn chung quanh không thấy ai mới nắm lấy cổ áo tôi, miệng lưỡi giao triền.

Đi đến bảng thông báo, tôi vô ý giương mắt, nhất thời –

“Đây là cái gì!” Điên cuồng phun huyết.

Trên đó đang dán bức ảnh hai người ôm nhau.

Mặt tôi hiện rõ mồn một, dường như đang khóc, khó trách mấy bác gái trong căn tin cứ nhìn tôi rồi cười, tôi còn tưởng mình thành người nổi tiếng rồi chứ!

Y mím chặt môi, đột nhiên cảm giác tê dại truyền từ tay lên bộ óc.

“Sao thế!” Tôi kinh ngạc nhìn xuống.

“Cậu không chịu tôi ôm mà!” Y quay mắt trừng ta, đúng lý hợp tình chỉ ngón tay lên tấm hình, “.....Dán lên chỗ này để rêu rao, có ý gì?”

Y hét đến kinh thiên động địa, chỉ sợ người khác không biết hai người đang yêu đương vụng trộm hay sao ấy, tôi cố gắng ngăn lại.

“Thôi! Thôi!.....Làm gì la lớn thế!”

Rất xa, quả nhiên có bảo vệ nghe thấy động tĩnh chạy tới.

Tôi phát hiện lúc lâm vào hiểm cảnh tôi thường trong cái khó ló cái khôn, nhanh chóng kéo y núp sau xe giáo viên, y chuyển thân nắm lại quyền chủ động. Tôi kinh sợ chống vào bụng vừa cắn cổ họng y, “.....Có là cầm thú thì cũng phải xem địa điểm cho tôi, đừng có kéo cả ông đây cùng xuống nước.”

Y đau đến hức không khí, đem chân cạ vào giữa hai chân tôi, “.....Đâu cần dọa người mới đủ kéo cậu xuống nước.” Rồi nâng cằm tôi lên, “Há miệng, nếu không tôi kéo người đến đây đây.”

Tôi đương nhiên tin, bắt lấy tóc y liền ngoan ngoãn há miệng. Thời điểm đầu lưỡi y vói vào khoang miệng, tôi cười thầm, “.....Về sau không bao giờ tọa xe công cuối cùng một loạt.”

Khi hai người ở chung một chỗ, cho dù không nói rõ ra nhưng đối phương vẫn hiểu được.

Cho nên ngày qua ngày cũng không có gì thay đổi, vẫn như cũ anh đá tôi cắn, không ai nhường ai.

Chẳng qua buổi sáng lúc mở mắt ra, tôi lập tức mở ra di động xem, chờ y trả lời tin nhắn, “Qua đây! Ông muốn hôn cậu.”

Trần Mặc sinh ra tại nơi này, thường thường về thăm nhà, học kỳ thứ ba y hưng phấn lặc lư chiếc chìa khóa trước mặt tôi, nói là cha mẹ y quyết định dọn ra ngoại ô hưởng thụ cuộc sống an nhàn, bây giờ căn nhà chỉ có mình y ở.

Tôi đứng sau cửa sổ, liếc mắt một cái đã nhìn xong căn phòng y ở mười mấy năm, sạch sẽ, đơn giản. Hít thật sâu, trong không khí đều là mùi của y.

Y có chút nhàm bắt chéo chân ngồi trên mép giường, nghiêng đầu nhìn tôi. Tôi hơi thở gấp, khoe miệng câu lên, xoay lưng tiếp tục ngắm phong cảnh.

Bỗng nhiên quần áo căng thẳng, y ở phía sau nắm chặt vạt áo tôi, ta lưỡi biếng cười một cái, dựa vào người phía sau, để y ôm lấy chiếc eo.

Xem ra y rất thích phong thái lười biếng này của tôi, hạ xuống một nụ hôn, sau đó dẫn dắt tôi phối hợp theo.

Giai điệu du dương vang lên bên tai thật dễ chịu, bàn tay y bắt đầu lướt xuống.

Chỉ là tùy ý vuốt ve nhau, âm nhạc khiến ta say mê nheo mắt lại, chiếc lưỡi mang đầy tình sắc kia này giờ đã đảo quanh khoang miệng rất lâu, y kéo khóa quần tôi xuống, ngẩng đầu nhìn tôi cười, con người đen lầy, tôi như con ma men cũng máy động theo, thuận theo y để cởi dễ dàng hơn. Khó chịu hừ nhẹ, lại không thể kháng cự khoái ý ần ần khô nóng. Chỉ có thể không ngừng lắc lư, vươn hai tay nắm lấy eo cạ vào nửa người dưới của y.

Y gác đầu lên vai tôi, một bên phối hợp với chuyển động nửa thân dưới, một bên không ngừng thì thào cái gì đó.

Tiếng nhạc nhẹ lãng mạn, tôi chỉ loáng thoáng nghe y kêu tên mình “Tần Thụy..... Tần Thụy.....”.

Y dùng hai tay nắm trụ cái tay ai đó đang mon men ra sau.

Tôi chuyển sang vòng quanh người y, không biết khiêu khích lẫn nhau bao lâu, y đột nhiên bật cười vì bụng đang réo lên một tiếng thật to.

“Đói bụng?” Tôi dùng hai mắt sáng ngời nhìn chăm chăm y.

“Đói muốn chết luôn.” Y nghẹn giọng, lôi kéo tôi lại gần chiếc giường.

Buổi tối ngày đó, tôi cương quyết trở về trường học, y không bằng lòng giữ chặt cái mông tôi rồi ép xuống, sống chết không di chuyển.

“..... Đừng quậy nữa, ngày mai, ngày mai rồi về, thu dọn mấy thứ.” Y có chút mệt nhọc, lẩm bẩm bên tai câu đó.

“Cậu nói cái gì!” Tôi sửng sốt, nắm lấy mặt y, “Thu dọn cái gì?”

“Chứ em nghĩ anh nói cái gì!” Y vẫn nhắm chặt mắt, có chút tức giận, “Dọn ra đi, chúng mình sẽ ở chỗ này.”

Tôi sửng sốt một hồi, cau mày tránh khỏi y, “Không muốn.”

Sắc mặt y trầm xuống, ngang ngược cởi quần áo của tôi xong rồi ném ra xa, “Dám nói không muốn! Dựa vào cái gì mà dám nói thế!”

Tôi lười cãi lại, nghiêm túc nhìn y, “Tôi chưa từng muốn dọn ra, tôi thích Chu Tiêu với Ninh Viễn An.”

Y nhượng mày dữ tợn, đá vào mông tôi một cước.

“Khốn kiếp!” Tôi kêu đau, cắn tức cắn lại đáp trả.

“Cứ là nam nhân cậu đều thích! Mẹ, nghe thật chói tai!”

“Chói tai?” Tôi giận dữ cười, “VẬY cắt lỗ tai đi cho đỡ bớt việc? Nếu tôi nói tôi thích ai, cậu liền chạy đi giết người ta?”

Y bóp cổ tôi, nói như muốn nuốt cả lời sắp nói ra vào trong, “Đừng có thách tôi.”

Tôi giãy ra, ho vài tiếng cho thông cổ họng, sau đó nhào vào người y, “Cùng tự sát đi.”

Sắc trời ngày càng tối đen, tôi đứng dậy tính mặc quần áo, sắc mặt y thực sự khó coi, cả người như muốn bốc hỏa, “Tùy cậu!” Xoay người hướng mặt vào tường.

Đi ở trên đường, cả người phát lạnh, đã thật lâu rồi chưa từng đi bộ một mình, gần ba năm rồi nhỉ, bất luận mối quan hệ này có ai muội bao nhiêu, nhưng trong tay luôn là Trần Mặc.

Mất bỗng nhiên đau xót, hận y cũng hận chính mình.

Bên tai đột nhiên vang lên động tĩnh, quay lại nhìn, ngay người mấy giây, y đang cười trên chiếc ô tô, hai mắt âm trầm nhìn chăm chăm vào tôi.

“Một tuần hai lần! Cứ như vậy đi.” Y thô lỗ bắt lấy tôi kéo lên phía sau, ngăn lại những lời tôi sắp mở miệng nói, “Câm miệng! Nói nữa tôi trở mặt.”

Tôi còn chưa kịp cười, đã bị yên xe đụng vào hạ thân, đau điếng.

“Mẹ!” Y dùng tay giữ chặt eo tôi.

Ngày trôi qua rất nhanh, vào giữa học kỳ, rất nhiều bạn học tìm công việc làm thêm để kiếm thêm thu nhập, tôi không hề tồn tại loại áp lực ấy, Trần Mặc thì luôn kể bên.

Một thời gian ngắn, chúng tôi đi thăm đến quán bar A Nam, cậu ta vẫn là một anh em tốt.

Ninh Viễn An cố ý chuốc rượu y, đầu lười cay xè.

Chu Tiêu ăn củ lạc, vẻ mặt không cảm xúc, tự dưng hỏi một câu: “Họ Trữ, nước có ga uống ngon, hay rượu ngon hơn?”

Sau đó hạ thấp ánh mắt cười to, “Đừng đáp, một đồng vô nghĩa.”

Tôi với Trần Mặc ngồi trong góc, đoạn đối thoại mơ hồ đó cũng lọt vào tai, nhưng căn bản không để tâm nghe, ngọn đèn tỏa ra ánh sáng yếu ớt, người y nóng bừng cứ sắp lại gần tôi.

“Hôm nay nhận được một cái offer, phỏng chừng sẽ làm ở công ty đó.”

“À.....” Tôi bồn chồn, chỉ lo dùng mũi chân hoạt hấn tiểu thối nhìn hấn hô hô cắn răng.

“Cậu cũng tìm nhanh lên đi, thiếu gia. Tìm công ty nào gần nhà ấy.”

Tôi nhất thời sửng sốt, “Gần nhà?”

“Vô nghĩa!” Y mày mắt nhăn nhó, mắt thấy sắp bốc hỏa. “Đương nhiên là gần nhà tôi rồi! Đầu óc cậu đang nghĩ cái gì thế?”

Đột nhiên cứng lưỡi, tôi thật sự chưa nghĩ tới, bởi vì tôi biết ba sẽ không giao lại sự nghiệp của ông cho tôi. Hiện tại lại bị loại chuyện này ném vào mặt, bức tôi phải chọn một trong hai.

Thời điểm tôi ngây người, y sắp lại gần, nắm lấy tóc tôi, “Cậu dám nói không chịu ở lại, nói lại thử xem!”

Da đầu tôi đang đau đớn, lại bị cách nói ngang ngược kia chọc giận, cười lạnh đứng lên, “Tại sao tôi không dám nói!”

“Tốt.....” Ánh mắt y nhanh chóng âm trầm, nện một đấm lên bàn cái “rầm”, chén đĩa rung lên, “Vậy mối quan hệ mấy năm nay giữa chúng ta là sao? Chơi đùa?!”

Toàn bộ quán bar bị một màn này dọa, tôi đẩy y ra rồi cười lạnh, “..... Chẳng lẽ chơi đùa khiến cậu khó chịu?”

“Không cho đi!” Y rống giận, hung hăng đá vào cẳng chân, ngăn không cho tôi đi, “Nói rõ ràng xem.”

Tôi đau đến nỗi cúi gập người xuống, không khách khí đáp lại, “Nói rõ ràng? Có thể. Trần Mặc, cậu từng đến nơi tôi sinh ra chưa? Không có đi..... Cậu xem tôi làm chuyện gì cậu đều cho đó là đương nhiên, nhưng cậu chưa bao giờ nghĩ xem tôi muốn gì, đúng hay không?”

Y mím chặt miệng, ánh mắt hung ác nhìn vào tôi, một câu cũng không nói.

Tôi cười lạnh che bụng đẩy y ra, lần này y chẳng phản ứng gì, tôi tỏ ý xin lỗi A Nam, cũng không quay đầu lại liền rời đi.

Buổi tối ngày đó, tôi đứng trên ban công, thẳng đến khi cửa lý túc xá đóng lại, y cũng không trở về, tôi mím môi đi vào nhà, mới phát hiện đã quên áo khoác, cả người lạnh thấu xương.

Ngày kế, chúng tôi nhận được một thiệp mời màu hồng.

“Tà môn quá.” Chu Tiêu lật trái lật phải, “Đỗ Kinh Tinh xuất ngoại, cư nhiên mời tất cả bọn mình?”

“Lại bị đám nhà giàu già vò!” Ninh Viễn An thống khổ nhìn cái túi thức ăn, chết sống cố nhìn lại, chừa cái bụng để đi dự tiệc.

Chu Tiêu liếc nhìn, cảm thấy thú vị liêu nắm chiếc mũi của cậu ta lại rồi dụ dỗ, “Đỗ Kinh Tinh kia bất kể có lão ba là viện trưởng đi nữa, họ Trữ.....Chân gà này thơm lắm đấy.....”

Tôi cười ha hả, nhìn Ninh Viễn An kiên trì cố nhìn lại đám nước miếng sắp chảy ra.

Trong buổi tiệc tối, vừa uống mấy hớp rượu, tôi lập tức hoa mắt choáng váng, vuốt vuốt cổ họng cho bớt cay.

Thấy Trần Mặc ở bên kia bày ra vẻ mặt thận trọng không biết nói cái gì đó với Đỗ Kinh Tinh, đột nhiên cơn tức giận muốn bạo phát, rất muốn kêu cái tên oắt con đó lại đây.

“A.....” Vừa mở miệng ra yết hầu liền đau đớn.

Không ai chú ý tới tôi, dường như Trần Mặc lại nghe được cái gì, quay phắt đầu lại, thấy sắc mặt tôi xanh mét đang trừng y, lại chuyển đầu về, không hề quan tâm.

“.....Đồ con rùa.” Tôi uể oải dựa vào tường ngồi xuống, nhắm mắt lại, liền cảm thấy một mảnh mông lung.

Tay đột nhiên bị nắm lấy, không mở mắt cũng biết là ai, cũng không giãy dụa mặc y nắm.

“.....Tối hôm qua làm gì!” Y kéo tôi lên cho dựa vào tường.

“Trắng đêm cuồng hoan.”

“..... Mẹ!” Hấn cảm tức hạ giọng nguyên rủa, kéo tôi lại chỗ sofa, cầm áo khoác lên, “Tôi không tin em sẽ không nói thật.”

Tôi mở to mắt, nhìn theo bóng dáng y, thấy Đỗ Kinh Tinh thần sắc phức tạp đang nhìn lại đây.

Một mồi nằm xuống, chung quanh một mảnh náo nhiệt khiến tôi hoảng hốt, không biết qua bao lâu, không khí dường như đạt đến đỉnh điểm, Trần Mặc bị người ta ép uống rất nhiều rượu, một đám người vây quanh y cùng Đỗ Kinh Tinh.

Tôi không biết sức lực từ đâu đến, mở to hai mắt tròn xoe trừng về phía đó.

“Trần Mặc!” Có người uống đến lú lưỡi, “Đêm nay phải hôn cậu một cái!”

Trần Mặc cười híp mắt, dáng người thẳng đứng có chút lảo đảo, chỉ có tôi mới biết tử lượng thực sự của y, cho dù tất cả người trong phòng này ngã xuống y vẫn có thể đứng đó, “.....Được, được, hôn.”

Tôi trừng mắt nhìn bộ dáng tùy ý của y. Đầu càng ngày càng choáng.

“Hôn ai? Hôn ai?”

Đoàn người xôn xao, tôi nhìn thấy khuôn mặt trắng nõn của Đỗ Kinh Tinh lại đỏ lên.

Cô ấy rất đẹp, thật sự rất đẹp, cô chưa từng mĩa mai tôi câu nào, cũng không chấp nhận một nam sinh nào đã từng theo đuổi. Cô rất tốt.....

Càng nghĩ nhiều đầu óc càng loạn, phiền lòng nhắm mắt lại.

“.....Hôn.....Hôn.....”

Cả căn phòng rất ồn, đột nhiên có một loại khí tức quen thuộc phả vào mặt.

Cơ thể tôi phản ứng còn nhanh hơn phản xạ bộ óc nên biết đó là gì.

Khi cơ thể y lại gần, tim tôi đau xót, ngoan ngoãn hé miệng ra, đầu lưỡi ầm áp lướt một vòng quanh khoang miệng, cảm giác trần đây khiến tôi ho khan.

“Ha ha!” Mọi người cười vang, kéo y ra, y ngồi xuống bên cạnh giả vờ say khướt.

“Trần Mặc.....” Chu Tiêu cười đến không thở nổi, “Đã say lắm rồi còn không chịu thiệt, đáng tiếc ăn nhầm đậu hủ.”

“Đúng đó, đúng đó!” Không biết ai lại đến kéo y lên, “Cái tên này lúc nào cũng minh mẫn, trong phòng này đầy con gái, lại chạy tới đây vô lễ với nam nhân.”

Y phổi hợp bị kéo đi, giọng nhừa nhựa, “Không thể sao? Mẹ không thể sao!”

Mọi người lại cười vang lần nữa, tôi cắn môi, kéo áo che đi dục hỏa nơi khóe mắt.

8. Chương 8

Buổi tối ngày đó, y đưa tôi đến bến tàu điện ngầm, tôi lên khoang xe, nhìn y qua tấm kính chắn.

Két két –

Đèn được thắp sáng quanh khu chờ tàu.

Tôi đứng ở cửa.

Trong mắt y không còn tia sáng nào.

Két két –

Cuối cùng tách một tiếng.

Tôi xiết chặt tay.

Y vẫn bất động như cũ.

Két –

Cửa tàu chậm rãi đóng lại.

.....

Tôi hung hăng nhắm mắt lại.

.....

Cửa sắt kẹt lấy cơ thể tôi.

.....

Tôi dường như sắp phát điên.

.....

Không còn ai ở bến tàu điện ngầm nữa, cuối cùng đoàn tàu chuyển bánh.

.....

Tôi đi thẳng lại chỗ y. Y dùng sức ôm chặt lấy tôi, hai người đứng ép vào cây cột lạnh như băng. Y giống như kẻ điên ôm chặt mặt tôi, điên cuồng hôn lên, hai tay y vuốt ve khắp nơi, hơi thở mang theo độ ẩm quanh quần đùi đây.

Tôi tìm tròn ba tháng, mỗi đêm gọi một cú đường dài, mới làm cho ba bớt giận.

Cả hai đều quen nhàn tản, không cần tiền lương bao nhiêu, thoải mái tự tại là đủ, nhưng dù là như thế, dù là vậy, mới gia nhập xã hội nên có nhiều chuyện chưa kịp thích ứng.

Vài lần đóng cửa phòng, hung hăng vừa cắn vừa hôn nhau, sau đó vẽ mặt mỗi một như một bát mì nở, người tránh ta ném, vui vẻ như một hồi khúc hí. Hai ta giống như dã thú, vừa cắn xé vừa an ủi đối phương.

Bọn Chu Tiêu sợ hai người cô quạnh, thường thường đến ăn ké cơm, sau đó chơi bài trong giây lát.

Công ty Ninh Viễn An có một cô gái lớn lên cực kỳ giống Đỗ Kinh Tinh, lại hỏi Trần Mặc có hứng thú hay không, Trần Mặc toàn cười khẩy. Lúc nào cao hứng sẽ phụ họa rằng, “Được đó!”

“Tần Thụy!” Chu Tiêu bực bội kêu to lên, “Cậu chia bài thôi quá! Họ Trữ vòng nào cũng đỏ!!”

“Ặc..... Ặc.....” Ninh Viễn An còn đang mơ màng, nhưng lại cậ mạnh hùa theo Chu Tiêu gầm rú nhanh chóng gạt đầu.

“Ồ.....” Tôi hoảng hốt hoàn hồn, chật vật đón nhận nụ cười tà của Trần Mặc.

Nhất thời then quá hóa giận, hung hăng đá qua, y sớm có phòng bị, ra sức nắm, tôi đau đến nhú mào, chịu đựng không lên tiếng.

Chu Tiêu bọn họ đi rồi, tôi lãnh mặt ngồi chỗ sofa, y có chút chột dạ gãi nhẹ lỗ tai, ngồi xuống kế bên, “Giận thật à?”

Tôi nhướng mày, “Cút! Tôi không có hiểu tiếng của cậu thú.”

Y đánh giá mắt cá chân của tôi, thật cẩn thận ấn lên rồi lại bị tôi xua ra, cười theo, “Đừng nha, đâu phải cố ý chọc giận khi em đang chơi?”

Vừa nhớ lại thì càng giận thêm, “Đúng vậy, cậu đâu có thấy chính mình có bao nhiêu cố ý đâu!”

Y ngẩn ngơ, bị tôi trút giận nên khó chịu, đứng phắt dậy, “CMN thật phiền!”

Vọt vào phòng bếp, sau đó truyền đến một trận loảng xoảng.

Tôi đem đầu gác lên bệ cửa sổ, lấy tiền xu trong túi ra đếm.

Một đồng, hai đồng, năm đồng. Nhảm chán đến cực điểm, tung bọn chúng lên.

Tiếng loảng xoảng không ngừng truyền ra từ phòng bếp.

Trong chốc lát, y hung hăng đi ra, nhìn tôi ngồi ngốc một chỗ, mắt hơi hung ác mị lên.

“Ngồi ngốc chỗ đó làm gì! Cấm lạnh đừng hy vọng tôi chăm sóc cho cậu mẹ đấy.”

Nói xong, ngăn không cho tôi ngồi đó nữa.

“Tần Thụy!” Y dùng sức kêu to lên.

Tôi bị dọa, nhìn y treo nửa người ngoài cửa sổ, trái tim suýt nữa nhảy ra, đứng lên ôm ngang lưng y, “Sao thế!”

Y hơi nhích về, áp tôi đến cúi đầu, “Xem! Đó..... Cúi trên nóc nhà có tiền xu hay không!”

Tôi lập tức đau sốc hông, không dám cười ra tiếng, mặt vì ghen đến đỏ bừng, “Cậu nghĩ tôi yêu tiền lắm à! Rửa hết bát chưa?”

“Một nửa..... Tức đến đau dạ dày, không rửa!” Y không yên lòng trừng tôi, lại tiếp tục quay đầu nhìn phía dưới, “..... Nếu nơi đó không xuất bản gì nữa, là có thể mang cậu đi du lịch vòng quanh thế giới.....”

Tôi thật sự nhịn không được, nhếch miệng cười ha hả, mạnh kéo y qua, hung hăng hôn lên môi y.

Đầu tháng ba, ba có gửi một lá thư.

Có người biết tôi còn ở thành phố này, đứng bên người Trần Mặc.

Nguyễn Chi Tĩnh.

Xem nhiều đến mức có thể đọc lâu lâu, cậu ta làm thầy giáo ở một trấn trên, an bình bình thản, còn hỏi tôi muốn gặp nhau hay không? Tôi không có lý do gì từ chối, đời này tôi thiếu cậu ta nhiều lắm.

Tôi không dám nói cho Trần Mặc biết sự thật, chỉ nói phải đi công tác, hai ngày sẽ trở lại, y không bằng lòng dây dưa hết nửa ngày, chui vào trong chăn cù lét tôi, sau đó thỏa mãn chạy đi chiến hai cái trứng, sau

đó còn dùng chân quấn tôi lại rồi ôm vào lòng, “Mở miệng!” Một chiếc đũa đưa lại đây, “Trở về sớm một chút có nghe không, nếu không không có trứng ốp lết ngon như vậy để ăn nữa đâu.”

Tôi dở khóc dở cười hai cái trứng nát bét đó, hướng về phía cổ ra sức hôn lên.

Trước khi đi, tôi thông báo cho Ninh Viễn An. “Trần Mặc với Nguyên Chi Tĩnh còn ám ảnh tôi, cho nên.....”

Ninh Viễn An lăm bắm gật đầu, biết biết, Trần Mặc tình tình rất nóng nảy.

Tôi đi đến tiểu trấn kia, Nguyên Chi Tĩnh cười thật bình thản khiến tôi hơi xấu hổ, nhưng nhìn cậu có điều kiện sinh hoạt tốt lắm, cũng chỉ có thể mỉm cười chúc phúc cho cậu.

Buổi tối, cậu đưa tôi về khách sạn, nhẹ nhàng giữ chặt tay nắm cửa, không nói một lời nhìn tôi.

Tôi cũng không nói gì, ánh mắt của cậu khiến tôi muốn tự đánh mình, bước vào xã hội, đã trải qua công tác, càng hiểu ngày đó mình quá ích kỷ nên hại cậu mất hết tiền đồ, ở cái địa phương khắc khổ này sinh sống, cậu chưa làm sai cái gì cả, chỉ sai ở chỗ đã gặp tôi.

Tôi chỉ có thể nhắm mắt lại, chủ động hôn lên bờ môi cậu, dịu dàng giống như cậu năm đó, rồi sợ đến mức mút chặt môi lại, trong đầu hiện lên vô số nụ hôn bá đạo của Trần Mặc.

Hiếm khi biết dịu dàng, lúc ở với Trần Mặc, chỉ là hôn thôi cũng giống như bị lửa thiêu, đầu lưỡi là ngọn lửa, quẩn lầy đối phương thiêu cháy mới cam tâm.

Bên tai truyền đến một tiếng thở dài, cậu đẩy tôi ra, tôi vẫn như cũ cố nhắm chặt mắt, cả người phát run. Môi thật ngứa, cổ lăm lăm mới không dùng tay chà xát.

“..... Cậu nha.....” Tôi không đáng thương đến vậy đâu, tôi chỉ là nhớ cậu, mới mời cậu đến.....” Cậu ta nhẹ giọng nói, cái loại săn sóc dịu dàng này càng làm tôi giận điên.

Mở to mắt, cứ nghĩ cậu ta đang nói gì, nhưng nhìn bóng dáng phía sau cậu ta liền làm tôi muốn ngừng hô hấp.

Tôi tựa như người chết, có thể cảm nhận được sắc mặt mình bây giờ đã trắng bệch.

Nguyên Chi Tĩnh thấy tôi biến đổi, nghi hoặc xoay ra phía sau –

Là Trần Mặc.

Hắn đứng bên đường, hai tay bỏ túi quần, không biết đã nhìn bao lâu.

Tôi không chế không ngừng run rẩy, thân thể mềm nhũn phải dựa vào tường.

Hơn bốn năm nay, tôi chưa từng gặp qua bộ dáng hiện tại của y, lạnh như pho tượng, ánh mắt chứa đầy sự chết chóc.

Tôi liều mạng lắc đầu, một câu cũng nói không nên lời, y nhìn tôi cuồng loạn, từng bước một đi tới, khoe miệng chậm rãi gợi lên.

Cái loại thị huyết tàn nhẫn này tôi rất quen thuộc, tôi xông lên trước mặt Nguyên Chi Tĩnh, sợ hãi hô to: “..... Không được, Trần Mặc, không được.”

— Cậu sợ cái gì? Y mở miệng, thanh âm sắc bén, “Tôi sẽ không đánh hắn.”

Tôi nuốt khan một cái, không chút nào giả dựa mặc y bóp cổ.

Y dùng lực thật lớn, tôi biết y vào lúc này là thật muốn tôi chết, tôi thậm chí còn muốn ngừng hô hấp, Nguyên Chi Tĩnh sốt ruột can ngăn, lại bị ánh mắt tuyệt vọng của tôi làm cho đứng im.

Đồng tử bắt đầu tan rã, ánh mắt y tràn đầy tuyệt vọng, “Em đùa tôi..... Em đùa tôi.....”

“.....Không phải.” Tôi cố gắng mở miệng.

Không phải, không phải, không phải, không phải! Trần Mặc, không phải!

“..... Không phải?” Y cười lạnh, xiết chặt mặt tôi, rồi mạnh tát vào, tôi liền té ngay xuống đất.

Khóe miệng có tia máu.

Ta chịu không nổi cái loại này rồi cuộc nhìn không tới xuất khẩu tuyệt vọng, nằm trên mặt đất không có khí lực đứng lên.

Trần Mặc quay đầu liền đi.

Cả người đau đớn đứng lên mở cửa ra.

Vừa mới tiến vào, tôi liền té ngã, một mảnh tối đen, cái gì cũng nhìn không ra, trước mắt chỉ có ánh mắt đen láy của Trần Mặc.

Không biết qua bao lâu, “Ồi.....” Nguyên Chi Tĩnh mở cửa, suýt nữa đạp lên người.

Cậu hoảng sợ, khẩn trương ngồi xổm xuống, “Tần Thụy, cậu đừng làm tôi sợ, cậu không sao chứ?”

Tôi giương mắt nhìn hắn, muốn nói nhưng chỉ phát ra vài tiếng ú ớ.

Hắn vội vàng vượt nhẹ khóe miệng sưng phù, cảm thán nói, “Yên tâm đi, tớ đưa y đến nhà ga, còn chuyển xe cuối, y có thể về ngay. Tớ giải thích nhiều lắm, y thực bình tĩnh. Thật sự, tớ..... Tớ mới biết được hai người ở chung..... Nếu không tôi sẽ không.....” Cậu ta giống như người anh trai đặt tay lên vai tôi, “Từ từ rồi mọi chuyện sẽ rõ mà.”

Tôi mờ mịt lắc đầu, cậu ta không ngừng khuyên tôi, “Y thành thực hơn trước rất nhiều..... Tin tớ đi.”

Tôi vẫn lắc đầu, kêu cậu ta về đi, cậu nhìn tôi thở dài, nói thực xin lỗi, tớ không nên gọi cậu đến, nói xong liền đi khỏi.

Một đêm này, vừa nhắm mắt liền có cảm giác hít thở không thông, hoặc biểu tình lạnh lùng của Trần Mặc.

Máu nơi khóe miệng đã ngừng chảy, nhưng tôi cảm thấy nó luôn còn đó, không ngừng chà sát.

Sáng sớm hôm sau, tôi để lại tin nhắn, một mình đi đến nhà ga.

“Trần Mặc — !” Thấy người kia ngồi đó tôi cuống loạn chạy đến ôm chặt lấy.

“Sao anh còn ở đây!” Tôi giống như kẻ điên ôm chặt lấy y, “Hắn nói anh đã về! Hắn nói có xe..... Em tưởng anh đã về.....” Nói năng lộn xộn, đầu óc một mảnh trống không.

“Khốn kiếp.....” Thanh âm của y thực suy yếu, tôi mới chú ý tới thân thể của y mềm nhũn ra.....

..... Tựa như năm đó tại ký túc xá, lúc phát tác cũng bị tôi ôm vào lòng như vậy.....

“..... Em đừng mong anh sẽ về trước, thả em đi..... Anh muốn đánh gãy chân em, bẻ gãy tay em..... Mẹ..... Nó lại phát tác..... Tần Thụy.....”

Tôi triệt để điên rồi, ôm chặt lấy lấy thân thể mềm nhũn kia, giống như kẻ điên đang kêu gào, một nam tử từ xa đi lại, tôi giống như kẻ giết người hướng về người đó nói xe lử đâu!

Hắn sợ hãi, chuyển sớm nhất cũng phải chờ thêm một lát.....

Tôi ôm chặt y..... Hơi thở mong manh.....

.....

“Tần Thụy.....” Y đang hôn mê nên chẳng ý thức mình đang nói gì, “..... Không cho em đùa giỡn anh, năm đó anh chấp nhận, không cho em đùa giỡn..... Anh không đùa đâu.....”

Có lẽ sinh mệnh, có y bên cạnh là đủ lắm rồi.

.....Mẹ nó! Đầu óc y có bệnh sao! Mấy lời đó cũng có thể nói ra khỏi miệng?

Hốc mắt, trái tim, thần kinh không thể chấp nhận.

Giống người điên ngoài miệng có vết thương, nhưng đầu óc cực kỳ thanh tỉnh, ai cũng đừng muốn kéo y khỏi tay tôi, xem như đời của tôi là của anh, mạng của anh cũng giống như của tôi.

Có người tới gần, tôi lười phản ứng lại, người đó cứ nhiên chạm vào vai Trần Mặc, tôi xua tay ra, không biết chính mình có răng nanh hay không, nhưng khoe miệng nếm thấy mùi máu.

“Ê! Điên rồi!” Người đó cảm tức lùi lại, không dám tiến lên nữa, đuổi cổ hồng, “Có bệnh à?”

Tôi ngẩng đầu cười lạnh, ngoan độc ôm chặt Trần Mặc, “Mày nói ai có bệnh! Muốn chết thì nói lại lần nữa!”

“Mày. . . .” Người nọ dường như bị khí thế của tôi dọa đến ngất người, lập tức phần nộ muốn đi lên để nói lý lẽ.

“Đừng, không có chuyện gì, không có việc gì!” Nguyên Chi Tĩnh chẳng biết lúc nào tới đây. “Đó là hai người bạn của tôi, đột nhiên sinh bệnh, gấp đến độ hốt hoảng, nguôi giận, nguôi giận. . . .”

Từ lúc này....

Người vây xem thối lui, tôi chẳng muốn quan tâm, cho dù đổi cả cái mạng này cho người trong lòng tôi cũng đồng ý.

Tôi quỳ đến run cầm cập. Trần Mặc vẫn hôn mê, lòng bàn tay đã rướm máu, đau đến tận xương.

Chẳng có sức để mà đứng lên, chân không ngừng phát run, Nguyên Chi Tĩnh đỡ tay tôi dậy, một tay kia nâng Trần Mặc lên lưng.

“Buông ra! Tự tôi làm được.” Tôi giống như dã thú bị người lạ xâm nhập vào lãnh địa, khơi dậy bản năng phòng bị.

Ánh mắt cậu thực phức tạp, tôi vừa ôm vừa dắt Trần Mặc lên xe.

Anh bị tôi kéo nên khó chịu, cho dù đang hôn mê nhưng mày đang cau lại, dùng chút sức lực còn lại vỗ lên mặt anh, “Khó chịu chỗ nào? Vậy thì cố sống cho tôi!”

Anh vẫn không phản ứng, tôi không ngừng vả vào mặt anh, “Đừng giả chết!” Nước mắt tôi tuôn trào, Nguyên Chi Tĩnh lo lắng, chết sống đi theo tôi.

Dọc đường xóc nảy, tôi kéo Trần Mặc ngồi xuống thì hết nhúc nhích, Nguyên Chi Tĩnh nhìn bộ dạng tuyệt vọng của tôi đang ôm lấy Trần Mặc, anh có nói mở vài câu ngắn quãng như, “Tôi không đánh em... Tôi thề tôi không đánh em... không dám đánh...”

Tôi ngơ ngẩn, ánh mắt lóe lên, đau đến giống như đổ máu. Nguyên Chi Tĩnh cảm hộp cơm lại, tôi đẩy ra một cách thô lỗ, cậu nổi giận, nắm lấy hai bả vai tôi, “Tần Thụy! Cậu ơn cơm cho tôi! Ăn, nếu muốn sống để đưa hân vào bệnh viện thì ăn ngay đi.”

“Tôi không chết được!” Tôi hận cậu đã chia rẽ tôi cùng Trần Mặc, hai người chúng tôi hành động rất kịch liệt khiến Trần Mặc có dấu hiệu tỉnh lại, “Em dám nói em chơi anh... Đừng tưởng rằng tôi không dám giết em... Nếu giết được...dùng cái mạng này...đền lại...”

Tôi lại ngơ ngẩn, động tác chậm lại, Nguyên Chi Tĩnh buông tha, cậu thở dài ngồi xổm xuống dọn dẹp tàn cuộc, hai người này đã bị tôi hại mất rồi, hung hãn nhét cơm vào miệng, tay kia ôm Trần Mặc không rời, khoe miệng nếm được vị máu, mặn.

Cùng đứng trên thành phố quen thuộc, tôi chưa bao giờ bình tĩnh như lúc này, giữ chặt Nguyên Chi Tĩnh, “Kêu một chiếc taxi, đến bệnh viện XX, tìm viện trưởng, nói...” Tôi như muốn tắt thở, ngực kịch liệt nhấp nhô, “...Trần Mặc, là bạn trai Đỗ Kinh Tĩnh quen được bốn năm.”

Sau khi nói ra cái tên Đỗ Kinh Tĩnh, Trần Mặc được người đưa vào phòng quan sát, y tá bị bộ dáng lúc này của tôi dọa không ít, hỏi tới hỏi lui rồi khuyên tôi nên chạy về nhà đem ít vật dụng vào.

Mở cửa phòng, trong nháy mắt tất cả đều là hương vị của anh, tôi vọt vào phòng tắm rửa mặt bằng nước lạnh mới khổng chế được những xáo trộn trong lòng, mặt mỗi mở tủ ra lấy đồ.

Nguyên Chi Tĩnh cứ im lặng đi phía sau, giúp tôi thu xếp cho gọn lại. Tôi run run, cậu cầm khăn tắm lên muốn giúp tôi lau tóc.

—— Tôi ghé người vào trên sofa ngồi gần đó, Trần Mặc dậm chân chạy ra từ phòng bếp, chuẩn bị mắng tôi tại sao không lau người...

“Không được chạm vào tôi!” Cách nói rất bén nhọn, Nguyên Chi Tĩnh đau khổ nhìn tôi, cậu tức giận ném khăn vào góc tường, tôi gỡ điện thoại ra.

“Tần Thụy, Trần Mặc, hai người trở lại hả?” Là Ninh Viễn An, có cái gì đó mắc ở cổ, cậu hỏi vì hai người đi đâu! “Ha ha, chơi vui không? Tần Thụy, cảm ơn tớ đi...” Chu Tiêu không thấy tôi phản ứng gì liền tức giận! “Tần Thụy, cậu...” Tôi muốn nổi điên...Chu —— Tiêu ——! Cậu chết với tôi!

Nguyên Chi Tĩnh có chút dở khóc dở cười, đột nhiên nhớ tới cái gì, trong thoáng chốc thấy được cái gì bắt lấy tôi, “Tần Thụy,” cậu áp chế cho tôi xem, “Nhìn cái này đi, đây là nguyên nhân cậu ta tìm được cậu.”

Tôi trừng to hai mắt, nét chữ rất quen thuộc.

Là giấy xin phép nghỉ của anh, anh biết tôi nghỉ hai ngày nên cũng xin phép nghỉ theo...

Anh đã chuẩn bị tất cả rồi mới hỏi thăm Ninh Viễn An, nhìn nơi đến, anh muốn về quê tôi.

—— Trần Mặc, anh có nghĩ đến hai ta cùng về hay không? Không có đi...

—— Tần Thụy, thay tôi hỏi thăm chú...

Chân tướng là độc dược, một cái bánh răng kết hợp với một cái bánh răng khác, không phải chuyện kinh thiên động địa gì, chẳng qua anh muốn đi chơi với tôi hai ngày thôi...

Chuyện này rất khó lường.

Tôi không phản bội anh, tôi dùng hết sinh mạng này để yêu anh mà. . . .

Mẹ nó. Mẹ nó. Mẹ nó.

Nguyên Chi Tĩnh đưa tôi đến cửa bệnh viện, không chịu đi vào. Tôi mờ mịt, cậu chỉ cười nhàn nhạt, dịu dàng xoa tóc tôi, Tần Thụy, tôi thích cậu, nhưng không đến loại trình độ này, cậu hãy hưởng thụ hạnh phúc chân chính đi.

Tôi ích kỷ lại một mẻ, thà rằng tin những gì cậu nói là thật, đột nhiên giống như trở lại những ngày ấy, trong mắt có chút mơ hồ... Hạnh phúc thì chẳng có, mà mình đầy vết thương.

Trở lại phòng bệnh, giường trống.

Tôi hoảng loạn hỏi y tá, họ nói bệnh nhân đã xuất viện.

Tôi thật sự muốn đánh người. Vì cô y tá nói bệnh nhân có để lại lời nhắn là không cần tìm cậu ta.

Tôi phẫn nộ, cười lạnh, “Đẹp lắm! Làm đẹp lắm! Trần Mặc, con mẹ nó, mấy người xem hắn là quốc bảo à! Nhọc công mấy người bao che hắn như thế!”

“...” Ánh mắt Tôn Lê dịu đi, “Trần Mặc... Là tự cậu ta muốn vậy.”

“Cô đừng xem tôi là con nít ba tuổi chứ!” Tôi cắn chặt răng.

“Tần Thụy, cậu nghe tôi nói đã, tôi là bạn tốt của Kinh Tinh... Tôi từng hận các người làm bạn ấy đau khổ, tôi không lừa cậu đâu.”

Tôi còn có thể nói cái gì, nhìn Tôn Lê, nhấc cái vật trong tay lên, “Vậy thì thay tôi thông báo cho hắn, những thứ này là tôi mang đến cho hắn.” Nói xong, tôi ném qua cửa sổ, “Ầm” một tiếng thật to.

Quay đầu rời khỏi, tôi vừa bước đi vừa cắn chặt răng, tay nắm thật chặt.

Một thời gian sau, tôi đã chuyển ra ngoài, cha mẹ Trần Mặc không có động tĩnh gì, hiển nhiên không vì chẳng liên lạc được mà lo lắng, sự thật rõ ràng ở trước mắt, tôi giống như cái cọc gỗ thu lại tất cả dấu vết.

Đóng cửa lại, trong nháy mắt đó, cả đầu tràn ngập trong hai chữ.

Trần Mặc. Trần Mặc.

Anh thật ác.

Khoảng hơn nửa năm, có lẽ trên cuốn lịch chỉ là nửa trang giấy. Tôi vẫn làm công tác như cũ, lúc rảnh rỗi thì đến quán bar A Nam, hợp tác với Chu Tiêu khi dễ Ninh Viễn An, gọi điện thoại cho ba mẹ, thỉnh thoảng chọc mấy cô gái nhỏ, chỉ có bản thân mới biết sinh mệnh đang mỏng manh cỡ nào, như sắp tắt.

Oán hận chính mình vẫn còn nhớ lại những chuyện cũ, vài ngày chẳng thèm ăn uống với cạo râu, vừa đến cửa quán bar A Nam đã té xỉu.

Anh ho khan, ấn mạnh bả vai tôi xuống, mãi đến khi tôi đẩy anh ra, “Mẹ nó, anh thấy ngồi xổm bên đường bộ đẹp lắm sao?”

Anh không nói gì, chỉnh quần áo tôi lại, “Đừng nhúc nhích, ngồi bên đường thì sao, cho dù em lăn lộn trong đồng rác anh cũng chẳng để ý đâu.”

Vốn từ mắng người của tôi không nhiều, chỉ biết chửi hoài câu ‘mẹ nó’, động tác chỉnh sửa của anh rất chậm, mang theo cảm giác dẹt dài từ lâu tôi không cảm nhận được, tôi nhin không được nói, “Anh đang chơi búp bê hả!”

Anh cười, khuôn mặt anh tuần nhãn lại, ánh mắt đen bóng, tựa như năm đó vậy, tôi thoáng buông lỏng.

“Ừm, chơi rất vui.”

“Cút.” Tôi đẩy ra, mũi ê ẩm, “Bỏ lâu rồi, lại tươi mới, cho nên đùa mới vui chứ gì.”

“” Ánh mắt anh chớp lóe, dừng người tôi dậy, tôi giây dựa kịch liệt, anh kéo ót tôi lại, đặt lên môi một nụ hôn cuồng nhiệt, “Không phải đâu... Không phải cố ý làm lơ... Đã chữa bệnh... Không tin thì thôi,” hôn xong lại má kề má, “.....Mỗi ngày đều nhớ.”

Tôi thừa nhận mình yếu đuối đến buồn cười, giống như mơ vậy, tôi nhút nhát chẳng dám chứng thực xem đó là thực hay ảo.

Anh biết chỗ mới của tôi, dường như rất quen thuộc, sắc trời tối đen, nhưng vẫn có vài người đi đường.

Chỗ tôi thuê là một căn phòng nhỏ, đến chỗ cửa, anh bắt đầu hôn tôi dồn dập, tôi xé áo anh ra, cọt cọt vào bộ ngực rắn chắc ấy, “Chìa khóa...” Anh rất điên cuồng, “.....Mẹ nó, không đưa thì làm ngoài này luôn.”

Tôi run run, cầm lấy tay để vào chùm chìa khóa đang giắt ở thắt lưng, “Nhãi con chết tiệt, dám quyến rũ anh.”

Mở được cửa, tôi đẩy anh lên sofa, hôn lên bờ môi rồi dẫn xuống cổ, anh nằm im để tôi làm càn, chờ đến khi tôi cắn đầu vú thì anh nhảy dựng lên, lập tức cong chân, đảo lại vị trí.

Tôi cười cười trừng anh, “Động vật, quả nhiên tính dục rất mạnh.”

Anh kìm nén tức giận, muốn cởi nốt cái quần trên người tôi ra, tôi nói trừ khi để tôi làm anh.

“Cút!” Anh chẳng thèm kìm nén tức giận nữa, đè tôi xuống, “Muốn làm thì cứ thử đi. Mẹ nó, em khoái lắm mà? Em để anh làm vẫn tốt hơn đấy! Em nghĩ rằng anh giống em chỉ biết mua vui thôi sao?”

Nghe đến đây tôi quăng qua một bạt tay, “Em kêu anh tới đây hả?”

Anh ngừng một lát, đột nhiên khề nhếch miệng, “ Anh ngu ngốc!”

Tôi mệt lắm rồi mới rống lên, “Câm miệng cho em!”

Sau đó anh ôm tôi lên giường, tôi mơ mơ màng màng hừ hai tiếng rất cục chịu không được đã nên thiếp đi.

Một đêm vô mộng, nhưng tiếng nước lại ngọt ngào.

9. Chương 9

Hôm sau tỉnh dậy, anh ấy thần thanh khí sảng túm lấy đầu tôi hôn một cái, sau đó tự ý lực tung mọi thứ, tôi ngay cả tinh lực để phản ứng cũng chẳng có, tùy ý để anh ấy nháo, chờ đến khi anh ấy lực qua mọi vật trong túi du lịch miệng lẩm bẩm cái này cũ nên bỏ đi, tôi mới miễn cưỡng hé ra con mắt đã cay xè, “Anh đây là muốn làm gì? Đánh cướp ư!”

Anh thấy tôi thức dậy, chớp chớp mắt bỗng nở nụ cười, đem bữa sáng đã sớm chuẩn bị ở trên đầu giường xuống, còn kiên quyết đặt li sữa vào tay tôi, nóng đến muốn lột một lớp da, “Thu dọn đồ đạc, đi về nhà!”

Tôi nuốt đồ ăn xuống mơ hồ cầu nhàu, “Anh về nhà sao lại thu dọn đồ của tôi? Cướp giữa ban ngày à?”

Quần áo trên tay anh hướng tôi bay tới, “Đừng có giả ngu trước mặt bố! Em tự mình quyết định dọn nhà, còn bày dáng vẻ đó ra! Đêm nay dù em có là thi thể anh cũng kéo em trở về, anh đáp ứng em chuyển đi chỗ khác!”

“Ha ha!” Tôi mĩa mai cười to, “Trần Mặc, hơn nửa năm không gặp, sao anh lại đùa thế này! Đáp ứng? Lúc đó hóa ra chúng ta vẫn còn dùng được từ này!”

Anh trừng tôi, trên mặt có chút chột dạ lẫn suy sụp, phần nộ cùng không cam lòng xen lẫn khó mà mở miệng được, đột nhiên kéo tôi lại khẽ rửa, “Em đủ chưa! Cố ý sống chết vòng quanh việc đó đúng không?! Anh thiếu nữa là chết! Nửa năm nay tôi xem chút nữa thì chết em có nghe không, có nghe thấy không! Chỉ chút nữa thôi là tôi không thấy được em nữa rồi!”

“Ha ha! Chết? Chết! Anh sợ chết hả! Anh sợ chết còn tôi thì không!” Tôi dùng sức giãy ra, sữa bắn tung tóe, anh ngang bướng liếm liếm khóe miệng, “Em tính lừa ai đó! Tên khốn nào trước đây luôn miệng nói người không được chết!”

Lông mày anh nhíu chặt, “Em không tin, khốn nạn, em dựa vào gì mà không tin!”

“Trần Mặc.” Tôi hít sâu, ngồi dậy nhìn thẳng vào anh, “Anh nghe, không đơn giản như vậy. Anh nói đi là đi, nói về liền trở về, anh cho rằng tôi luôn cam tâm tình nguyện tùy ý anh muốn ném thì ném? Không đơn giản vậy, tôi tỏ ra ngu ngốc bốn năm, tôi mẹ nó mệt mỏi!”

Anh nhướn lông mày, một lần nữa hiện ra vẻ hung ác tàn nhẫn, tôi vẫn lãnh khốc sắc bén nhìn chằm chằm, anh ném ra nụ cười lạnh, ném cái chăn phủ lấy tôi, “Tần Thụy, em lợi hại, ngu ngốc cố ý phải con mẹ nó luân phiên mới có hứng thú, đúng không!”

Tôi bị những lời này châm có phần đau xót, khu môi mím lại không phát ra chút thanh âm, ngây ngốc mà nhìn anh mở rộng cửa đi xa, vết thương không dễ khép hẳn, nhìn lòng bàn tay đang xòe rộng, nơi nào đó trong nháy mắt xẹt qua một vài thứ, tôi không bắt được, chỉ có thể cắn chặt môi dưới.

TTTTT

Trên thực tế, đúng là không đơn giản vậy.

Tan tầm hôm sau, thì thấy anh khoác áo cúi gằm tựa trên cửa.

“Làm gì?” Tôi lẩm bẩm dừng che ổ khóa, đẩy anh ra.

“Đón em về nhà.” Giọng điệu thiếu vẻ bình tĩnh, vừa không kiên trì lại không trốn tránh.

Ta muốn cười lại không cười mà mở miệng, “Tôi về đến nhà rồi.”

Lòng anh mau chóng kéo căng, rõ ràng là nhăn nhó nhin dè nóng tính xuống, đi theo sau hung dữ giẫm một bước đuổi tới cửa, tôi dè tiếng hừ lạnh xuống không khí, tự mình mở tủ lạnh bưng thức ăn ra, hẳn quay lại tay cầm hai bộ chén đĩa, ngồi xuống, “Được, muốn kéo liền kéo đi. Em quần (quấy nhiễu) không thắng tôi.”

Ta nổi cơn tức, lấy đĩa đánh tới, “Anh không muốn mặt mũi nữa phải không?”

Anh dữ tợn nói, cười đầm máu, “Với em tôi còn cần mặt mũi gì!”

Tôi rất không có tiền đồ, tôi biết.

Tôi sống chết bày ra vẻ quật cường nhưng thật ra là yếu đuối nhìn thân ảnh mang mặt nạ giả dối cười trộm của anh ấy, có khi trong lòng chua xót hận không thể nắm nó ra. Chiều nào anh ấy cũng mặt dày mày dạn chạy tới chực cơm, cả hai nhiều lần lặp đi lặp lại lời thoại giống nhau:

“Đón em về nhà.”

“Anh đến khoa nào khám đi, nhà của tôi ở đây.”

Bọn Chu Tiêu đối với sự trở về của Trần Mặc vừa ngạc nhiên lại cao hứng, đều cho rằng những việc Trần Mặc trải qua trong nửa năm này li khai Đỗ gia, do đó Đỗ Kinh Tinh đành hôn trở thành đề tài cấm kỵ, ngậm miệng không đề cập đến, chỉ có một lần tại quán bar A Nam uống đến khuya, Trữ Viễn An lớn miệng, “...Trần Mặc, không sao, trở về là tốt rồi, mấy người chúng ta, anh em vẫn là anh em.”

Tiếc rằng Trần Mặc uống vào một đồng rượu mặc Trữ Viễn An lôi kéo tay lại vỗ ngực, hào khí tận trời.

Chu Tiêu kéo tôi mừng thầm, “Tôi đợi cả đêm, đợi thằng nhóc này uống say, chơi thật con mẹ nó tốt, cậu có muốn bóp chết hắn?”

Tôi trợn mắt, lẩm bẩm tôi thật muốn bóp chết anh ấy, thì cậu sẽ phiền phức.

“Phụ nữ tính là gì!” Trữ Viễn An dài cổ kêu, sắc mặt A Nam khó nhìn hướng về phía đầy khách nữ ngồi pha trò cười, “Đỗ Kinh Tinh thì tính là gì! Đưa đến tận cửa tôi còn ngại phiền.”

Tôi nhú mày, ở dưới chính xác cọ lên thử khiêu huyết* của Trần Mặc, anh cười khổ quay lại ta nhếch mép. (anh nhếch mép cười khổ quay về phía ta)

“Nhìn đi...Tần Thụy đã đạt đến một trình độ nào đó!” Trữ Viễn An lại nhào người qua kéo lấy mặt tôi nhìn trái nhìn phải, cảm động đến hai mắt lệ tuôn, “...Bốn năm đại học, anh em đều không phải nói suông! Nếu có khó chịu, lập tức tới.”

Tôi nổi da gà đầy người Trần Mặc, anh cười đùa đã đề tới, mơ hồ nhìn qua Trữ Viễn An, nhìn thấy quần chúng bao nhiêu con mắt sáng như tuyết! Tôi chỗ ấy rất khó chịu.

Tai tôi nóng lên, không tin được anh lại ve vãn ngay dưới mi mắt người khác, đề thấp tiếng chữ cảm thú không có giới hạn, khó chịu? Nghẹn chết anh tôi càng khoái chí.

Anh chống cằm, lách qua Trữ Viễn An lại gần tôi, nghẹn? Đừng a, chúng ta thương lượng chút, em lấy tay quăng ra cho tôi là được.

Đầu óc ta mơ màng, bị kích động tùy tiện vung tay lên, đem kẻ treo bên người Trữ Viễn An quăng ra ngoài, Chu Tiêu “Này!” Kêu gấp, đứng dậy đá cái ghế ở phía sau Trữ Viễn An ra, trừng mắt quát hai chúng tôi, “Làm gì đây! Nói vui thì nói còn động tay chân thật!”

“Không phải?” Trần Mặc giúp đỡ lấy Trữ Viễn An nghiêng ngã, không màng liềm sỉ trước tiên phải tổ cáo kẻ ác, “Tôi nói, hơn nửa năm không gặp, Tần Thụy thế nào lại biến thành như vậy, không tránh được có tay chen vào.”

Chu Tiêu cười mừng rỡ, tôi nuốt cơn tức xuống, thở yếu ớt gọi A Nam, “Đêm nay cậu không cần huyết tinh mã lệ giải thích, trực tiếp dùng máu tôi là được.”

A Nam vốn nhìn Chu Tiêu cùng Trữ Viễn An đến đỡ ra, bị nói liền nở nụ cười, vò tóc tán loạn, “Tôi nào dám dùng máu cậu? Cơn bệnh hơn nửa năm trước kia, cũng không hù chết chúng tôi!”

Trần Mặc ngẩn ngơ, vô ý ném cái li nhéo lấy tay tôi, không kịp tránh tôi đau đến hít khí nói, “Bệnh gì? Lúc nào?”

“A, cứ nói cho Trần Mặc người nghe đi...” Chu Tiêu lẩm bẩm từng chữ, “Không đến ngày, Tần Thụy cậu ấy té xỉu trước cửa quán bar, sắc mặt tro tàn, rất dọa người.”

Trần Mặc nín thở, mặt nghiêm danh lại như tượng quỷ khổng lồ, móng tay cách quần áo như bấm sâu vào trong da thịt tôi, đau đến máu như nghẽn lại, tôi chỉ có thể cười gượng thảm hại, “Ách (Kia), lúc đó công việc hơi vội...”

“Ừ!” Trữ Viễn An mở miệng, “Truyền dịch tròn ba ngày, bác sĩ liên tục nói không ăn cơm đầy đủ, tới mức không có dinh dưỡng. Chúng ta sốt ruột đến mức, nói cậu gian nhà kia thật sự có ma quỷ, không thì sao cả hai người nói bệnh đều bệnh chứ!”

Trần Mặc kéo ra âm thanh từ cổ họng ừ một tiếng, nắm lấy cầm tôi, “Sau đó dọn đi?”

Con mắt tôi không hiểu ra sao lại xót, nghĩ không muốn vết thương cùng yếu đuối bị vạch trần trụi, rất không muốn bị bóc trần phần đó, gắng gượng tránh đi một týt, nhưng lại càng nhận thêm đau xót.

“Ừ, Tần Thụy nói căn nhà hiện tại gần chỗ làm, có phần tiện hơn” Chu Tiêu đưa ánh mắt nhẹ nhàng nhìn Trữ Viễn An, vội lấy hăn làm tấm bia, “Trần Mặc, người không biết?”

“...Không biết.” Anh ghen hòng, một lúc lâu mới kéo ra một câu, khoe miệng văn vẹo, hung hãn làm não tôi trống rỗng, “Tôi con mẹ nó không biết.”

Ngày đó, anh khăng khăng quay về nhà tôi, ngồi trong phòng khách không biết nghĩ gì đến ngu người, mãi đến khi tôi đi tắm ra, thấy anh vẫn đang chờ ra, chăm chú không chút động tĩnh, tức giận ném đệm dựa (đệm ngồi chằng) qua tới ngồi bên chân anh, “Bày cái mặt thối ấy cho ai nhìn!”

Anh bị kích thích nhảy dựng lên, hung hăng bắt lấy áp tôi dưới thân, “Em thành thật chút!” Rồi do dự dừng lại một chút, “...Bệnh kia...Có còn nặng lắm không?”

Nước trên tóc rơi xuống, làm tôi hoa mắt, hừ lạnh cười, “Kia cũng không tính là bệnh, chỉ là bị chó cắn, bồi dưỡng chút là tốt rồi. Không chết được.”

Anh cắn tức rửa em mẹ nó nói ai vậy, bốp một chút vào mặt tôi, tôi đau đến hít khí, hung hăng vùng chân đá đầu gối anh, “Khốn nạn, trên đời này không có tư cách lừa gạt tôi là anh!”

“Tôi không tư cách! Dựa vào gì tôi không tư cách!!” Anh nắm lấy tóc tôi, hệ số hung bạo nhấn nại lâu nay rất cuộc bùng nổ, “Em phản bội tôi! Tôi chút nữa mang tính mạng đi đền! Em gạt tôi là đi công tác! Em phản bội tôi!”

Tận lực bỏ qua chuyện cũ bị Huyết lân lân ném ra, lúc đó ánh mắt tuyệt vọng của anh cùng câu nói kia “Em chơi tôi” triệt để đập tôi choáng váng.

Anh cắn răng đè mạnh xuống, đau thương chôn đầu ở hõm vai tôi, thanh âm mập mờ không rõ, “Em gạt tôi, em đi tìm hăn, khốn khiếp (Vương bát dẫn) em gạt tôi! Tôi đối với em là thật thiếu chút nữa thì chết! Lúc tôi tỉnh, em đã đi mất, ba Đỗ Kinh Tinh hăn đứng trước giường bệnh...”

Hô hấp tôi như ngừng lại.

“Tôi hứng gió lạnh một đêm, âm khí dồn ép tim, gây ra co rút nghiêm trọng nguy hiểm tới tính mạng. Tôi lúc đó thiếu chút là phát run, mẹ nó! Nguy hiểm tới tính mạng! Em có hiểu không!”

Tôi kích động run rẩy, tim như thất lại, nhìn không được đưa tay sờ nơi sau ót anh, nơi đó có một cái xoáy nho nhỏ, tôi nhớ kĩ.

“Hăn cho tôi số di động, Đỗ Kinh Tinh khóc to, Trần Mặc, tôi cùng ba tôi nói, liên lạc cho cậu chuyên gia tốt nhất bệnh viện, cậu nhất định phải dưỡng bệnh thật tốt. Tôi nói cậu thật ngốc a, sao lại đối với tôi như vậy, cô ấy liên tục khóc...”

Tôi nhắm chặt mắt, cảm giác được anh cắn vào vai tôi, dường như đâm thủng cả xương.

“Tôi đã nói không được nói cho Tần Thụy biết, tôi không cho phép em trông thấy tôi. Nếu như còn sống... Tôi có nợ muốn tìm em tính.”

Cả người tôi đều đau đốn, tựa như bị thứ gì thiêu đốt, nghiền nghiền kéo dài âm cười mỉa mai, “Anh thật đáng yêu.”

Rằng anh nghiêng chặt một cái, “Dù thế nào, là tôi cố ý! Cái tôi muốn chính là khiến em chịu giày vò! Là em tự tìm! ... Em bị dẫn vật lẽ nào tôi vui sướng? Cả tính mệnh tôi đều cho em!”

“...Anh là muốn tôi tha thứ cho anh?”

“Cái rắm!” Anh bị kích thích phát giận, ngẩng đầu lên nhìn tôi đôi mắt ửng đỏ, đột nhiên nghẹn lời, “...Có nhớ tới tôi?”

Tôi túm lấy mặt anh, khiến anh nhìn tôi bằng vẻ mặt hèn mọn, “Thiếu tâm nhân mới nhớ anh.”

Anh nâng mi cười, vác ngang lưng tôi đi (ném) vào phòng, “Biết rõ em thiếu tâm nhân không phải mới ngày một ngày hai.”

Chúng tôi làm tình cực kì (hết sức, rất) ôn nhu.

Anh nhanh chóng thở dốc, nắm chặt tôi cổ sức hôn, đầu lưỡi cuồng dã làm tôi nghẹt thở đến chết, cảm giác điên cuồng này như hung hăng bù đắp cho nửa năm xa cách, nhưng anh vào rất chậm, anh đỡ lấy thắt lưng tôi, ôn nhu xuôi theo bắp đùi mà vuốt ve, anh thuộc tôi rõ như lòng bàn tay.

Tôi như vật báu bị dần vật khốn khổ đến thở gấp, chỗ trọng yếu bị nắm giữ, khiến (mệnh lệnh) nó không được chảy cái gì ra, “Tần Thụy...Tần Thụy...” Anh liên tục gọi tên tôi, tôi rũ tóc mê đắm, toàn bộ thế giới chỉ có mình anh.

Ngày thứ hai, anh thu dọn hành lý, ngoảnh đầu lại nhìn tôi không nói tiếng nào, giống như bắt tù binh kéo áo tôi cổ sức hôn, lôi tôi về nhà anh.

Thật ra, từ trong đáy lòng nói, tôi nguyện ý quay về. Đó là nơi anh gây người hơn mười năm, từng góc đều lưu lại vết tích anh, có giấu cũng không giấu được, nhưng tôi vẫn cứ bày ra vẻ mặt thối nhất, cuối cùng anh thực sự chịu không nổi, chặn ngang bắt tôi đứng dậy, “Kháo! Nhóc thối thì ra là nghĩ cái này, suy nghĩ ngày càng quái dị!”

Tôi bị anh ẵm lên xoay tròn, bị kích thích cười không ngừng được, nhưng lại văng đầu hoa mắt, bóp lấy vai anh, “Chó điên! Anh đi tẩy não cho sạch rồi quay về nói chuyện, cái gì mà nghĩ cái này nghĩ cái kia.”

Anh siết chặt eo tôi vào lòng, “Còn giả vờ! Không phải là muốn tôi ẵm em vào cửa sao?” Còn tận tâm nhân mặt bày ra vẻ mặt thiếu nam thanh thuần, tôi nhin không được cười tới run rẩy, túm đầu túm mặt anh mà cắn.

Buổi tối, anh cứng rắn bao vây lấy khiến tôi đau đầu đau não, nhưng nghẹn ngào không nói một lời, tôi mở to hai mắt trong suốt nhìn anh chăm chú, đè nén hồi lâu, anh khẽ nhắc chân tiến vào sát bên cạnh.

“Tần Thụy...” Một lát sau, anh mở miệng, hơi nóng phun đến làm tai tôi bắt đầu ngứa, rằng anh ngẫu nhiên ma sát (cọ sát) trên xương quai xanh tôi, “...Không cho phép em đi (thay đổi), nếu như anh theo không kịp ... Em cũng biết chuyện gì anh cũng làm ra được...”

Tôi cười ngẩn ngơ, người trưởng thành dù nhiều hay ít cũng trở nên chín chắn hơn, bao gồm cả tôi và anh, nhưng thực chất ăn sâu bén rễ bên trong anh vẫn có một ít tính tình bá đạo vô lý trẻ con như cũ.

“Ừ...” Tôi cầm lấy ngón tay anh, từng ngón từng ngón bẻ bẻ chơi, “...Quan tâm anh ở đây...Chưa hề thay đổi...”

Anh cười một cái, ngẩng đầu hung hăng hôn tôi một cái, “Mẹ nó! Khéo nói như vậy!”

“Cút!” Tôi không khách khí thay đổi 90 độ, chọc anh đau đến kêu lên, “Hơn nữa loại chuyện buồn nôn này, em sẽ làm anh phiền thống.”

Anh bắt đầu không an phận dùng hạ thân chen vào quấy rầy tôi, tay cũng xảo quyết xuôi theo ngực tôi xoa dần xuống dưới, không khí ẩm ướt ẩm áp tràn ngập trong nháy mắt, “...Ngoài việc này ra? Em nghĩ rằng anh không quan tâm tới...”

Tôi bị anh giầy vò đến vụng vụng hồ hồ, bắt lấy anh muốn hôn, vừa theo anh nói tung lung, “...Ừ... Cũng không có gì... Ừm... Thích cửa hiệu mật trà trên phố kia... Ừm...”

Anh hừ một tiếng, cuối cùng câu lấy đầu lưỡi tôi chậm chạp ngậm lấy, liếm mút nửa ngày, thở dốc ghé trên ngực tôi, “Mật trà? Anh nói em ngày càng giống thìa đường rồi...”

Tôi đè xuống cơn buồn nôn, chân dùng hết sức đá qua.

Trời chậm rãi chuyển lạnh, mặc áo khoác gió lúc đi ngang qua cửa hiệu tôi nói kia, nhìn thấy ở đó đang có khuyến mãi thúc đẩy tiêu dùng, mua bao nhiêu đồ tiền thì được tặng một ống heo nhỏ.

Tôi mừng rỡ cười, chỉ vào heo nhỏ kia nói thật là dễ thương. Rất hợp tặng cho Chu Tiêu.

Anh nhìn qua, cũng hí hóp mắt, ừ, có thể đưa cho Trữ Viễn An dùng làm nơi trú ẩn.

Nói xong, kéo tay tôi bước qua, liếc mắt cười, chúng tôi lấy một cái.

Làm ăn vô cùng tốt, tôi chen chúc đi vào đến chóng cả mặt, anh chán nản nghiêm mặt trừng mắt nhìn ta, “Tật xấu này là gì hả, bao nhiêu tuổi rồi, qua đây ngồi đi, thiếu gia.”

Tôi cười lớn, vội chọn một chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ, trời rất lạnh, trên song cửa sổ kết thành hơi nước mỏng manh, nhìn qua cửa kính trong suốt, thấy cả hai giống như phù du.

Nhớ đến anh đã từng mua cơm tối cho tôi, cầm lấy thức ăn nhét vào miệng tôi.

...

“Uống!” Một khay lớn hạ xuống trước mặt, tôi trợn mắt, nhìn đến ngốc, “Anh bị ngốc a! Mua chi nhiều mật trà vậy chứ!”

“Em mới ngốc đó!” Anh còn chưa ngồi vững, đã bị tôi mắng bày ra vẻ mặt thối bắt đầu nổi bão, “Phải mua đủ bao nhiêu tiền đó em cũng không phải không biết chứ!”

“Đó là chỉ các loại khác cộng thêm vào, bạn học Trần!” Tôi hừ khí vô lực nói.

Đôi mắt đen của anh bỗng sáng lên, xiết chặt nắm tay, “Tôi chỉ biết là em thích uống mật trà ở đây.”

Tôi ngẩn ngơ, mắt như bị hơi nước ở cửa sổ xông tới, vội cầm ống hút ra sức uống, chậm chạp, hung hăng đẩy cái ly trước mặt anh, “Không biết ai kia lại càng giống đường hơn!”

Hôm đó, chúng tôi mang một túi mật trà bụi về nhà, trong túi áo tôi nhét một ống heo nhỏ, túi của Trần Mặc cũng bị nhét vào đôi tay nắm chặt gắt gao.

TTTTT

Ngày cứ thế trôi qua, tôi không ngừng một lần lại một lần nhìn bầu trời cười ngốc.

Tôi là một người dễ thỏa mãn, tiền đủ dùng là tốt rồi, Trần Mặc cứ thế trông nom tôi là đủ rồi.

Tôi chẳng biết cuộc sống thế nào được xem là hạnh phúc, tóm lại hai chúng tôi lúc đó không có khả năng mở miệng bảo bối khép miệng cục cựa, anh (em) nhớ tôi sao em (anh) yêu anh (em). Từ khoảng khắc ban đầu kia, liền đã định trước đánh nhau dữ dội mới là hình thức sống chung.

Đôi khi ngẫm lại, nửa năm đau khổ kia cứ vậy mà tan đi, không cam tâm mà oán hận. Nhưng bản thân mặc cho lửa trong lòng bùng cháy, không thể nào mà rời xa người này, không có cách nào li khai khỏi người này cả.

Tha thứ cũng tốt, quên đi cũng tốt, chỉ biết bồi hấn, thô lỗ, ngang bướng, vui thú say sưa tràn trề đem tôi thiêu thành tro bụi.

Cứ như vậy, chỉ có thể như vậy, nếu không không sống nổi.

Lúc cuối năm, công ty chó má của tôi bận đến tay chân không chạm nổi đất, bảng biểu báo cáo, kết toán, từng chuyện một lần lượt hồng, tôi bức bối kéo anh đến trung tâm thể hình chơi bóng bàn, có thứ để trút tôi dồn hết sức đánh, anh nhất thời tra khí, khom người thở gấp, tôi sợ hãi quăng vợt bóng bàn tùm anh vào một góc, sợ đến tay chân đều run, trực tiếp cầm lấy khăn lau mặt cho anh, “Không sao chứ? Anh nếu không chịu được thì nói sớm.”

“Cái rắm!” Anh vừa thở gấp vừa nghẹn ra tiếng mắng tôi, “Ít xem thường tôi, chờ về đến nhà cho em chăm sóc được chưa!”

“Ranh con!” Tôi cười tức vừa buồn cười, dán sát vào anh một lúc, dính một chỗ cùng nhau tắm.

Tâm tình đang tốt, tan tầm hôm sau bị Đinh Tường Quan đập tan, hấn khinh suất không chuẩn bị trước số liệu, sắc mặt trắng bệch quay tròn quanh tôi niệm (bất tự), “...anh Tần, anh Tần chỉ có anh mới có thể cứu tôi.”

Tôi thấy hấn miệng run run trắng bệch cùng vẻ mặt học sinh phạm lỗi, không nhìn được mền lòng, không giúp sao được, rửa một tiếng quăng áo khoác xuống, còn chưa kịp cầm điện thoại, đã bị hấn kéo đến phòng làm việc, “Tần Thụy, đồng chí tốt! Mau giúp tôi nhìn bản phân tích này còn có thể dùng được không, tôi thực sự hết cách rồi!”

Lúc về đến nhà, đã mệt đến nhũn hết cả người, tôi rã rời mở cửa, nhìn thấy trong phòng tối thui, chỉ có duy nhất đôi mắt đen của anh là sáng, ngồi trên sofa, kẹp một điếu thuốc, ngẩn người, thấy tôi đi đến, mắt chợt lóe lên, nhìn không hé ra một tiếng.

Tôi không khỏi chột dạ, lúng túng cởi giày ra, “...Em vốn định gọi điện về, nhưng vội quá cho nên...”

Anh thờ ơ lạnh lùng nhìn tôi xấu hổ giải thích, tôi cắn cắn môi, nuốt xuống nửa câu sau đi bật đèn.

Trong phòng sáng choang, một bàn đồ ăn thịnh soạn làm dạ dày trống rỗng của tôi ừng ực rống to.

Hai chúng tôi từ trước đến nay đều là ai rảnh thì người đó nấu cơm, hôm nay đói quá... mới giật mình nhận ra, mình dường như đã mười ngày không bước một bước vào phòng bếp. Lúc nào cũng về nhà mệt mỏi nằm úp lên sofa mà thở, nhìn anh bó tay đứng dậy, sau đó cổ bị xiết chặt, vừa nhai đồ ngon vừa cười đùa heo ở đầu chạy tới ăn.

Anh đánh que diêm, khói thuốc lượn lờ, tôi hạ giọng nói, “Xin lỗi...Gần đây tăng ca hơi nhiều...Em...”

“Cút.” Anh quay về phía tôi hung ác phun ra một vòng khói dày đặc, “Nhìn em càng thêm phiền lòng.”

Tôi bị sắc khói đứng dậy, máu trào lên tới họng, túm lấy điếu thuốc của anh quăng ra ngoài cửa sổ, “Anh vẫn còn biết cái gì gọi là phiền lòng sao? Nếu phiền lòng cũng đừng tới đây đâm chọc a! Mang về mặt khói binh vẫn tội ngồi trên sofa, anh ra oai quá ha!”

“Tôi ra oai?!” Anh cười nhạt, nắm lấy cổ tôi, “Tôi thấy tôi là bị coi thường! Làm cả một bàn thức ăn cho rằng em sẽ thích! Mẹ nó, đây là nhà tôi, tôi cao hứng! Tôi cam tâm tình nguyện!” Cực kì lạnh lùng đẩy tôi ra, “Cút cho tôi.”

Tay làm ra vẻ cứng rắn, thấy được rõ ràng vẻ mặt hung ác độc địa lại tủi thân của anh, tôi liền không chịu được, mím chặt môi đến bên bàn ăn, lừa cơm trắng vào miệng.

Anh ở phía sau mắng nhỏ, giảm mạnh chân bước tới, thô lỗ kéo cái ghế, vẻ mặt không tốt đẹp gì nhìn tôi hồi lâu, cầm đồ ăn đẩy lại trước mặt tôi.

Tôi vờ như không thấy, cúi đầu buồn bực và cơm.

Anh hừ lạnh, gấp miếng cá đặt vào chén tôi, tôi mặt không biểu tình ngẩng đầu nhìn anh, hung hăng trừng mắt hồi lâu, anh nổi giận cầm chiếc đĩa đánh vào cổ tay tôi, “Em đừng bày ra vẻ dửng dưng trước mặt bố! Đây bàn thức ăn cho heo này là để nhét cho em, ăn, đừng mang mặt mày xanh xao từ phòng tôi chạy ra giả quỷ dọa người.”

Tôi nhẩn nhẩn chậm rãi kéo khóe miệng cong lên một chút, nhìn chằm chằm chén cơm của anh nhẩn nhẩn từng chữ, “Ồ, thì ra là để heo ăn hả...”

Anh sắc, muốn mắng lại không nhìn được cười, đột nhiên vui vẻ như ánh mặt trời rực rỡ, trong miệng còn ngậm miếng nấm, xách lỗ tai tôi đến bên cạnh, “Thằng nhóc con ra là chơi kiểu này, phải nói sớm a.”

Tôi không kiềm chế được nữa, cười ngả sấp vào trên người anh lý sự, “Cút! Ai như người không có việc gì làm liên động chạm lung tung.”

Nói còn chưa dứt lời, miệng đã bị anh tách bung ra, bắt đầu dây dưa, miếng nấm bị lưỡi đẩy qua đẩy lại rơi ra ngoài, anh (tức tức oa oa) mà bao lấy tôi, vừa hôn vừa cạo sát, “Sau này còm dăm tái phạm nữa không hôn nữa?”

“Ừ...” Tôi ngoan ngoãn đáp lời, “Không dám nữa... Có mặt điện thoại cũng không dám nữa...”

Chúng tôi hôn đến nóng trong người, anh xốc tôi lên kéo quần áo rời khỏi cái ghế, dừng ở khoảng trống trên bàn ăn hơi nghiêng nằm xuống, vừa hôn vừa kéo cổ áo xuống, trên xương quai xanh đều là nhiệt độ của anh.

Tiếng động nhẹ kì quái từ cửa truyền đến, thần chí mê man của tôi giật mình tỉnh lại, hoảng loạn đẩy anh từ trong ngực ra, “Trần Mặc! Cửa!”

Anh gấp gáp phản ứng lại, mạnh mẽ túm lấy đầu tôi chôn trước ngực, chắc không cho ai thấy khuôn mặt tôi, gạt tay khiến bát cơm rơi vỡ, “Mỗi tay sẽ không gõ nữa! Xéo đi đi!”

Không có tiếng trả lời, hình như Trần Mặc chợt cứng đờ...

Tôi cảm thấy không đúng, kiên quyết đẩy tay anh ra, cực kì chật vật nhìn ra phía cửa ——

—— là Chu Tiêu.

Cậu ấy trợn trừng mắt nhìn thân thể hai chúng tôi nồng nhiệt quấn quýt một chỗ, vẻ mặt không dám tin, biểu tình lại thay đổi.

“Người... Các người...” Ba người chúng tôi dờ ra hơn nửa ngày, Chu Tiêu mới tìm lại được giọng nói run rẩy nặn ra vài từ, “Thì ra...”

Tôi khiếp sợ đầu óc trống không, không biết mở miệng ra sao, Chu Tiêu là bạn thân nhất của tôi, tôi thương cậu ấy như anh em, tôi sợ cậu ấy dứt khoát rời đi.

Trần Mặc giữ nguyên tư thế che lấp đầu tôi không hé răng, mặc Chu Tiêu hoảng hốt hồi lâu, ánh mắt nhìn xuống mặt tôi, tôi trắng bệch (yếu ớt) không nói gì mà chống đỡ.

Và hiển nhiên, điều này làm Chu Tiêu rút ra kết luận sai lầm tức cười.

Cậu ấy xiết nắm tay, hướng đến tóm lấy áo Trần Mặc đánh ngã, “Mẹ nói! Người súc sinh này! Người có phải người không! Người ngay cả anh em đều thương!”

Trần Mặc hai tay ôm tôi, không trở tay kịp cũng không có cách chống cự, trúng một quyền, Chu Tiêu nắm lấy anh từ trên bàn ăn quăng xuống đất, trực tiếp đè xuống mà đánh. “Tần Thụy là anh em của chúng ta! Người cư nhiên dám làm loại chuyện này! Một tao còn xem mày như bạn thân! Đừng nghĩ tao bỏ qua cho mày!”

Tôi hoảng hồn, không để ý quần áo xộc xệch, xông lên ngăn cản Chu Tiêu, cậu ấy đang tức giận cây mạnh đến lợi hại, kêu gào: “Tần Thụy cậu đừng quẫn (cản), hôm nay tôi thay cậu làm thịt tên súc sinh này!”

Trần Mặc bị đè xuống đất, mất thế, chỉ có thể thụ động xoay thân thể, tôi nhìn nắm tay Chu Tiêu từng cái rơi xuống trên người anh, dường như giận đến phát điên rồi, kéo không ra, chỉ có thể nhào xuống dưới nắm tay Chu Tiêu, đã trúng hai quả đấm tựa như truyện (kịch) ngôn tình. Trần Mặc lập tức nổi cơn điên vùng ra, đẩy mặt tôi, khàn giọng rống, “Em có liên quan cái rắc gì với thằng ngu không! Ai mượn em tới? Cút ngay!”

Tôi nóng vội ngăn cản, đầu óc hỗn loạn, chữ tôi tục rồi tung rồi mù, anh to lớn ôm chặt lấy lưng tôi trở mình.

Chu Tiêu bốc hỏa muốn lôi tôi ra, tôi cấp bách cho cậu một quyền, “Cậu biết cái rắc! Là tôi tự nguyện! Tôi tự nguyện đó!”

Lời ra khỏi miệng, trong phòng lặng như tờ, Chu Tiêu kinh ngạc nhìn chúng tôi, chớp chớp vài cái, lẩm bẩm ra một câu “...Vốn là vậy?”

Cả người tôi run lên, cắn chặt răng gạt đầu.

“Khốn khiếp!” Chu Tiêu tức giận gào lên, “...Tần Thụy cậu là đồ khốn khiếp!”

Trần Mặc vẫn không hé răng ôm chặt lấy tôi, nghe Chu Tiêu chữ thế bỗng nhiên xông tới, cho cậu ấy một bạt tai, “Cậu còn dám nói, tôi giết cậu.”

“...” Chu Tiêu hung dữ phun máu lẫn nước miếng, “Ít ở trước mặt khiến tôi buồn nôn!”

Nói xong liền đi, theo bản năng tôi đứng lên muốn đuổi theo, Trần Mặc không có ngăn cản, lẳng lặng dựa lên tường nhìn, tôi đi hai bước quay lại, kéo nhẹ tóc anh, “...Anh thằng nhóc này lại gây rắc rối, tôi còn phải đi giải quyết tốt hậu quả.”

Anh cúi đầu cười, bày lên vẻ mặt lưu manh, “Cũng không biết là ai vô cùng lo lắng đến không đóng cửa, đáng về kì lạ lại vô cùng khẩn cấp mà mời tôi thượng... Đi đi, chờ em về ăn cơm.”

Chu Tiêu đi cũng không nhanh, không bao lâu tôi đã đuổi kịp, không cách nào mở miệng, tựa như đứa ngốc đi theo phía sau hơn phân nửa đường.

Gió đêm thổi qua có chút lạnh, tôi run run, Chu Tiêu đột nhiên dừng bước, quay đầu lại trừng. “—— con mẹ nó!”

Không còn cách nào tôi áp chế xấu hổ ngẩng đầu lên, “Xin lỗi, Chu Tiêu... tôi không biết phải nói thế nào...”

“Tôi vẫn đem hai người xem như anh em tốt!”

“Hai chúng tôi cũng là (ấy mà).” Tôi đưa mắt nhìn cậu ấy, rất chân thành rất thành thật. “Ngoại trừ cha mẹ ở xa, không ai giống các cậu cùng tôi trải qua bốn năm, mặc kệ có xảy ra cái gì không có đạo lí đều đứng bên cạnh tôi.”

Cậu ấy dữ tợn mắng, “Ít tới lừa tình tôi!”

Sau đó cúi đầu đá hòn đá dưới chân, “Tôi là bạn thân của hai người, cư nhiên là... Cư nhiên... Kháo! Xem tôi đi hù chết Trữ Viễn An!!”

Tôi không nhìn được cười to, một quyền vung ra, “Cút! Cậu định ngăn cậu cái loa phát thanh trời sinh đi.”

Cậu ấy buồn bực, đập tôi mấy cái, bỗng nhiên sắc mặt nghiêm chỉnh, “...Tần Thụy, cậu đừng trách tôi nói khó nghe... Các cậu như vậy... Liệu được bao lâu? Tôi nói... Các cậu có thể bao lâu?”

Tôi nhú mi cười, “Không biết a... Anh ấy thiếu tôi nhiều, đâu dễ dàng vậy... Đợi tới khi nào chết khi đó tôi buông anh ấy.”

Chu Tiêu sững sốt, vẻ mặt bi thương xoa xoa tôi, “Vậy Trần Mặc sao?”

Hình như tôi cười, như niệm chú mà nói nhỏ: “Anh ấy? Anh ấy biến mất hơn nửa năm để đi chữa bệnh, hiện tại mệnh nằm trong tay tôi.”

Trò chuyện một lát mới chia tay, Chu Tiêu bốc hỏa nắm lấy vai tôi rống, “Trần Mặc hần dù thế nào cũng là hàng xóm nhà sát bên cạnh, nếu ngày nào đó đánh cậu, kêu tôi! Tôi còn không san phẳng thẳng nhai này!” Rống xong, vẫn có chút nghĩ không ra, đột nhiên kêu to như muốn trút hết rồi nhanh chân chạy đi, “Kháo! Đêm này không quậy đồ chơi của Trữ Viễn An chết tiệt kia tôi không bình tĩnh được!”

Tôi dở khóc dở cười, quay đầu đi về nhà, dọc đường về nhà thả lỏng thân thể ngày càng nhẹ, vui sướng như muốn bay lên, đi tới cửa cầu thang, thì thấy anh ngồi trên bậc thang.

Chỉ mặc một lớp áo sơ mi mỏng, co đầu gối thở thành khói.

Tôi đến gần nương theo ánh đèn đường hôn ám nhìn một lúc, đi qua phía anh cau mày, “Ngốc hử! Ở chỗ này làm gì chứ!”

Anh túm lấy kẹp tôi vào giữa hai chân, đè xiết chặt như đang đốt lửa, “Nhóc con! Còn biết quay về!”

“Lạnh chết anh!” Tôi tức giận kéo ghì lấy cà vạt anh, “Sao không ngốc trong phòng đi? Cũng không phải không biết bệnh kia không được nhiễm lạnh, muốn tôi hù hạ anh?”

“Sao em mở miệng ngậm miệng đều nói tôi lòng lang dạ sói?” Anh lăm bằm cắn vai tôi, “Quý mới hiểu được đầu óc quái dị nhạy cảm của em nghĩ gì... Nói không chừng vừa bị Chu Tiêu tẩy não một trận, ở giao lộ vừa lắc lư lại chạy vòng vòng, tôi đứng nơi này, nhìn em bên kia chạy qua! Dám chạy tôi chặt chân!”

Đầu óc tôi mơ màng, con mắt dâng lên chua xót, “Buồn nôn... Như vậy tôi là người anh quan tâm đi!”

Anh ngẩn ra, vẻ mặt mau chóng phát giận, túm thắt lưng tôi lên tát tôi một cái nổ đom đóm mắt, “Nói cái gì!”

Tôi chậm rãi thông khí, nhắm anh tát không lưu tình, không chịu tỏ ra yếu thế gạt chân khí.

“Em dựa vào gì đánh tôi!” Anh ngang ngược đứng dậy rống giận, “Em có biết hay không, Đỗ Kinh Tinh ba cô ấy nói với tôi cái gì? Ông ấy nói con gái ông thích tôi, vẫn thích tôi, chỉ cần tôi đồng ý, tôi sẽ thành rể quý nhà họ Đỗ! Mẹ nó! Tôi đã quay đầu đi, vẫn giữ lấy tấm ảnh của em mà năm đó tôi đã xé xuống! Tôi vẫn ôm trong lòng! Tôi quay đầu liền đi, em có biết hay không! Mẹ nó, em dựa vào cái gì đánh tôi!”

“Đúng vậy! Anh rất uy phong a! Anh tuyệt nhiên không cần suy nghĩ những thứ này, nhiều năm qua tôi làm sao để cầm nín bỏ qua hết thấy trước mắt! Anh cùng Đỗ Kinh Tinh yêu nhau, tôi giả như đã chết! Anh mắng tôi đồng tính luyến ái, tôi giả như đã chết! Anh muốn tôi đến tôi liền đến, anh muốn tôi đi tôi liền đi! Còn không đủ a! Tấm ảnh! Haha! Cảm động lòng người!” Tôi bị anh kích thích đến nói năng lộn xộn, thần chí mơ hồ luống cuống chân tay lúi vúi tiền ra, run rẩy từ trong khe hở móc ra tấm hình báo danh nho nhỏ, anh trừng to mắt nhìn chính khuôn mặt to căng thẳng của bản thân thời trung học trong thẻ ngân chỉ một tấc, “Anh nhìn một chút! Tôi chính là ôm tấm hình xấu xí này sống qua ngày! Kháo! Ngay cả so cái này với tôi anh còn có lời!”

Anh dường như ngừng thở, ánh mắt sáng lên yêu dị, dồn sức tóm cổ tôi, hung hăng hôn một cái, sau đó không ngừng cười đến nói lắp, sau khi tôi hoàn hồn, bản thân cũng mờ mịt chẳng hiểu sao lại nói ra cái rắm này, nhìn khoe miệng toét của anh, then quá hóa giận xiết nắm tay, “Anh dám cười! Bỏ động thủ đánh người thật đó!”

Anh vội đem đầu hướng tới hóm vai tôi, nhả nạt nín thở, “Không dám không dám, được rồi, cuối tuần theo anh đi bệnh viện.”

Tôi hoảng hốt, nắm chặt lưng anh, giọng có chút run rẩy, “làm sao vậy? Không phải nói là tốt rồi sao?”

“Em nhẹ tay!” Anh gấp gấp hít khí, co lại kéo tôi ra, “Kiểm tra thông thường thôi mà. Nửa năm tái khám một lần, anh tự mình biết không có việc gì. Nhưng nếu nói không đi, sau đó em lại cảm râm, phiền...”

Tôi vung tay nhắm ngay đầu anh, “Ngại phiền? Ngại phiền còn kịp đi tìm người khác.”

Anh không nói, bỗng nhiên ôm chặt tôi, giọng buồn bực hờn dỗi nói nhỏ, “Thật con mẹ nó, đời này tôi lại bị lừa cấp cho một người đàn ông.”

Tôi hoang mang ngẩng đầu, xoay xung quanh nhìn loạn, về mặt kinh dị hỏi anh, “Ai?”

Sau đó cười lớn, tránh ra quả đấm của anh, túm anh đứng dậy, “Về nhà nào, tổ tông.”

Anh lầm bầm đi theo sau, đi lên mấy bậc thềm, đưa tay kéo thắt lưng tôi, quần chặt lấy cái cổ, “Ừ... Anh đói muốn chết.”

“Kia sao không tự mình ăn trước đi?” Tôi kéo anh lại hôn, “Đừng nói không thấy em anh không nuốt nổi, em sợ chua.”

“Em nha muốn bị đánh a!”

TTTTT

Cuối tuần, theo anh cùng đi tới bệnh viện kiểm tra, đông ngoại hạng, dường như tất cả mọi người trong xã hội này đều bận bịu chỉ có ngày nghỉ mới đến bệnh viện được.

Anh nhìn về mặt sứt ruột của tôi, lăm lăm nhìn một cái, lại bày ra vẻ mặt thiếu gia, lần đầu tiên thấy anh cũng là cái đức hạnh thối này. Sau đó kéo tôi qua một góc ngồi, bên cạnh chính là phòng truyền dịch, nước muối sinh lí[1] đầy mùi chất đầy dưới nền đất trong phòng.

Dựa vào tường, ngoài cửa sổ có khóm hoa ngặc tử, hương hoa không tan vương vấn quần quít nơi chóp mũi.

Anh ngồi dựa, nhìn trong tay là tờ điện tâm đồ số lẻ, mặt nhăn nhó đau khổ, quay lại nhìn thấy vẻ mặt tôi có chút ha hê, có chút bất công hung hăng giậm một cái.

Tôi hít khí thật sâu, khiến khoang phổi mơ hồ đau nhức, đoàn người chen chúc, mùi hoa thật nhẹ, cho tới anh là đau đốn khắc sâu trong xương cốt.

Tần Thụy, nhớ kĩ, đây là mùi vị của sự sống.

TTTTT

“Nghiêm Ngôn.”

Cậu thu thập hành lí, quay đầu lại nhìn cho thỏa phòng ngủ đã ngủ người suốt bốn năm, chua xót nghẹn bên khoe môi, “Nè...” Lên tiếng, đóng cửa lại.

Tốt nghiệp, rời đi.

Trải qua thời gian trên con đường phủ đầy bóng mát, thấy được nóc nhọn của thư viện, có chút không muốn, bỗng nhớ tới từng có buổi tối, ngồi nơi nào đó đọc sách, hai nam sinh đối diện chẳng hiểu sao đột nhiên động tay động chân, giằng co như kẻ thù, bày ra vẻ hoang dại ngang tàng khiến người bên ngoài không dám nói lời nào cũng không dám can dự.

Hai gương mặt sâu xa kia, cũng từ đó mà nhớ rõ.

Sau này chỉ thấy qua một lần.

Anh ấy lái xe ô tô từ ngoài vào trường, người ngồi sau mà anh ấy mang theo, ai cũng không nhìn rõ người đó, chẳng biết nói điều chi, người đứng đầu kinh hoảng, hai người cùng nhau thỏa mãn vẻ mặt tươi cười như trẻ thơ.

Ánh mặt trời, rộng mở, vui sướng không kiêng nể gì, cùng tuổi xuân.

Niềm vui giống như ngọn lửa được châm bùng cháy đến tận cùng, không thanh âm, khắc vào sâu trong kí ức.

Khi đó, bọn họ vừa kết thúc học phần năm hai đại học.

“Mai là thi xong môn cuối, sau đó là nghỉ hè rồi về nhà. Thời gian này năm ngoái, vốn là, tôi cùng Trần Mặc như huyết hải thâm cừ. Tôi còn cho rằng từ nay về sau anh là một vết thương lớn trong sinh mệnh tôi. Mà hôm nay, tất cả như lặp lại một lần nữa, hai chúng tôi như thú hoang vây hãm dây dưa (đánh) lẫn nhau. Chỉ là tôi không có đủ can đảm để nghĩ, năm tới anh sẽ là loại tồn tại như thế nào bên cạnh tôi, là vết thương hay là thứ quan trọng nhất.

Tương lai như một câu đố, tôi chấp tay nhường lại quyền ra đề mục, đã định trước dù thế nào cũng là kẻ thua cuộc.

Tái bút: Làm kẻ dạy dỗ việc đối nhân xử thế coi như có thể, đem bức họa giới hạn bóng lưng anh ra, ngày mai dù thế nào cũng phải có để hợp lệ đi...?

—— Ngày 25 tháng 6 năm XXXX, Tần Thụy”

TTTTT

Cuối cùng trong phòng học sau khi cuộc thi kết thúc, có tư thế như bị quỷ tiên vào thôn mà càn quét. Người sớm đã chạy hết, chỉ còn lại chúng tôi, ba người phòng 438 lưu lại giải quyết việc nội bộ. Bàn ghế tán loạn, những bản tài liệu sao chép rải đầy đất. Cho nên nói chế độ giáo dục thực con mẹ nó chẳng có mục đích gì hết, đường đường là sinh viên chưa tốt nghiệp, ngó lại một năm học, sách vở đều mới tựa khăn trắng Tây Tạng, cùng một dạng giống như sách mới ở cửa hàng, thực chỉ có thể bán phế liệu, cứ như vậy mà thanh lí từ ba đồng giờ chẳng đáng hai đồng.

Năm ngoái khi thi xong, Chu Tiêu cầm một chồng sách giáo khoa, đi thẳng đến chỗ cụ già mở cửa hàng phế liệu.

“Ba đồng một quyển, ba quyển mười đồng, tóm lại không tăng giá, hết năm cậu tới làm thẻ hội viên, tính gộp hết lại rồi cho cậu tự chọn một quyển.” Ông cụ đến mắt cũng lười mở, dùng giọng nhíp nhàng như đọc rap mà trả lời chuyện sách vở đã trải qua nhiều lần.

Nghe như sét đánh a!!!

“Ông, ông ơi...” Chu Tiêu nghe xong than thở, khâm phục đến run cả giọng, “Mức giá ông đưa ra cũng quá thấp đi, đây là tài liệu giảng dạy do nhà nước quy định a, sao lại không đáng giá như vậy?”

“Khà khà...” Ông cụ nâng mắt lên cười sâu xa, “Bây giờ là thời nào, sinh viên chưa tốt nghiệp cũng không đáng giá.”

Lần đó Chu Tiêu cầm hai mươi đồng rút cái quay về phòng ngủ, cả khuôn mặt đều ngẹn thành màu tím, “Tôi thao!” Hùng hùng hổ hổ ngồi lên giường tôi rửa chân, Adias 3 giá tới một ngàn đồng của tôi đều bị nước chảy xuống thấm ướt, “Tôi thao tôi thao...!” Cầu nhàu nửa ngày không hé ra một nguyên nhân, cất cao giọng hô, “Trữ Viễn An, cho anh nước đun sôi!”

“Còn thêm! Còn thêm nữa!” Trữ Viễn An kích động mang theo bình thủy vây quanh, “Cả bình thủy đều cho cậu thêm, cậu vẫn không để yên a, thế nào tức đến nghiện rồi?”

Lúc này, sắc mặt cậu ấy ngẹn đến so với xuân ý càng thêm dạt dào, kéo Trữ Viễn An mắt to trừng mắt nhỏ ngồi ở ghế phía bên trái tôi, nhìn kĩ thì tay hơi run, cho rằng quá kích động vì thi xong.

Tôi muốn cười lại nhịn mà duỗi nửa người dựa vào lưng ghế, bắt chéo chân gác lên bàn, ngốc cùng Trần Mặc nọ một thời gian dài, cái gì xấu xa cùng lời nói lưu manh cũng đã nhiễm xong.

“Tôi biết...” Về mặt Chu Tiêu chân thành, nói hết với Trữ Viễn An ngốc, còn vì người kia mà săn sóc đặc biệt nhẹ nhàng đẩy đẩy kính mắt, “...Tôi biết cậu dẫn, nhưng không ngờ tới cậu dẫn đến mức này.”

Mái tóc màu trà của Trữ Viễn An “sưu sưu” phát phơ, quay đầu lại tôi nhắc, “Tần Thụy, cậu núp trong góc đi, đám đá không có mắt, dính vào cậu thì Chu Tiêu lại tự trách.”

“Thế nào? Thế nào? Còn nói sai cậu à!” Chu Tiêu gào đến xé tim rách phổi, kém tí nữa là đập đầu vô tường, “Tất cả mọi cuộc thi lớn nhỏ cậu cũng không bị trả về đi? Trở về tìm, cậu ăn gian làm tôi bị bắt thi lại, nếu không phải là ở cùng một chỗ hơn sáu trăm ngày, tôi cũng nghĩ là cậu cố ý hại tôi. Cậu nói đi đây không phải là ngu xuẩn còn gì?”

“Tần Thụy cậu phân xử đi!” Trữ Viễn An bị chọc đến nổi nóng, tính cách sói dưới lớp dê cấp tốc bùng nổ, “Đến cùng là ai ngu xuẩn! Họ Chu cậu ở đằng sau đập vai tôi, tôi cũng xui xẻo đem thân luồn vào trong bàn, lại còn đem bài thi lưu lại ngay ngắn trên bàn cho cậu”, vừa nói vừa ra hiệu cho tôi nhìn, cả cơ thể đều biến thành dị dạng, “Cô giám thị vừa liếc mắt, đã biết là tôi cho cậu chép, tôi cũng không sợ, cậu còn muốn thế nào!”

“Trữ Viễn An, kì thi sau tôi sẽ ngồi sau cậu!” Tôi nói leo, rõ cảm động.

“Biết cậu có nghĩa khí, lại trách cậu chưa có kĩ thuật,” Chu Tiêu tuy tức giận nhưng cũng đã hạ giọng xuống nhiều, “Không phải tối qua chúng ta đã bàn rồi sao? Tôi vỗ vai trái cậu thì cậu nhích qua bên lẽ trái, vỗ vai phải cậu thì cậu nhích qua bên phải, cậu lại làm ngược, tất cả đều lẫn lộn, tôi vỗ bên trái cậu lại xông qua bên phải, lại vỗ bên phải cậu thì cậu nhanh chóng nhích qua bên trái, tôi làm đi làm lại nhiều lần vậy, cô giám thị liền chú ý, nói thế nào đều là tôi đối với bài thi cậu có mưu đồ gây rối a! A... Lại còn bị thi lại, còn bị thi lại, còn có so với Chu Tiêu tôi càng thêm xui xẻo sao, Cung Nhi Đình...”

“A thật phiền,” Trữ Viễn An suy nghĩ nhiều giống như đang hồi tưởng sự việc, nhụt chí thay Chu Tiêu thu dọn tốt, kéo cậu ấy đứng dậy, “Cung Nhi Đình mà thích nam sinh thi lại, toàn bộ thành tích dưới sáu mươi cô ta đều coi thường.”

Vừa nói vừa hướng tôi ra hiệu, tôi cười đem sách cùng hộp bút đưa họ, để mang về phòng ngủ, “Tôi đợi Trần Mặc,” nơi thi của thằng nhóc kia ngay sát bên, “Nói sau khi nộp bài thì đi xem triển lãm xe.”

“Trần Mặc?” Chu Tiêu ồn ào nhú mày, “Cậu ấy không phải đã sớm quay về phòng sao? Tôi mới thấy phòng học bên cạnh mở cửa, cậu ta xông ra đầu tiên, bạn cùng phòng đó còn nói cuối cùng cũng đã thi xong, buổi trưa đi uống bia.”

“Vay nhanh lên, nhanh lên!” Trữ Viễn An vừa nghe thì vui vẻ, người uống không được (ngót) bia lại còn yêu cái chất lỏng màu vàng đó, “Chúng ta cũng đi tụ tập một phen.”

Tụ tập một phen gì! Tôi giờ chân muốn giẫm nát bàn học, triển lãm xe chiều nay sẽ kết thúc, khó khăn lắm mới có được hai vé, hôm qua rõ ràng nói sau khi nộp bài xong thì đi thẳng tới nhà triển lãm, nào ngờ anh

sớm vui vẻ đi uống bia, để tôi lại một mình chờ như đứa ngốc.

Miễn cưỡng dè lại cơn giận, bày ra vẻ cười ngây ngô, quay về phòng ngủ.

10. Chương 10

Đối diện với cửa phòng 439 đóng chặt, cả một bóng ma cũng không có, tôi không nói một lời, nhấc chân qua đá, mang theo sức mạnh hung hãn của con trai, ngón chân sưng to ứ máu cũng không thấy có chút động tĩnh, Trữ Viễn An thất vọng khuôn mặt đều xoắn lại, “Không kịp rồi, cái đám này không có một chút lương tâm, cũng không đợi chúng ta một chút.”

Chu Tiêu bỗng nói bọn họ tám chín phần là đi tới quán bar của A Nam, Trữ Viễn An cậu thật muốn đi chơi, chúng ta qua đó đi.

Trữ Viễn An ngăn ra, vô thức lắc đầu, cậu ấy từ khi tới chỗ đó hai, ba lần sau đó sống chết cũng không đến nữa, như cậu ấy nói, chỗ đó tràn ngập mùi vị xã hội, A Nam cũng không giống với A Nam lúc ở trường.

Chu Tiêu nhún vai không nói gì, thích đi hay không thì tùy cậu, đừng nói anh ngăn không cho cậu uống rượu.

Nói xong mở cửa vào phòng, Trữ Viễn An ném sách vở cầm hộp đựng cơm, kéo chúng tôi đi cắn tin ăn.

Tôi lắc đầu xoa dạ dày, cũng không biết có phải do cơm sáng còn no hay không, một chút cũng không muốn ăn.

Hai người kia đi rồi, trong phòng tĩnh lặng, tôi chạy lên sân thượng lấy quần áo vào, đưa mắt nhìn nữ sinh nhà bên lộn xộn thu dọn hành lý.

Ngẫm lại thì, thi xong, hai – ba tháng hè, ai không chạy vội a. Lúc này năm ngoái, vốn là bị đuổi ra, mọi người đều có chút ngáy ngốc, tôi trốn Trần Mặc, Trần Mặc trốn tôi, thực sự trốn không thoát, liền trừng mắt hung ác, sau đó cuộn mình trong chăn che đi trái tim bị xé rách đau đớn. Sau cùng suốt một ngày tôi không nhớ rõ tôi rời nơi thi như thế nào, chỉ cảm thấy ngạt thở, chỉ muốn an toàn quay về nhà. Mang theo ví da đi tới sân bay, lúc nhận được điện thoại của Chu Tiêu, cách lúc thi xong đã năm giờ, tôi đã ở nhà hưởng điều hòa gặm dưa hấu.

Năm nay không cần lại li khai trường học như chạy nạn.

Anh em phòng 438 cùng 439 trừ ta ra đều là dân bản địa, hướng chỉ nam sinh không giống như nữ sinh, một túi nhỏ tùy thân là có thể lên đường, vì thế nên nào có chút gì là không khí rời trường về nhà.

Tôi càng không cần phải nói, tể bào nào đều bị tên khốn Trần Mặc kia độc chiếm, cả ngày chỉ biết cùng anh quẩn lầy nhau, làm một ít hành vi động vật. Giờ đây một mình, gương mặt ba mẹ yên lặng hiện lên trong đầu, tức giận với Trần Mặc bất giác hóa thành áy náy với ba mẹ.

Đầu óc nóng lên, tôi không chút do dự cầm lấy di động gọi cho ba, giọng ba trong điện thoại mơ hồ có chút già nua, nghe được tôi có thể về nhà liền tuổi xuân phơi phới, con trai, ba nói thư kí gửi tiền vào thẻ con, chiều nay con đi đặt vé máy bay, khoang hạng nhất, nhiều tiền cũng không sao, nhanh trở về đi, mẹ con nhớ con muốn chết.

Nói với ba tôi hình như không muốn.

Cúp điện thoại, tôi đi vòng vòng trong phòng hồi lâu, phát hiện không có gì để đóng gói, trong nhà chẳng thiếu thứ gì, cho dù có thiếu, mẹ tôi cũng có thể lập tức bay tới châu Âu hay Hương Cảng mua thứ tốt nhất đem về. Trần Mặc quay về thấy mặt ta liền kì quái kêu thiếu gia, nói với anh một chút về hoàn cảnh gia đình tôi, anh mới biết tôi đối với anh không lay động phở.

Đi vòng vòng nửa ngày, mới moi ra “A Cam chính truyện” CD bản gốc định mang về nhà, bảo bối này tôi tìm đã lâu mới có được, quay lại nghe FEATHER, trước mặt là hình ảnh lông chim trắng chậm rãi quét

qua bầu trời, xoay tròn, rơi trên vai ai đó. Thời gian quay vòng, vui vẻ đau thương vui sướng đau khổ, một vòng tuần hoàn. Tôi không dám nghĩ đến ngày mai, nhưng lại khao khát muốn biết kết quả. Quay lại nghe, liền ảo tưởng vượt qua vài năm sau nhìn lại Tần Thủy cùng Trần Mặc ngày hôm nay. Giai điệu có thể chạm tới nỗi đau thầm kín nhất trong tim mỗi người.

Vậy FEATHER kia xem như là của tôi, có đoạt cũng phải tự tay đoạt được.

Cửa kết một cái được đẩy ra, tôi vô thức quay đầu lại, là Trần Mặc cười rực rỡ như ánh mặt trời chói sáng bước vào.

“Sao lại ngậy người ở chỗ này, chúng ta ăn uống ở phòng nhỏ, Trữ Viễn An cùng Chu Tiêu đi ngang qua cũng bị kéo vào, bảo anh đi kêu em.” Da anh hơi tối, mặt không mang vẻ đã uống vào, nhưng trong hơi thở đều là mùi cồn, cười đùa cợt nhả, con mắt đen bóng, “Một mình trốn ở đây làm gì? Chờ anh?”

Tôi nghiêng người gơ CD về phía anh khiêu khích, “Không rảnh.”

Anh ngẩn ra, rồi gãi gãi đầu cười, “Đi đi, em không tới mấy người kia lại cãi nhau.”

Tôi sốt ruột khề đẩy anh, “Cứ vậy đi, với lại tôi thật không rảnh, buổi chiều còn phải đặt vé máy bay, nếu suông sẽ ngày mai là có thể về đến nhà.”

Tranh nháy mắt anh hoàn toàn không phản ứng kịp, sau đó hoảng hốt cố gắng chen mặt đến trước mặt tôi, không chút che giấu làm cho tôi thấy được lửa giận trong mắt anh, “Em có bệnh hả! Cái này là thông báo cho tôi sao?”

Loại thô bạo này thành linh xảy ra khiến tôi khó chịu, nhúu mày đẩy anh ra, “Hết học kì tôi không về nhà thì làm gì chứ? Anh cho là ai cũng giống anh nửa giờ là có thể về tới nhà gặp ba mẹ à?”

Anh mím chặt môi, “Nhưng cũng không gấp như vậy đi, mấy hôm trước sao không nghe em tính toán gì, lúc này lại thu dọn nói đi?” Xác nhận trong phòng không có ai, anh không e dè cầm lấy cầm tôi nhẹ vuốt, “Nếu tôi muộn mới tới tìm em, có hay không sẽ không kịp tiễn em lên máy bay!”

Tôi hừ lạnh, anh thả gương mặt nghiêm xuống, dùng sức lấy cái ghế ra, trên mặt đất phát ra âm thanh chói tai, tức giận ngút trời ngồi xuống, hai chân mở ra nhìn tôi chằm chằm, “Thật con mẹ nó phiền, chịu không nổi tính tình quái dị này của em, nói đi, muốn làm gì?”

Tôi bỗng thấy mệt mỏi, đối với loại nóng nảy nhắm vào cục diện phiền phức này, cũng không nhiều lời, trực tiếp moi từ trong ví ra vé triển lãm ném qua anh. Tên khốn này không có sở thích gì đáng nói, chỉ là hứng thú với vận động và xe cộ, vé lần triển lãm xe này không bán rộng rãi ra ngoài, tôi nghĩ hết cách, tốn không ít tiền mới có được hai vé này, vẫn vì bên nặng bên nhẹ mà bù cho Chu Tiêu hai ngày trời, theo cậu ấy đắm bốt hít đẩy chống đẩy, theo cậu ấy theo dõi Cung Nhi Đình, theo cậu ấy ức hiếp Trữ Viễn An.

Anh nghi hoặc nhìn một chút, mới tỉnh ngộ mà vỗ ót, “Kháo, là chuyện này, tôi thật đã quên mất!” Vô tình đem vé quăng đi, vẻ trẻ con hướng tôi toét miệng cười, tôi thật sự buồn bực thứ này làm sao lại có thể chuyển từ hung bạo tức giận thành vui vẻ hồn nhiên đến không tìm không phổi, “Thôi, quên đi, tôi nói với em chuyện tốt,” vừa nói vừa duỗi tay vào trong thắt lưng tôi, kéo qua trước mặt anh, “Em đừng vội về nhà, ngày mai chúng ta khởi hành, đến Thanh Đảo chơi, tôi có cách kiếm được giá siêu rẻ, năm ngày bốn đêm, hai người đi, mới chỉ ngoài năm trăm, cùng lựa chọn như nhau.”

“Cái gì mà ngày mai khởi hành?” Tôi khó tin nhìn anh, “Anh có phải xếp chuyện tôi về thăm ba mẹ vào loại không quan trọng?”

Anh sững sốt, buộc miệng nói đương nhiên không đúng, chỉ là...chỉ là, nói lấp hồi lâu không ra nổi một lí do, đỏ mặt bất chấp đạo lý rống lên: “Tóm lại tôi đã cùng người ta nói xong hết rồi!”

Cùng loại phần tử hung bạo này không nói rõ được, ném một câu anh muốn thì đi một mình đi, tôi dứt khoát đi tới bên giường sửa sang chăn nệm, hơn hai tháng không dùng tới, đã đóng một lớp bụi. Mới kéo màn bên ngoài xuống, mùi cồn nồng nặc từ phía sau nhào tới, Trần Mặc nện một cú sau lưng tôi, còn không kịp kêu đau, đã bị anh bổ nhào tới giường. Anh ngang tàng dùng đầu gối thúc vào háng tôi, tư thế hạ lưu nhưng trực tiếp dẫn tới khoái cảm của đàn ông, tôi phần nộ đánh lên lưng, nhưng sức lực vốn không bằng anh. Anh đè đầu tôi ra sau gáy, trong hơi thở nồng nặc làm tôi xem nhẹ thương tổn.

Vừa thấy tôi muốn mở miệng, liền tàn bạo mắng, “Câm miệng cho bố, không được nói lời thừa.”

Cổ tôi sinh đau, hận không thể há mồm cắn, khí lực thua kém, tức giận nhưng lại thua anh không dứt ra được, “Bố là ai tôi biết, ông ấy ở nhà chờ tôi quay về mà. Tôi phải về nhà, thời điểm này nằm ngoài, là thời gian tôi cực kì thâm hiểm, chính là quay về nhà chữa trị.”

Trần Mặc ngẩn người, nghiêm mặt lạnh lùng nhìn tôi, có thể là lần đầu tôi kiên quyết vậy khiến anh bó tay chịu trói, từ từ thả tôi ra, anh ngồi dậy bên mép giường, không cam tâm xoa xoa cầm đầu nhức vừa bị tôi đụng phải, cư nhiên bày ra loại biểu tình ủy khuất.

Chẳng bao lâu, cửa bị mạnh mẽ mở ra, Chu Tiêu phấn khởi xách một hộp cơm lớn ngâm nga “Bán thú nhân” tiến vào, theo sau là các anh em, “Món ăn đều đã mang lên, còn không thấy hai người tới, dứt khoát mở tiệc, còn nhân tiện chơi hai ván cờ.”

“Nè...” Trữ Viễn An lộ cái mặt tròn đỏ gay ra, uống đến nói ngọng, “Hai người các người ở trên giường làm gì? Mệt...Mệt mỗi?”

Trần Mặc phản ứng khẩn cấp nhảy lên, đùa cợt, “Tôi giúp Tần Thụy sửa lại giường chiếu, cậu ấy vội trở về nhà mà.”

Trong nháy mắt tôi trở thành tiêu điểm, mười người đều ồn ào vây quanh quan tâm lo lắng, liền biến thành chật vật đến không chịu được, chỉ có thể mạnh mẽ cười nói đúng vậy, đúng là có chút gấp, ba tôi mới gọi tới, bảo về nhà sớm chút, ha ha ha ha.

Đưa mắt nhìn Trần Mặc đứng bên ngoài đám người, đối với chật vật của tôi có chút hả hê, nhưng ánh mắt dần âm trầm, đột nhiên xông vào cầm lấy ba lô tôi đi qua dọn đồ, đồ của tôi trên bàn học cùng bồn rửa mặt đều bị anh quét hết bỏ vào trong ba lô, mọi người liền thấy xấu hổ, ba chân bốn cẳng tham gia đội ngũ trợ giúp bạn bè thân hữu, hơn mười phút, còn một mình tôi là không cùng nhau thu dọn. Từ đầu đến cuối tôi ở trạng thái nửa hồ đồ, chưa kịp nói những vật này thực ra không cần phải, chỉ thấy Trần Mặc hé răng ánh mắt hung ác, đem ba lô nặng trĩu trên vai quăng ra ngoài, kéo cửa ra đi, nửa người đều ở ngoài cửa mới quăng lại một câu, tôi có bạn lúc cao trung ở cùng khoa, có ủy thác vận chuyển, đem những thứ này cho hắn, tới nhà còn sớm hơn cậu.

Tôi dở khóc dở cười nhìn tấm lưng kia khuất dần, bọn La Tường trong phòng rên rỉ than thở, nói Trần Mặc có lúc thật là anh em tốt, Tần Thụy cậu không biết chứ cậu ta là đứa rộng rãi! Vì nhờ tôi giúp đỡ hai người đi Thanh Đảo chơi, vừa ra tay là đủ mười bìa, cái này gọi là đàn ông! Đáng tiếc cậu phải về nhà, cậu ta liền bận rộn.

Tôi lúng túng cười, kéo lấy La Tường hỏi, cậu ta ra giá thế nào a?

La Tường gãi đầu, khẩn cấp mở ra bàn cờ, lơ đãng ném cho tôi một câu, ai mà biết, cậu ta chỉ nói đi nghỉ hè thiếu tâm thần, có việc nợ cậu.

Tôi tại chỗ ngây người, trái tim như bị nhéo một cái, đau đớn cùng ôn nhu tuôn ra quấn lấy nhau. Nếu lúc này anh ở bên, không chừng tôi đã lôi anh đi WC giở trò cầm thú rồi.

Ba, bốn giờ chiều, đánh đường lớn quá dị đến chiến hỏa bay tán loạn, Chu Tiêu thua đem tiền xu nhìn nó biến thành kim nguyên bảo, giường nệm đều bị cậu ấy đâm đến rối tung, tôi là người đầu tiên ngẩng lên nhìn thấy Trần Mặc đẩy cửa bước vào, tùy tiện nhếch mày xem như là chào hỏi, trên tay còn cầm bốn đem hai trách không sợ không đi được, chỉ lo đám Trữ Viễn An chạy ra.

Anh chăm chú nhìn tôi đi đến, làm ra vẻ hung ác nhưng không dấu được nét vui thầm trong ánh mắt, “Sao em vẫn còn ở đây hả? Nhìn thấy em càng phiền muộn.”

“Nhấn đi,” Tôi một tay ngăn cản, quăng thuốc cho Trữ Viễn An, Chu Tiêu đang hấp hối gào lên giận dữ, Tần Thụy cậu chơi đều, chơi chiêu gian ác. “Trong nửa tháng này tôi không về được.”

Có ý gì? Anh kinh sợ cười bước tới phía sau tôi, cúi đầu dựa xuống lưng ghé ôm lấy cánh tay tôi, kéo tôi dậy nhìn bài, nhếch miệng hướng Chu Tiêu cười to, Chu huynh cậu chờ chết đi.

“Ha ha...” Trữ Viễn An cảm thấy ra tôi không cố ý đuổi theo chờ nhà cái cứu hắn, hết sức vui vẻ mà bỏ bài, “Đám chắc Trần Mặc cậu cũng quên, trường chúng ta có thông lệ học quân sự lúc thi xong học phần năm

một sao? Đến năm của chúng ta không phải thao trường được sửa sao? Do đó mà hoãn lại tới giờ, liền rút xuống cùng năm một học quân sự, ngày mai bắt đầu, kéo dài hai tuần.”

“A?” Trần Mặc đẩy đẩy tôi, tôi không thể không chừa ra nửa cái ghế, hai đứa con trai chen chúc như bánh bao thịt mà anh còn rất vui mừng, đem đầu gối dựa vào tôi. “Tôi mới đi vắng một chút, thì đã rút xuống cái số phận bị thảm rồi sao?”

“Ai thảm hơn tôi?” Tôi hung hãn rời khỏi phần ghế đang ngồi, “Anh mẹ nó đem hết đồ dùng của tôi đóng gói chuyển đi! Tôi làm sao bây giờ?” Vừa nói vừa trừng anh, anh trợn mắt tỏ vẻ vô tội, đầu lắc như trống bỏi, Tần Thụy em đừng hy vọng tôi đi lấy nó về, còn không bị cười là hai đứa ngu sao!

Tôi cắn răng oán hận, anh trời sinh là kẻ ngu ngốc còn sợ bị người ta cười a.

Thôi vậy, anh ngoài mặt thì bày ra tươi cười hí hửng, tay trong góc khuất không ai nhìn thấy bóp eo tôi vô cùng thân thiết, dùng của tôi không phải là xong sao, tôi qua phòng các cậu ở, nói xong nhếch miệng cười đến mặt mũi đỏ lên, khoe ra một hàm răng trắng sáng.

Cút, tôi đứng lên cười sặc sụa, lòng có chút vui vẻ mà thả lỏng, tôi chẳng hiếm lạ gì mấy thứ kia, tôi ngồi một chút rồi đi mua.

“Mua hay không không phải là chuyện, Trần Mặc cậu vẫn qua đây ở cho vui đi!” Trữ Viễn An từ lâu ngủ một mình một giường trên giường cảm thấy vắng lặng, nóng lòng mong có người đến nói chuyện, “Chúng ta tối hay kể chuyện ma quỷ xa xưa, tôi nói cho cậu, cậu đừng thấy Chu Tiêu da dày thịt thô, vừa nghe đến chuyện này liền sợ đến không ngủ được, ban đêm liên tục đi WC.”

“Nói nhảm! Đây là tin vịt đáng xấu hổ!” Chu Tiêu hăm hở chống lại thế lực xấu xa, sắc mặt dần trở nên trắng bệch.

Mấy anh em đều cười ồ lên, bao vây Chu Tiêu đem những chuyện thần quái bốn phương kể lại, Chu Tiêu ngồi nghiêm chỉnh, tay trái nắm lấy tay phải đang cầm bài, nghiêm túc như một pho tượng vĩ nhân.

Tôi quay qua người bên cạnh, trên người Trần Mặc tỏa ra mùi còn nhàn nhạt, tay ở dưới bàn nhéo nhéo anh, không có việc gì chứ?

Anh liếc ngang qua tôi, dùng sức đoạt lấy bài trên tay tôi, lẩm bẩm nói, có cái rắm a, tôi muốn đánh bài, em đưa tôi xem.

Tôi gọi điện về nhà thông báo tình huống, chỉ nghe mẹ ở đầu bên kia quát to, thằng nhóc xấu xa, mẹ nghe ba con nói con bay về liền làm đồ ngon cho con ăn, con cho mẹ leo cây a.

Tôi cười lấy lòng mẹ, mẹ à người hiện tại thật hợp mốt, cách dùng từ mới mẻ này từ miệng người nói ra lại thanh tân tự nhiên như vậy, vậy mới nói người thật hợp mốt, người thật có trào lưu. Nói hai, ba câu dỗ mẹ tôi cười đến điện thoại cầm không vững, luôn miệng nói tôi nhẹ lòng học quân sự đi, lửa giận của ba cứ để mẹ lo.

Cúp máy tôi liền đi mua bộ đồ dùng hằng ngày mới, Trữ Viễn An ở trên hành lang hỏi Trần Mặc cậu rút cuộc có chuyển qua đây ở không, Trần Mặc ầm ĩ nói sẽ tới, bất qua không chịu được mùi tất tưởi của Chu Tiêu.

“Bà nội nó, đêm nay bố mày sẽ đem tất bật cửa phòng bọn nó.” Chu Tiêu cảm phẫn, tôi thoáng chút giật mình, biết rõ Trần Mặc không ngủ được ở cái giường kia, trên mặt tràn đầy hồi ức.

Trong chốc lát, ủy viên thể dục họ Phan tới phân phát trang phục quân sự chung, áo thun sợi bông tay ngắn cùng quần quân đội màu xanh lá, có hai đường màu đỏ ở li quần, nghe nói là chỗ để phân biệt khóa học, trường chúng tôi rất coi trọng quan niệm vai vế, không quan tâm có đúng hay không, tóm lại đều nhìn một chút, bằng không quang minh chính đại mà qua đánh đàn em ngay giờ cơm.

Chu Tiêu rảnh rỗi, găm hết phân nửa thịt kho tàu, thì thay quần để xem hiệu quả. “Cho đám đàn em ngày nay biết cái gì là ngọc thụ lâm phong đi?” Không biết cậu ấy bảnh chọe kiểu gì, kích động đi một vòng quanh phòng cho chúng tôi nhìn,...một lát sau làm Trữ Viễn An không chú ý mà vấp vào thau rửa mặt ở giữa phòng, chân lão đảo, không té, nhưng miệng theo bản năng kêu lên, thịt kho tàu chết không từ tế rơi ngay vào phía trước ống quần bên trái, lưu lại vết dầu mỡ khó coi dính trên quần áo.

“Trữ Viễn An!” Chu Tiêu kéo ống quần lên, cấp bách rống như quỷ hú.

“Lại có chuyện gì liên quan tới tôi?!” Trữ Viễn An lật đặt thanh minh, “Cái gì cũng đổ cho tôi!”

Tôi vừa buồn cười vừa nghi ngờ, bèn nói Chu Tiêu bình thường có thấy cậu khiết phích vậy đâu, Trữ Viễn An lắc đầu ý vị thâm trường nói Tần Thụy cậu chả biết gì, cậu ta là sợ ngày mai bị Cung Nhi Đình thấy, toàn bộ nam sinh chỉ có cậu ta là lỗi thôi nhếch nhác.

Chu Tiêu cầu nhàu cả buổi, vẫn còn nôn nóng, chạy khắp nơi tìm bột giặt, lại sợ tới sáng mai không kịp khô, lẫn qua lẫn lại nửa ngày, cuối cùng chỗ quần áo bị dính mỡ kia đã được vò xà phòng, nhưng vết ố vẫn không sạch, nhưng so với không giặt thì vẫn đỡ hơn.

Vừa mới đem quần lên sân thượng phơi, thì anh em phòng 439 đã tới bắt người đi liên kỵ (chắc là tụ họp), Trần Mặc bỗng hướng tôi cười một cái, đưa đầu tựa vào giường tôi, gục mặt: “Tôi không đi, hôm nay vác cái túi kia của cậu một muốn chết luôn.”

Tôi cười khì, “Chuyện này, muốn khen anh cũng không có từ để dùng.” Đợi phần lớn mọi người đi rồi, tôi giả vờ kéo cửa, “Vậy anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, tôi ra ngoài vui vẻ.”

Dã thú kia thở hồng hộc bắt đầu bỏ nhào về phía trước tóm người, cười cười ôm chặt cổ tôi ném tới giường, “Ra ngoài vui vẻ? Muốn ăn đòn a!”

TTTTT

Theo thời gian được sắp xếp, trường chúng tôi không coi trọng việc học quân sự cho lắm, cùng lắm là chọn vài động tác dạy qua loa, nghĩ như thế là xong.

Sáng sớm hôm sau, tôi nằm trên giường chẳng muốn nhúc nhích, tối qua cùng tên khốn kia quấn lấy nhau hơn một giờ, áp lực trước khi sát hạch đều bị anh chuyển thành dục hỏa, mẹ nó lúc trước còn chưa quen biết tôi còn cho rằng anh là kẻ ngoài hành tinh, bây giờ mới ngộ ra cũng chỉ là tiến hóa từ động vật trên trái đất.

Quỷ lười Chu Tiêu xưa nay chưa từng thấy lại là người đầu tiên rời giường, chạy thẳng lên sân thượng, tiếp đó thì nghe tiếng la to đầy kinh hãi của cậu ấy, “Không thể được! Quần! Quần tôi không thấy!”

Tiếng kêu như lũ đầu trâu mặt ngựa, làm cho không ai nở ngủ tiếp, tôi xoa xoa đôi mắt ló đầu ra, mơ màng thấy cậu ấy quần áo chỉnh tề, liên tục mình, không có quần, vậy hiện tại cậu đang mặc cái gì, như vậy là khóa thân sao?

Trữ Viễn An cố gắng rời giường, cậu ấy nói là cái quần quân sự có đường chỉ đỏ đi? Giúp cậu ấy tìm mọi nơi, thật là quái lạ, nhìn hết cả lầu trên lẫn lầu dưới vẫn không tìm được.

“Làm thế nào tôi có thể gánh nổi chuyện này!” Chu Tiêu chủ yếu chỉ quan tâm hình tượng sau khi biến thân, vuốt vuốt kéo kéo tóc ăn, sáng cũng không liếc qua, chạy thẳng đến khoa tìm giáo viên quân sự.

Tôi cùng Trữ Viễn An muốn cười lại không dám cười, muốn..., cùng nhau chịu đựng đi tới căn tin, từ xa đã thấy Trần Mặc xếp trong hàng đợi mua đồ ăn sáng, nhón mũi chân lười biếng hát khe khẽ, nhìn thấy tôi, khóe miệng hé ra nụ cười khát máu, đưa mắt, hướng tôi vẫy tay.

Tôi không khách khí, bước qua trực tiếp cho ót anh một khủy tay, rồi đứng phía trước anh.

Vừa nói qua, trường chúng tôi quan niệm vai vế rất được xem trọng, thường thường giờ ăn trong căn tin chỉ cần có thể xác nhận năm học của bản thân cao hơn, chen ngang vào là chuyện bình thường, nhất là lúc này người xếp hàng đều mặc đồng phục quân sự, có đường chỉ đỏ so với không có vừa nhìn đã phân ra được năm một năm hai. Trữ Viễn An trực tiếp mua đậu hủ hoa trước cửa chắn, tùy rằng khuôn mặt là kiểu búp bê bụ bẫm chỉ thiếu viết “Đến bắt nạt tôi đi”, nhưng ý vào trên quần có hai đường chỉ đỏ, hùng hồn chen vào trước hàng mua đồ ăn.

Trần Mặc đứng sau tôi, hai chúng tôi cao như nhau, anh rất vô lại dứt khoát tựa đầu vào vai tôi, có nhiều người bên cạnh, anh không nói lời nào, trong miệng mơ hồ khẽ ngâm nga, là “Quang” – nhạc hot Hàn quốc, bài hát cũ, anh sẽ không phát âm tiếng Hàn, chỉ ngâm cực chuẩn giai điệu, tràn đầy cảm giác đau thương tuổi xuân, tôi bỗng nhiên nghĩ li khai với xung quanh hưởng thụ cảm giác cô độc.

Hưởng thụ không bao lâu, chợt nghe Trữ Viễn An bên kia gọi tới “Tần Thụy Trần Mặc, Trần Mặc Tần Thụy! Qua đây!”

Chúng tôi nhìn nhau có chút ngạc nhiên, cũng không nhiều lời, đi thẳng tới.

Trữ Viễn An kích động đến tay đều run lên, chỉ vào nam sinh đứng phía trước cậu ấy, nói nhỏ: “Nhìn đui cậu ta.”

Trần Mặc phì cười, cười đến không thẳng lưng lên nổi, Trữ Viễn An cậu thật khéo đùa, làm sao lại biến thái như vậy.

Trữ Viễn An bị cười đến nổi giận, vỗ bốp đui hét lên, cậu không biết thì cười cái rắm gì, là bảo cậu nhìn quần nhìn quần đó! Bạn học xung quanh đều liếc mắt nhìn qua, nhìn bộ dạng Trữ Viễn An nổi giận vỗ đui thật khôi hài, tôi cố gắng kiềm chế ý cười, để tránh cho Trữ Viễn An như thằng hề bạo phát mà phun lửa, mơ hồ hiểu ý, nghiêng người nhìn lại, trên ống quần trái của nam sinh kia có vết dính dầu mỡ quen thuộc!

Tôi cùng Trữ Viễn An nhìn nhau, trong giây lát đã hiểu chân tướng rõ ràng, nói đến quần quân sự là loại đáng giá, hơn nữa có một cái, sờ dĩ chiếm lấy, đơn giản là muốn giả làm sinh viên năm hai.

Kháo! Là vì để chen ngang vào hàng mua cơm, mà dùng tới mảnh khốe này, cũng quá lảm đi!

Nam sinh bị chú ý kia xoay người lại nhướn mày quan sát chúng tôi. Nhìn kĩ, tôi càng chắc chắn là năm một, bạn bè cùng năm chúng tôi như một nhà, không có khả năng không nhận ra.

Nam sinh rất cao, hơn nữa lại rất đẹp trai, da ngăm đen khỏe mạnh, ngũ quan rắn rỏi, ánh mắt quanh co giả dối, tóc dựng thẳng, khí chất cùng Trần Mặc có chút giống nhau chính là nguy hiểm, nhưng lại hoàn toàn khác biệt, cậu ta so với Trần Mặc lại càng láu cá hơn, không mang uy hiếp để lộ ra bên ngoài.

Cậu ta hướng chúng tôi nhếch mép, khốe miệng có hai đường vân, phổng chừng thằng nhóc này rất có năng lực ghẹo gái, “Người anh em có chuyện gì?”

Kiểu người hung ác! Lòng tôi âm thầm cảnh giác, Trữ Viễn An vừa làm ồn, hẳn là đoán được vấn đề nằm ở cái quần, còn có thể bình thần xuất chiêu. Nếu kéo Trần Mặc vào, anh cũng sẽ lên tiếng trước, khẳng định tình hình sẽ rất bạo lực, có đúng hay không ầu ẩu đã trước rồi nói sau.

Tôi kìm nén, tức giận càng cao, bị khiêu khích ngược có chút hưng phấn, ra hiệu bảo Trữ Viễn An yên lặng, bày ra vẻ anh trai tốt bước tới ôm lấy vai cậu ta, “Không có việc gì, vẫn nghĩ đều là bạn học năm hai còn chưa nhận biết hết, chạm mặt nhau lúc này cũng là có duyên, mấy người chúng ta đều cùng năm, cậu ở khoa nào?”

Tên nhóc kia cũng cười đến xán lạn, biết rõ tôi cố gắng hạ bệ cậu ta, mà vẫn đáp trả mạnh mẽ: “Đúng, trường đại học cái gì cũng có, ý vào lớn hơn một tuổi mà muốn là gì làm a, tôi cũng rất muốn biết nhiều bạn bè cùng khóa đây, tôi ở hệ ngoại thương.”

Lợi hại.

Trần Mặc nghe Trữ Viễn AN thì thầm nói rõ ngọn nguồn, sắc mặt cứng lại nhìn hai người chúng tôi nói qua nói lại phóng ám khí, cũng không biết tôi tính gì trong đầu, sắc mặt ngày càng khó nhìn, giờ nắm tay lên.

“Ngoại thương hả,” tôi cũng không định quanh co, trực tiếp cho thằng nhóc đó mất mặt, “Môn chuyên ngành của các cậu là lão Mã Quốc Chính kia sao, đã sớm nghe nhiều về nhân phẩm, giờ mới thật sự nhìn thấy.”

Nói đến mức này, mà còn nhịn được thì chúng tôi quay về trùm vấy là vừa, quả nhiên tên nhóc kia nhúu mày, còn kịp ra chiêu gì khác, Trần Mặc đã không nhịn được kéo tay đang khoát lên vai cậu ta xuống, vươn tay chưởng xuống ngực cậu ta, “Tần Thụy em cùng cậu ta nhiều lời vô ích! Cùng nhau vạch mặt cậu ta đi!” Nói rồi quay lại liếc tôi, hung hăng nắm tay tôi mà chùi, “Nói thẳng đi, người anh em người cũng kém quá, làm ra loại chuyện trộm quần này.”

“Thiết!” Nam sinh kia cũng không phải kẻ dễ trêu vào, đưa tay ngăn Trần Mặc, “Đừng đem chậu phân chụp lên đầu người khác, cái quần này bay đến sân thượng chúng tôi. Vốn không đi chiếm lấy, nhưng nghĩ đến các người những kẻ học năm hai mặc quần có hai đường chỉ đồ ỷ thế hiếp người, tôi nuốt không trôi, chen ngang hàng đang xếp còn tự tưởng là anh hùng!”

Tròng lòng tôi nghĩ tên nhóc này nói cũng có lý, bình thường tôi không có chen ngang, cũng không thấy đây là thói quen tốt gì, chỉ là thói quen của mọi người xung quanh, kéo kéo Trần Mặc, nhỏ giọng nói, bỏ đi, không có chuyện gì lớn, bớt giận đi.

Đáng lẽ chuyện đã trôi qua êm xuôi, nhưng thằng nhóc kia lại bĩu môi nói “Tôi muốn trộm cũng phải tìm cái sạch sẽ,” còn giật nhẹ chỗ bị dính dầu mỡ trên quần, mang về khinh thường.

Về khinh thường ấy trực tiếp khiến Trữ Viễn An quát to, “Cậu thử kéo quần của bạn tôi lần nữa xem!” Nói xong, cũng không cho thời gian chờ, giống như nổ lò cốt nhảy lên nhào qua, là một đám bay tới.

Thằng nhóc kia vốn cũng cọc cằn đã quen, nhanh nhẹn nghiêng người tránh, bắt đầu tức giận, không yếu thế: “Nó xx, các người làm sao thế, ba đánh một, yếu ớt nên đánh hội đồng sao!” Càng nói càng bực, đem hộp xộp trên tay ném tới Trữ Viễn An, anh hùng Trữ Viễn An vừa nhảy vừa a a kêu loạn lên, mọi người xung quanh cười to, chưa thấy đánh nhau nào lại vô lí như vậy, tôi đưa mắt qua phía Trần Mặc hét lên, anh đến xem sao! Nhưng thật ra là đi ngăn lại!

Anh đi qua, kháo, khi nào thì tôi trở thành kẻ khuyên ngăn, dường như giống với mẹ ở nhà.

Bốn người chúng tôi, đứng trên thao trường thị chúng.

Bên cạnh là đồng hung khí — một hộp xộp đựng cơm, cùng nguyên nhân gây ra mọi chuyện — chiếc quần quân sự dính dầu mỡ có đường chỉ đỏ.

Tình cảnh thật mất mặt, đánh nhau đánh tới nỗi đem mặt của bốn người chúng tôi biến thành mặt mũi dữ tợn. Khi huấn luyện viên tới, Trần Mặc đem hai người đang đánh nhau tách ra hai bên, lại đưa cho huấn luyện viên vài ba điều thuốc, tìm một việc để mà cảnh cáo, không nghe thanh minh mà đem tôi với Trần Mặc cùng liệt vào những kẻ hành hung. Lúc đó Trần Mặc nổi khùng, mắt anh bị sao vậy hả, tôi là người can ngăn! Huấn luyện viên nhìn anh khí thế hình dáng hung hãn, sàn nhà bị giẫm mạnh vang thành tiếng, cậu làm như tôi thằng nhóc ngu dốt, cậu mà can ngăn, sẽ không thành bộ dạng rồi như mớ bông bong này. Thuận tay chỉ vào đầu dính đầy chất dẻo trong hộp xộp của Trữ Viễn An, đứa nhỏ này mới là người can ngăn, cậu mới là đầu sỏ kéo người đi làm chuyện xấu!

Thao! Trần Mặc bị nói oan tức đến đỏ mắt, khép tay thành nắm đấm, chết tiệt tôi là ngăn cản bọn họ, anh bình tĩnh lại đi, lúc này mà động tay chân anh muốn kiếm chuyện à, ai bảo anh ở trường mà làm cái mặt như thành phần phạm tội thế kia.

Trước sau gì bố cũng diệt. Anh quay đầu về phía tôi rống lên.

Huấn luyện viên kia cũng xem như hiền lành, không đem việc này báo lên khoa, bảo cả đám chúng tôi đứng ở thao trường thị chúng nửa tiếng là xong.

Đánh nhau mới thành bạn bè, trong vòng nửa tiếng lại có thể trò chuyện sôi động với nam sinh kia, cậu ta là năm nhất khoa quản trị (thực ra nó là ngoại quản nhưng chả thấy khoa nào vậy nên chém đại), tên rất đặc biệt, là Phong Tùy, nghe nói lúc cậu ta còn trong bụng mẹ thì ba cậu ta đã chọn ra hai cái tên, một nam một nữ, đều mang hàm ý tao nhã lịch sử sâu xa, kết quả ngày cậu ta cất tiếng khóc chào đời, quay về phía ba cậu ta đều khóc rống không ngừng giống như khổ đại cừu thâm, đồ cũng không ngừng, khóc đến đầu ba Phong đều phình to như cái đầu, tùy tiện nói kêu con trai là gì mà nó không khóc là được. Sau đó cậu ta đột nhiên ngừng khóc, bắt đầu đánh rắm. Chuyện sau này thì cậu ta đã được kêu là Phong Tùy rồi.

Bốn người chúng tôi đứng ở thao trường mặc người chiêm ngưỡng, dĩ nhiên 90% lượng khách là nữ sinh. Lúc Chu Tiêu tới, đứng phía xa kêu một hơi như gọi hồn “Em trai An, em trai Thụy”, làm Phong Tùy nổi da gà đây người ngó về phía cậu ấy, người này từ đâu chui lên?

Trần Mặc vô tâm vô phẩy cười ha ha, đó chính là chủ nhân của cái quần kia, ngay lập tức trong ánh mắt của Phong Tùy tràn đầy ngưỡng mộ.

TTTTT

Lúc chính thức vào quân sự, căn cứ vào lớp mà xếp đội ngũ, từng đơn vị ngay ngắn xếp sát nhau. Chúng tôi được xếp vào chỗ huấn luyện viên An Huy nhỏ bé, người thật gầy, nhưng trung khí mười phần vẹn mười,

hồ khẩu lệnh mang theo giọng quê hương “Nghiêm lui nghỉ”, đến cửa hàng của ông lão thu mua phế liệu vẫn còn nghe thấy được.

Không ngờ huấn luyện viên cũng dễ chịu, vừa tới đã nói rõ, với quân sự thì trường học không yêu cầu cao, chỉ là đạt được mục tiêu hay trên lễ duyệt binh làm cho người lãnh đạo thấy được đội ngũ chỉnh tề là được. Thời gian cứ thế đã mười ngày trôi qua, tôi cũng tập trung vào vấn đề chính, cái khác đều bỏ qua, trực tiếp luyện quy trình cùng động tác trong lễ duyệt binh.

Tôi thở phào, thật may không phải làm động tác mạnh, nếu không Trần Mặc kia đủ khiến tâm tôi thấp thỏm bất ổn.

Chu Tiêu mặc cái quần còn vết dầu mỡ dính kia, lòng đầy cảm động, ngẩng đầu ưỡn ngực đầy tự hào, lại không chú ý đến Cung Nhi Đình, vừa được giải lao thì đưa mắt nhìn tôi với Trữ Viễn An đầy ẩn tình, tôi cũng bị cậu ấy bức đến phát điên rồi, quay qua phía Trữ Viễn An nhỏ giọng nói tôi thật hối hận khi quen biết cậu.

Kiểm tra đội hình đội ngũ, chúng tôi bị chia thành hai tổ tách biệt huấn luyện bước nghiêm. Một tổ bước chân phải trước, tổ kia bước chân trái trước. Từ một câu nói bình thường, nhưng theo tiếng địa phương của huấn luyện viên cứ thế mà thành “Ra chân trâu (ra chân phải), ra chân heo (ra chân trái)”, cả lớp đều cười đến té ngã, Trần Mặc ở phía xa hô đây là học tẩu nói[2] sao?

Nghe lâu thành quen, trong tiếng hét to “Chân trâu chân heo chân heo chân trâu” từ từ đã hình thành mô phỏng được theo kiểu mẫu, hai tổ bước giao nhau, đều cao nên tôi cùng Trần Mặc cùng chia nhau đứng ở vị trí thứ ba trong đội ngũ, khoảng cách giữa chúng tôi càng bước càng gần, tôi thấy trong mắt anh chột ánh lên tia quỷ dị, lúc lướt qua, theo thói quen tôi dùng khóe mắt ngắm sườn mặt anh.

TTTTT

Ba ngày tập bước nghiêm tiếp theo, huấn luyện viên đối với chân trâu chân heo của chúng tôi rất hài lòng.

Tổng thể đội hình đã định xong rồi, việc còn lại chỉ là từng người sửa lại động tác cho đúng, “Tôi sẽ mời hai bạn ra khỏi hàng để làm mẫu, mọi người chú ý theo dõi.” Nói rồi, chỉ Trần Mặc, “Cậu, ra bước chân trâu!”

Trần Mặc gãi đầu muốn cười lại không cười được, không tránh được đành bước lên chính giữa.

Huấn luyện viên lăm lăm, lại kêu một người nữa là chân heo, Trần Mặc liền vui mừng, tóc gáy tôi dựng lên báo nguy hiểm, quả nhiên thấy anh chỉ vào tôi cười hả hê, huấn luyện viên, kêu người thứ ba ở tổ họ đi.

Ồ, được, huấn luyện viên chớp mắt nhìn anh cười xán lạn, nhìn theo tay anh cố gắng chỉ vào tôi, vậy cậu đi, đi lên làm chân heo.

TTTTT

Huấn luyện đến ngày thứ năm, cả lớp vẫn còn tập, thì bị một huấn luyện viên làm sao cũng không vừa ý

“Người thứ tư hàng thứ hai, chân! Đá chân cao lên!” Các nữ sinh quay lại nhìn, khẽ cười trộm, Chu Tiêu trốn cũng không thoát, mắt mặt chà chà chân.

“Người thứ sáu đếm ngược hàng thứ hai, tay! Tay để đâu vậy, có bắt đầu nâng lên không hả!” Các nữ sinh lại quay đầu nhìn, bắt đầu cười thành tiếng, Chu Tiêu cũng há miệng cười, Cương Thành mặt to giỗ nhất môn ném đĩa, “Kháo! Cái quái thứ sáu đang đếm ngược, không phải là bố!”

“Ngừng ngừng ngừng! Anh có ống quần dính dầu mỡ hàng thứ hai kia! Khỏi phải nhìn, là cậu chính cậu, vậy mà cậu còn ngẩng đầu ưỡn ngực à!” Các nữ sinh cười đến tóc tai xỏa tung, Chu Tiêu nổi giận hận không thể mặc kệ, “Kia tôi mà cũng phải có ngực hả!”

Nghỉ giữa giờ, mọi người đều trốn trong bóng cây hóng mát, riêng mình quần dính dầu mỡ Chu Tiêu là bị huấn luyện viên giữ lại huấn luyện, khi A Nam đến thăm chúng tôi, chỗ chúng tôi có chừng mười người cùng ngồi, nhìn về mặt Chu Tiêu đã sắp khóc, cười đến không uống nước được.

Người đầu tiên phát hiện ra A Nam là Trữ Viễn An, từ phía xa mà gọi, A Nam A Nam, qua đây, bọn tôi ở bên này nè.

Tôi nhìn khuôn mặt tươi cười đơn thuần của Trữ Viễn An, thật đúng là kẻ dở hơi, trong quán bar thì không muốn gặp A Nam, mở miệng ngậm miệng đều không phải là A Nam đáng lẽ là rắm gì này nọ. Lúc này ở nơi khác, cậu ta thấy A Nam so với người thân còn thân hơn.

A Nam đi ô tô, mặt đầy mồ hôi, mồ hôi vẫn là đáng dấp như lúc mới quen hai năm trước, như là thời gian đôi khi không mang gì đi cả. Phía sau xe có kéo theo hai thùng đồ uống di động, mọi người reo hò, ủa đến vậy lấy, anh em đúng là anh em.

Trữ Viễn An nhỏ con, nỗ lực chen a chen thế nào cũng bị đẩy ra ngoài, tính trẻ con nổi dậy, bắt đầu a a kêu loạn lên, A Nam cười lên lộ vẻ nuông chiều, đứng dậy kéo cậu ta tới bên cạnh, vừa mở đồ uống vừa chê cười cậu ta, cậu sao lại là thái độ này, ngốc ơ là ngốc.

Ừ, cũng không như cũ, Trần Mặc ngồi trên đất, tay chống sau lưng tôi, câu được câu không đỡ cổ giùm tôi, khuôn mặt lừa tình bọc ngoài chứ tính tình hung bạo vẫn không đổi, sáng nay còn đánh nhau với người ta mà, lời bọn tôi xuống nước theo.

Nói rồi vỗ vỗ đầu tôi, tôi bật cười, động tác này khiến ta có cảm giác vô cùng thân thiết.

Trữ Viễn An bị nói nên chợt dạ, túm lấy A Nam, vô tội trợn mắt, không nên trách tôi, là quần của Chu Tiêu bị người ta lấy mất, không có để mặc đây!

A Nam nhìn Chu Tiêu tư thế mạnh mẽ oai hùng đằng kia, vẻ mặt không hiểu gì.

Lúc đang nói chuyện, Chu Tiêu cuối cùng cũng nhặt lại được mạng nhỏ từ tay huấn luyện viên, “Thật xui xẻo! Sáng mai tôi phải đi thấp nhang!” Vừa nhìn tới A Nam, hướng A Nam ra dấu, mệt đến gì cũng không mang tới, liền ngồi thẳng xuống đất, “Các cậu nói đi, có chuyện vô dụng thế này! Huấn luyện viên nói tôi nếu thực sự tập không tốt lên được, lúc duyệt binh thì báo bệnh xin nghỉ không tham gia, tôi nghe xong liền vui vẻ, nói được đó, bây giờ tôi đi xin nghỉ, còn tập luyện cái gì! Ông ấy nói không được, tập thì vẫn phải tập, có thể cứu được thì cứu chứ không vứt bỏ tôi. Kháo! Cái này là loại gì hả!” Mọi người nghe xong cười ồ lên, tôi vừa cười vừa đưa đồ uống cho cậu ấy, chai vừa đưa tới miệng, Chu Tiêu ngó Trữ Viễn An dựa vào người A Nam, nghi hoặc mà nghiêng đầu, đem đồ uống trả lại tôi, vươn cổ gào, “Trữ Viễn An, đồ uống!”

Tần Thụy không đưa cậu sao? Trữ Viễn An tùy làm bầm ầm ức, nhưng theo thói quen vẫn rất nghe lời mà đưa đồ uống đang cầm cho cậu ấy.

Chu Tiêu ngửa cổ uống sạch, Trữ Viễn An nổi nóng, sao cậu lại uống hết vậy, A Nam bình tĩnh nói không có chuyện gì, còn nhiều, rồi khui một chai nhét vào tay Trữ Viễn An.

TTTTT

Xếp hàng, đổ mồ hôi, tắm, ăn, đánh bài, mỗi ngày bình thường trôi qua rất dễ chịu, vui thì chóng qua. Ở căn tin gặp Phong Tùy, tùy không tới mức quen thân, nhưng cũng tính là quen sơ sơ, cuối cùng tôi cho rằng người này là một nhân vật, nhưng lại không nói rõ được là vì sao.

Lễ duyệt binh rất thuận lợi, không hiểu sao Chu Tiêu lại được gọi làm người cầm cờ, còn đặc biệt cho cậu ấy một cái quần sạch sẽ mới tinh.

Sau khi kết thúc, mọi người đều vội vàng quay về phòng, Chu Tiêu phóng đi tắm, Trữ Viễn An không biết đã lui đi chơi chốn nào, Trần Mặc đẩy cửa đưa nửa đầu vào thăm dò, bất chính nhìn tôi cười như kẻ trộm, “Ông chủ Thụy, chỉ có mình em ha.”

Tôi kéo cửa túm anh vào, bỗng nhiên muốn không biết xấu hổ một hồi, đưa tay ôm lấy anh.

“Làm gì làm sao?” Tôi làm anh hơi khấn trương, liên tục nâng cằm tôi, “A có đúng hay không Phong Tùy động vào em?”

“Gi, cái quái gì,” Tôi cười ra tiếng, giấu đầu hử đuôi che đậy tình cảm vừa dâng lên, “Không cần thì loại bỏ sao, anh nhìn người ta không vừa mắt?”

“Dù sao anh đối với hần có cảm giác không thoải mái.” Có thời gian, anh không hề có ý thức mà hoàn toàn là tính trẻ con, hoàn toàn không màng đạo lý. Thực ra theo tôi nghĩ, trong bản tính bọn họ đều có tính

khát máu hoang dại trần trụi của động vật, chỉ là Phong Tùy lấu cá hơn anh, khiến anh cảm thấy khó thở. “Này, hỏi em,” Anh nhắc mặt tôi lắc qua lắc lại chơi đùa, “Có đi Thanh Đảo không? Đi đi... Dù sao cũng đã nửa tháng không về nhà, năm sáu ngày nữa không thăm gì.”

Thấy tôi không nói lời nào, anh sốt ruột thúc giục, “Em đừng không biết điều thế, tôi vì nhờ việc này mà phải tán dương La Tường!! Mời cậu ta đi uống rượu cũng không ít đâu!”

Tôi cong khóe miệng, “Biết.”

Anh còn một bụng định phân tích cho tôi, bị một câu đơn giản của tôi “Biết” toàn bộ đều nuốt xuống lại, ngậm ngút trừng mắt nói: “Em biết?”

Giải thích xong, ngẩng đầu nhìn anh chăm chú, qua nửa tháng, làn da ngăm đen vốn có đã phủ thêm một tầng trắng kiện, ánh mắt sáng càng đen hơn, tôi cho rằng bản thân mình từ trong ánh mắt đen ấy thấy được một làn nước, bởi trong mắt anh sóng nước mênh mông sóng sánh.

Anh nuốt nước bọt, hầu kết trượt lên xuống, hai kẻ gốc đối mặt với lời yêu, chợt nhớ giai điệu “FEATHER” trong máy tính, tôi ngẩn ngơ, mới nhớ tới hôm trước thấy Trữ Viễn An lấy CD này, bỏ vào trong máy tính theo sau tạo thành bình phong bảo vệ. (Lời yêu ở đây là lời bài hát, còn cái “theo sau tạo thành bình phong bảo vệ” thì chịu, chém đây)

“Cái này...” Anh ngớ ra, hướng tôi cười, nụ cười ôn nhu sạch sẽ hiếm thấy, “Là ca từ trong A Cam sao? Là bộ phim (đĩa hát) hay?”

“Ừ.” Tôi nhẹ giọng đáp, không khí thế này khiến người ta không tài nào chống cự, chuyện vẫn giấu trong lòng đột nhiên thốt ra: “Là một bộ phim (đĩa hát) hay, trong đó nói trời là một hộp chocolate, ta mãi mãi không biết viên chocolate tiếp theo là vị gì.”

Anh hơi cúi đầu, ánh mắt nhìn tôi chăm chú dần rời đi, không ngoài dự đoán tôi có chút oán hận, bình thường sẽ không thốt ra, nhưng hôm nay tôi còn con mẹ nó muốn tùy hứng một lần, dùng trán chặn anh hỏi, “Trần Mặc, anh nhìn tôi, nếu như ngày mai tôi tặng anh hộp chocolate, anh hy vọng là vị gì.”

Anh có chút cúi gằm nhìn tôi, tôi không cho anh trốn, trán dụi dụi anh, anh bị ép đến tức giận, cắn chặt không chịu hé răng.

Giữa lúc giằng co, nghe thấy La Tường gõ cửa phòng chúng tôi, “Trần Mặc, trong khoa tìm người, mau đi.”

“Này!” Chúng tôi lấy lại tinh thần, anh đẩy tôi ra ba chân bốn cẳng chạy mất, “Tần Thụy, em đừng nghĩ không muốn, có thời gian thì suy nghĩ cân nhắc đi Thanh Đảo chơi với tôi hay không. Tôi ở đó một chút rồi quay lại nghe em trả lời.”

Tôi nghe tiếng anh đóng cửa, chán nản co lại tựa trên ghế, thế nào cũng không đấu lại anh, ngoài miệng có cựa mạnh đến thế nào thì trong lòng vẫn lĩnh bại như núi đổ.

Nghe nhạc được hai mươi phút, lòng dần bình lặng, Trần Mặc quay lại, tôi vừa cười vừa hỏi khi nào đi, chỉ thấy anh như bị ai ức hiếp đặt mông ngồi trên bàn học tôi, phiền muộn trừng tôi hồi lâu, rồi ừ ừ nói —

“Tôi rút học thuyết kinh doanh, tôi phải thi lại!”

Năm hai đại học ấy, kết thúc ở Trần Mặc và Chu Tiêu chán nản mà thi lại.

TTTTT

“Lại qua một năm nữa, tựa như trước đây mơ hồ thi đại học, bây giờ là mơ hồ kết thúc năm hai. Nhóc con Tần Thụy hôm nay bỗng quái đản, đột nhiên chăm chú nhìn tôi nói về tương lai, tôi cho là đã thỏa thuận không nói những chuyện này... Kháo, tương lai ra sao, tôi sao mà biết! Làm mà tưởng tượng được, không phải từ từ tiến tới là biết sao? Mọi thứ bị lộ ra, cách duy nhất là rời đi, có gì mà phải suy nghĩ nhiều.”

Tát bút: Thật hối hận, ông già dạy học thuyết kinh doanh không tệ, khi đó ông nên giới hạn phạm vi ra đề sẽ không phải thi lại rồi...Bực mình.

Ngày 2 tháng 7 năm xxxx, Trần Mặc.”

“A, cuối cùng cũng kết thúc quân sự, chúc mừng chúc mừng. Huấn luyện viên rất tốt, đặc biệt là thói quen nói thổ ngữ, khi nghe huấn luyện viên nói chân heo sẽ vô thức mà nhìn chân Chu Tiêu, thật vô lễ, Chu Tiêu đừng chú ý mới phải...”

Bữa trưa hôm nay thật tôi ăn thật ngán, thịt còn mùi tanh, còn phải ăn để lừa Chu Tiêu là không có, để tránh cậu ấy nổi giận sau đó nói còn mình không biết tốt xấu đã đem miếng cuối cùng cho mình ăn... Thật khó ăn, giờ còn thấy buồn nôn, xui xẻo.

Ngày 2 tháng 7 năm xxxx, Trữ Viễn An.”

“Quân sự kết thúc, tôi là người vinh dự được cầm cờ~~. Quần mới trả lại cho khoa, tùy rằng sau này không cần nữa, tôi còn quyết định đem cái quần bị dính dầu mỡ kia tẩy cho sạch sẽ, tránh cho Trữ Viễn An không có đồ chơi lại nhìn ống quần tôi chăm chú... Tôi không phải là cố ý nhếch nhách đâu.

Bữa trưa hôm nay dường như nhìn rất ngon, Trữ Viễn An ăn đến không ngẩng nổi đầu, tiếc là tới trễ, còn miếng cuối cùng chỉ có thể nhường cho cậu ấy, tôi là anh nha~~. A, dường như thật sự ngon, Trữ Viễn An nói thẳng ăn ngon ăn ngon, tham ăn. Liền trở về nhà, nói mẹ làm cho tôi.”

Ngày 2 tháng 7 năm xxxx, Chu Tiêu.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-thanh-tham-xu>